

Chương một

Molly Spencer cảm thấy sung sướng ngất ngây khi đứng trên hành lang rộng nhìn ra vịnh Acapulco tuyệt đẹp. Mới một thoáng trước đây, nàng đang lâm vào cảnh thất nghiệp, tiền của dành dụm bấy lâu đã tiêu tan gần hết, và trước mặt là một viễn cảnh đen tối. Thế mà bây giờ nàng đứng đây, nhìn những cây san hô mềm mại rực ánh hồng trong trời chiều lấp lánh trên mặt biển yên tĩnh. Gió chiều thoảng thoảng từ phía Tây thổi đến, làm cho bầu không khí oi bức trong ngày trở nên mát dịu. Hương biển dịu dàng phả lên da thịt nàng. Bên kia vịnh, ánh đèn nhấp nháy sau các cửa kính cao và sau các khách sạn kiên cố chạy vòng quanh bờ biển.

Nàng khoan khoái chiêm ngưỡng cảnh đẹp trước mắt khi đứng tựa người vào lan can bao quanh bờ hành lang rộng. Quang cảnh thật kỳ diệu. Có bao giờ nàng nghĩ mình lại có thể đến được Acapulco này đâu.

Nàng nghe tiếng nói nhỏ nhỏ của bà chủ mới ở phía sau, bà đang nói chuyện trên điện thoại với ai đó ở tận Los Angeles. Ngoài ra không còn âm thanh nào làm náo động khung cảnh thanh bình yên ả nơi nàng đang ở hết. Molly đưa mắt nhìn tận chân trời, nhìn ra vịnh, nhìn khắp thành phố xa xa trước mắt. Tất cả đều thật kỳ diệu... sao nàng không muốn nhìn mãi được chứ? Nàng nghĩ, khi xa khỏi đây, chắc nàng sẽ không bao giờ quên được. Nàng từ từ quay người nhìn khắp nơi nàng đang ở tại Acapulco. Đây là khách sạn Las Casitas D'Oro tráng lệ. Khách sạn được xây trên một sườn đồi dốc, mỗi phòng mỗi gian đều có hành lang riêng rẽ, có hồ bơi riêng.

Nàng ở trong một gian có hai phòng, phòng của nàng về phía trái, còn phòng của bà chủ về phía phải. Hai phòng được nối với nhau bằng một hành lang lát đá phiến. Ở phía trái có một bức tường cao sơn màu xanh trắng, ngăn hành lang với phòng ở. Bên phải là một bức tường thấp, ngăn phòng ở với sườn đồi trải rộng bên dưới. Chiếc hồ bơi rộng hình quả thận, luôn luôn mời gọi nàng nhảy xuống bơi lội. Nàng và bà chủ Beverly dùng chung chiếc hồ, ngoài ra không có ai khác nữa.

Molly cười sung sướng. Đây là chỗ ở tuyệt trần nhất đối với nàng từ lâu nay! Và việc nàng được đến đây ở cũng là chuyện may mắn nhất trong đời nàng.

Anh ta ở trong bóng tối, nên mãi cho đến khi anh di động nàng mới nhận ra. Anh nhẹ nhàng bước vòng quanh bức tường bên cạnh phòng của bà Beverly, rồi dừng lại ở cánh cổng ngăn cách hành lang họ ở, với dải đất hoang trên sườn đồi. Anh đưa tay mở mạnh chiếc cổng gỗ, rồi ngang nhiên bước vào sân như vào nhà mình; một đồng khăn tắm mềm mại màu xanh trắng trong hai cánh tay.

Molly giật mình, đứng thẳng lên, đưa mắt nhìn người thanh niên rồi nhìn vào phòng của bà Beverly. Nàng thấy bà ta vẫn mãi mê nói chuyện trên điện thoại, quay lưng ra phía cửa sổ. Không ai giúp được nàng ở đây rồi. Molly lại quay nhìn kẻ mới đột nhập. Liệu nàng có cần gọi người đến giúp không?

Anh ta vẫn đứng yên trong cánh cửa sơn màu xanh, mập mờ trong ánh hoàng hôn. Ánh sáng trong các phòng chiếu ra lỗ chỗ từng đám trên sân gần nơi anh ta đứng, khiến cảnh tượng càng tăng thêm phần huyền bí.

Anh ta cao khoảng một mét tám, nhưng so với vóc dáng nhỏ nhắn chỉ cao khoảng một mét năm lăm của nàng thì trông anh ta cao ngất trước mặt nàng. Người anh ta to cao, cân đối, rắn chắc. Nàng quả quyết được như thế là vì trên người, ngoài chiếc quần jean cắt ngắn chặt bó ôm sát hai mông hẹp của anh ta, không còn áo xống gì nữa hết.

Nàng lướt mắt nhìn, lòng cảm thấy một cảm giác xôn xao kỳ lạ đang dâng lên.

- Anh là ai? - Molly hỏi, vừa bước khỏi lan can.

Mái tóc anh ta để dài bờm xờm, đen sẫm trong ánh sáng nhợt nhạt, bộ râu hai ngày không cạo, càng làm tăng thêm vẻ cường tráng. Anh ta đi dép lê với hai bàn chân trần. Đôi vai rộng rắn chắc, bộ ngực nở nang, cái bụng thon cuộn cuộn cơ bắp. Hai chân hằn lên những bắp thịt, đứng dang ra vững vàng trên mặt sân.

Molly nín thở, đôi mắt vô tình lướt trên ngực anh ta, rồi nhìn xuống chiếc quần jean cắt ngắn chặt bó trên người anh. Chiếc quần chật, nổi cộm làm cho nàng xốn xang, cứ như là con thú trong người anh ta sẵn sàng nhảy đến vồ lấy nàng.

Bỗng nàng thấy người nóng ran, nóng không phải chỉ vì nghĩ đến cơ thể của anh thôi, mà thấy nóng vì so với người thanh niên đang đứng trước mặt, nàng thấy mình ăn mặc quá tươm tất. Thời tiết nóng nực như nơi đây, người ta cần mặc rất ít áo quần, thế mà nàng thì lại đóng trên người cả bộ đồ đi đường, như khi ở tại Los Angeles vậy.

Nàng bước đến gần nhìn vào mặt anh ta, cổ xưa đuổi nỗi háo hức muốn nhìn khắp người anh và tỏ thái độ thờ ơ lạnh lùng, chế ngự mấy ngón tay run run.

Nghe nàng hỏi, anh nhìn lên, trông thấy nàng lơ mơ trong ánh hoàng hôn. Ánh sáng mờ nhạt chiếu lên mặt anh, đôi mắt bí ẩn khó dò. Đôi môi mím lại khi anh nhìn nàng, rồi anh bước qua một chiếc ghế dựa, cẩn thận thả đồng khăn xuống, mắt vẫn nhìn nàng chằm chằm.

- Cô mới đến à? - Anh ta nhìn khắp người nàng ra vẻ kinh ngạc, vì thấy nàng ăn mặc chỉnh tề ở một nơi thời tiết nóng bức như thế này. Molly lại thấy xốn xang khi ánh mắt của anh ta dán vào ngực mình, rồi nhìn xuống phía dưới.

- Vâng, tôi vừa mới đến. Anh làm việc ở đây à?

Anh từ từ lắc đầu, mắt nhìn vào khuôn mặt tươi sáng của nàng. Nàng hỏi tiếp:

- Nếu anh không làm việc ở đây, anh đến làm gì? - Nàng phải hỏi cho ra lẽ, ánh mắt của anh ta nhìn lên người nàng, khiến nàng hồi hộp lạ kỳ, đến độ đâm ra hoang mang. Anh ta đã vào trong sân riêng của nàng, nàng muốn anh phải rời khỏi đây.

- Tôi đang ngắm cô đấy, người đẹp ạ. - Anh ta đáp, nụ cười mở rộng, mắt vẫn dán chặt vào người nàng. Nàng thấy hai hàm răng của anh ta trắng xóa, lấp lánh. Anh ta nhích người bước đến gần nàng hơn.

Molly nhăn mặt khi nghe giọng nói bốn cột của anh ta và khi anh đến gần, nàng thấy anh rõ hơn nhưng vẫn không nhận ra rõ lắm. Đôi mắt vẫn khuất trong bóng tối, bị che lấp dưới bộ lông mày đen sẫm, bộ râu hai ngày không cạo bao quanh hai má thanh tú. Nàng lầy lăm lầy, không biết anh ta là ai và tại sao anh lại đến đây? Anh ta có vẻ mệt mỏi, lờ thoi, lếch thếch; thế nhưng anh ta không giống một kẻ vô gia cư, mà có vẻ là người có của, muốn thoát ra khỏi cảnh nhàm chán hằng ngày để làm những việc mình thích. Anh ta hỏi:

- Cô ở trong mấy phòng này phải không? Tôi mang khăn tắm đến cho cô.

Molly tần ngần nghi ngại. Khăn tắm thì đúng rồi đấy. Nhãn hiệu của khách sạn đều có màu xanh trắng. Nhưng cái anh chàng này không có vẻ gì là người làm ở đây. Nàng không thấy có một nhân viên nào trong khách sạn lại không mặc đồng phục hết. Bộ đồng phục của nhân viên khách sạn Las Casitas D'Oro có màu xanh trắng mà. Còn anh chàng này lại trông giống Pancho Villa, cái anh chàng sống tự do ngoài vòng pháp luật... Anh ta hoàn toàn không phải là nhân viên của khách sạn rồi, không bao giờ anh ta có thể làm cho khách hài lòng được. Anh có vẻ chỉ mình làm cho mình vừa lòng thôi.

Anh ta bước đến gần hơn nữa, và bây giờ thì Molly thấy rõ anh trong ánh sáng từ trong phòng chiếu ra. Nàng giật mình khi gặp ánh mắt của anh. Cặp mắt màu tro trong veo. Nàng ngạc nhiên khi thấy màu mắt trong trẻo như thế. Làn da của anh ta có màu đồng đỏ, mái tóc đen cháy vì ánh sáng mặt trời.

- Cảm ơn anh. Xin chào.

Anh ta lại cười. Anh hỏi:

- Cô muốn tôi đi khỏi đây, phải không?

Mắt anh ta nhìn nàng khi bước đến gần hơn, hai tay chống lên hông. Anh ta có vẻ trân tráo quá.

Molly cảm thấy bối rối, luống cuống, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ. Nàng đáp:

- Tôi sẽ không xin cho anh khỏi... - Khỏi cái gì nhỉ? Anh ta đã cho biết anh ta làm việc cho khách sạn mà. Thế thì anh ta làm gì ở đây?

Nàng liếc nhìn ra phía bức tường bên phải. Bên kia bức tường là sườn đồi trải rộng. Cả một vùng đất bỏ hoang, không người ở. Một tên đạo chích rất có thể đột nhập vào các phòng này rất dễ dàng. Lén vào, rồi trốn ra một cách nhanh chóng. Phải chăng anh chàng này len vào đây để xem ai mới đăng ký vào ở.

- Tôi thấy anh nên ra khỏi đây đi. - Nàng cố lấy giọng thực chứng chắc, tự tin để nói với anh.

- Đúng thôi, đây là sân riêng mà! - Nếu anh ta không chịu rời khỏi đây, nàng sẽ làm gì nhỉ? Nàng ghét cảnh ồn ào lắm.

Anh cười khi nghe nàng nói, hai tay chống nạnh. Anh từ từ lướt mắt lên người nàng, từ đầu đến chân. Mắt anh sáng long lanh khi bắt gặp ánh mắt của nàng.

Molly đỏ mặt, người nóng lên. Bỗng nàng cảm thấy anh ta như nhìn xuyên qua làn váy màu xanh gọn gàng, qua chiếc áo trắng mịn màng bó lấy người nàng. Nàng giật mình khi nhận ra ánh mắt của anh đã khuấy động ham muốn trong người nàng. Nàng vẫn đứng yên, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ta. Anh ta là kẻ đột nhập vào đây mà, chứ đâu phải nàng. Anh ta là kẻ phải gánh lấy tình huống bối rối khi bị yêu cầu bước ra chứ.

- Anh ra khỏi đây chứ? - Mắt nàng lấp lánh sau cặp kiếng cận, nàng cảm thấy dần vật vờ cứ mong sao mình đã đối xử mềm mỏng nhẹ nhàng với anh ta. Nàng ước chi nàng đã chải tóc cho ngay ngắn. Nàng ước chi anh ta đã nhìn nàng vì thèm muốn nàng chứ không phải vì bỡn cợt.

Thật ngu xuẩn... Nàng đến đây để làm việc chứ đâu để đùa giỡn với tên đàn ông đầu tiên mà nàng gặp này.

- Thưa cô, tôi đến đây để chào mừng cô đã đến thành phố xinh đẹp này, thế mà cô lại chỉ muốn tôi bước ra khỏi đây. Tôi có thể chỉ cho cô thấy những nét hấp dẫn của thành phố Acapulco, tôi có thể hướng dẫn cô đến tham quan những nơi du khách cần xem, tôi có thể chỉ cho cô thấy những cảnh tráng lệ, và tôi có thể giúp cô tìm thấy những kỷ niệm đáng ghi nhớ đời đời.

Giọng anh ta trầm bổng du dương, thấm tận đáy lòng nàng. Nếu nhắm mắt lại, nàng cảm thấy nàng vẫn nghe giọng anh mãi mãi bên tai. Giọng anh trầm trầm êm ái, gợi cảm, những lời anh nói ra thật quyến rũ. Nàng lắc đầu. Nàng đang nghĩ đến cái gì thế này?

- Xin lỗi anh, tôi đã có chương trình du ngoạn rồi. Cám ơn anh đã đem khăn đến. Anh có cần tiền trà nước không? - Nàng muốn anh ta đi cho khuất mắt, nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

- Có thật cô không cần người hướng dẫn không? Cô có cần người hướng dẫn ra bãi biển không? Khi mặc quần áo tắm, tôi chắc cô trông sẽ rất tuyệt, và tôi biết nơi nào có bãi đẹp nhất ở đây. - Giọng anh ta bỡn cợt thật sự.

Molly cảm thấy bức bối, nàng bèn bước tới gần hơn, nét mặt lộ vẻ dứt khoát.

- Này, thưa ông, đây là hành lang riêng và nếu ông không chịu bước ra khỏi đây. - Nàng bước qua trước mặt anh, định đi về phòng. Nếu anh ta không chịu bỏ đi, nàng sẽ gọi bảo vệ. Nhưng bỗng anh ta đột ngột đứng chặn nàng lại.

Đoạn hành lang anh đứng hẹp lại, bức tường thấp ở một bên, cái hồ bơi ở một bên. Nàng đột ngột dừng lại, lo sợ. Nàng không biết anh ta là ai, nhưng anh ta đang đứng chặn giữ nàng và phòng nàng ở. Anh ta cao lớn cường tráng, những bắp thịt trên vai và ở hai cánh tay nẩy nở do làm việc nặng nhọc mà có. Da anh ta rám nắng, mướt mịn, lông đen phủ kín ngực chạy xuống tận phía dưới quần jean cắt ngắn.

Molly ngẩng cao đầu khi nàng nhận ra mắt mình đang nhìn xuống, nàng lại bối rối khi bắt gặp đôi mắt của anh. Anh ta đang cười nhạo nàng kìa!

- Anh muốn gì? - Giọng nàng run run khi hỏi.

- Chỉ muốn được phục vụ cô nương đáng yêu thôi. - Anh đáp, giọng châm chọc, mắt không hề rời khỏi nàng.

Nàng lo lắng và cảm thấy hơi bị xúc phạm. Nàng không đáng yêu như anh ta nói đâu, nàng chỉ giản dị thôi. Cặp kính trên mắt nàng chỉ để giúp nàng thấy cho rõ, chứ không phải là để trang điểm theo thời trang. Nàng mua loại kính rẻ tiền, chứ không phải để đeo cho đẹp. Mái tóc đen gọn sóng buộc ra sau, để khỏi bị vướng víu trước mặt khó làm việc, chứ có gì đáng chú ý đâu. Nàng hoàn toàn chỉ là một cô gái nghèo nàn phải làm việc để kiếm sống, chứ đâu có thì giờ để chạy theo những trò phù phiếm viển vông. Nàng không muốn để cho một kẻ xa lạ châm chọc nàng về vẻ bề ngoài của mình. Nàng không muốn anh ta có mặt ở đây. Tại sao anh ta không chịu rời đi nhỉ?

- Anh cần tiền phải không?

- Cô sĩ nhục tôi rồi đấy nhé. Tôi đến đây để đề nghị giúp cô xem cảnh đẹp, thế mà cô lại muốn trả tiền cho tôi. - Anh ta đứng thẳng người, hai tay bỏ thông hai bên. Tư thế này vẫn không làm giảm đi nét tuyệt đẹp của cơ thể anh - Nếu cô muốn trả công, thì chắc là tôi không muốn lấy tiền.

Nàng mừng rỡ tưởng là anh ta muốn trả công bằng gì rồi. Tim nàng rộn lên, nàng quay người rồi bước quanh theo bờ hồ bơi. Nàng muốn về phòng và đóng kín cửa lại. Có lẽ nàng phải nhờ đến lực lượng bảo vệ trong khách sạn thôi. Khi nàng đi được nửa đường quanh bờ hồ, nàng nhận ra anh ta đang bước theo nàng, theo phía bờ hồ có phòng thay áo quần, bước chân của anh ta chậm rãi, đều đặn. Khi nàng đến cuối bờ hồ đằng kia, thì anh cũng đã đến đấy, chặn mất lối về phòng của nàng.

Nàng dừng lại, thấy mình như muốn nổi điên lên. Hai người sẽ khiêu vũ quanh hồ bơi suốt đêm ư? Nàng thấy một thoáng giận bùng lên trong lòng. Anh ta đùa bỡn trong khi nàng phải làm việc để kiếm sống.

Một trong những lý do mà bà Beverly Sampron thuê nàng, là để bà ta được rảnh rỗi, tránh khỏi bị khách khứa làm phiền, chú tâm vào việc viết tiểu sử danh nhân. Molly đã làm việc rất nghiêm túc. Nàng không muốn bị anh chàng lạ mặt này làm hỏng việc của nàng. Không đuổi được anh chàng này đi, nàng sẽ mang tiếng thiếu khả năng trong công việc mất. Mà nàng thì lại rất tha thiết duy trì công việc đang làm.

Khi Molly dừng lại, anh chàng lạ mặt vẫn bước tới. Anh ta đi vòng quanh bờ hồ, mắt cứ dăm dăm nhìn nàng. Nàng ước chi anh ta chột sẩy chân rơi xuống nước, thế nhưng anh ta vẫn vững vàng trên bờ hồ bơi, mắt vẫn dán chặt vào nàng.

Đến bên nàng, anh nắm nhẹ cánh tay nàng, rồi từ từ kéo nàng đến bên lan can. Bỗng nàng sợ anh ta ném nàng qua lan can mất, nhưng anh ta chỉ quay người nàng, rồi đưa tay chỉ về phía cuối vịnh.

Anh ta nghiêng người ra trước, cúi đầu sát bên nàng, vừa chỉ tay qua bên kia vịnh, vừa nói:

- Đây là bến du thuyền đậu. Đêm qua không có chiếc nào trong cảng cả, nhưng chắc chắn chốc nữa sẽ có. Các du thuyền đẹp lắm, toàn màu trắng, cờ xí bay phất phới và ban đêm đèn đuốc sáng trưng. Nếu gió thuận chiều, thỉnh thoảng cô có thể nghe được âm nhạc trên các du thuyền đấy.

Anh ta đứng sát vào người nàng đến mức hơi ấm trong người anh phả vào người nàng. Cơn gió nhẹ lùa qua làn áo lụa trên người nàng khiến nàng cảm thấy mát lạnh; nhưng hơi nóng từ người anh phả qua người nàng lại làm cho nàng thấy ấm áp. Nàng nhìn theo ngón tay anh chỉ, nhìn những cảnh đẹp ở ngoài vịnh, nàng cảm thấy tay anh vẫn còn nắm cánh tay nàng như có một dòng điện truyền qua nàng cảm giác xôn xao bồi hồi. Nàng liếc mắt nhìn khuôn mặt anh đang cúi sát bên nàng. Giọng anh dịu dàng du dương êm ái, ngân nga trong bóng đêm đang trùm lên mọi vật.

Anh ta chỉ từng khách sạn nằm trên bãi La Contessa, gọi từng khách sạn cho nàng biết, thoát tiên là khách sạn Continental cao ngạo, rồi đến khách sạn thanh lịch Plaza International, và khách sạn lâu đời El Presidente. Nàng liếm môi, cổ phân biệt nét khác nhau giữa các khách sạn, vừa theo dõi ngón tay anh ta chỉ. Hơi thở nàng trở nên khó khăn. Nàng phải hơi hé môi để thở cho dễ dàng hơn. Nhịp tim đập gấp đôi trong lồng ngực, và hơi ấm tỏa vào người nàng này giờ bắt đầu trở nên ngọt ngào.

- Bây giờ thì trời đã tối rồi không thấy rõ được. - Anh nói, giọng hơi buồn. Tôi sẽ trở lại đây vào ban ngày để chỉ cho cô thấy rõ hơn.

- Kh... ông - Nàng đáp. Sao giọng nàng ghen nào thế nhỉ? Nàng đang háng trong cổ rồi bước lui. Bây giờ nàng phải dứt khoát để trở về phòng chứ?

- Không, tôi thấy làm thế không được đâu.

- A, nhưng tôi thì lại thấy được đấy. Tôi thấy chúng ta nên tìm hiểu nhau. Tôi có thể chỉ cho cô thấy những cảnh đẹp.

- Này ông, tôi đến đây để làm việc. Không đến để xem phong cảnh, không chung đụng với dân địa... - Nàng dừng lại vì cảm thấy mình đã tỏ ra quá thô lỗ.

Anh ta cười dịu dàng, nụ cười châm biếm trong bóng đêm. Nhờ ánh sáng yếu ớt từ trong phòng chiếu ra, nàng mới thấy được hai hàm răng trắng đều của anh ta. Màu da rám nắng trên người anh hòa lẫn trong bóng tối.

- Không chung đụng với dân địa phương hả? Này cô, cô mới đến đây, làm sao cô xoay xở ở Mexico này được? Nhưng tôi không phải là dân địa phương đâu.

- Thế ư? - Nàng hỏi, bối rối ra mặt.

- Ờ, đúng đấy cưng ạ. Tôi người Texas. Nhưng tôi đã đến Acapulco trước cô, cho nên tôi có thể hướng dẫn cô được.

Nàng nhìn chằm chằm vào anh. Đáng ra nàng phải nhận thấy thế mới phải. Tiếng Anh anh ta nói giống như nàng nói, có điều giọng anh ta có phần nhẹ hơn thôi. Nếu nàng không quá lo khi thấy anh ta hiện diện ở đây, nếu nàng không quá nghĩ đến cơ thể của anh ta và cứ nghĩ đến cách đối phó, thì chắc nàng đã thấy được điều này rồi.

Mà rõ ràng anh ta là dân Texas rồi, vì anh ta có vẻ láo xược quá. Anh ta là dân cao bồi ư?

- Cho dù là dân nước nào đi nữa, thì tôi cũng không có thì giờ để đi xem phong cảnh. Tôi đến đây để làm việc.

Molly rất quả quyết. Nàng chột bước lui một bước. Nếu nàng cứ để cho anh ta nói, nàng có thể nhích gần đến phòng mình, rồi chạy nhanh vào phòng được.

- Ai cũng phải làm việc cật lực hết.

Nàng nhìn anh ta dăm dăm, tìm hỏi hợp làm nàng muốn ngộp thở. Anh ta từ từ nghiêng người tới, đưa mấy ngón tay vuốt nhẹ lên môi nàng. Anh ta nói:

- Hơi cô bé, bây giờ thì vào phòng đi, khóa cửa lại kéo rèm đến rồi. Biết đâu có chó sói về ngoài đời!

- Sói à?

Anh nhún vai, rồi bỏ đi về phía cổng gỗ ở bức tường ngăn hành lang với sườn đồi trải rộng bên ngoài. Anh đáp:

- Ai biết được? Quanh đây ở đâu cũng đều có sói cả.

- Anh phải biết chứ. - Nàng lẩm bẩm nói.

Anh ta mỉm cười nhìn nàng khi bước qua cổng, khiến nàng phân vân tự hỏi, không biết anh ta có nghe nàng nói không.

Nàng nhìn theo anh ta, nhưng chỉ trong một thoáng, anh ta đã biến mất vào bóng đêm. Nàng không nghe tiếng bước chân của anh, nhưng nàng biết anh ta đã đi rồi. Nàng cảm thấy như mình đã đánh mất một cái gì.

Nàng quay người nhìn vịnh Acapulco một lần cuối, rồi từ từ bước về phòng.

Bà Beverly vẫn còn nói điện thoại, cho nên Molly bật đèn lên, tháo dỡ đồ đạc nàng mang theo. Vừa soạn quần áo, nàng lại nghĩ đến người khách nàng mới gặp. Anh ta là

ai nhỉ? Có phải anh ta đi nghỉ hè ở khách sạn không? Anh ta không có vẻ gì là khách ở đây hết. Hầu hết những ai vào ở nơi nghỉ mát sang trọng này nàng cũng thấy họ đều ăn mặc tươm tất và có tác phong đứng đắn kia mà. Còn anh chàng khách lạ nàng gặp ở sân này không có vẻ gì như thế. Anh ta có vẻ cóc cần đời, không theo mọi người. Nhưng anh ta có phải khách không đã chứ? Anh ta đâu có nói.

Nàng phân vân không biết liệu nàng có gặp lại anh ta nữa không. Có lẽ là không. Mà nếu anh ta gặp lại nàng vào ban ngày, liệu anh ta có thất vọng không? Anh ta nịnh đầm đấy, nhưng lúc này trời đã tối rồi, và do ánh sáng lờ mờ nên anh ta không thấy rõ nàng. Molly là người rất thực tế. Nàng xinh xắn nhưng nàng biết mình không đẹp. Nàng ăn mặc đàng hoàng, nhưng không có áo quần đắt tiền sang trọng. Cuộc sống của nàng khó khăn, cho nên nàng phải hết sức tiết kiệm. Nàng không muốn phải lâm vào cảnh ngật nghèo như mẹ nàng đã gặp.

Việc nàng làm việc cho bà Beverly Sampton, quả là ơn trời. Molly vừa treo cái áo vải cuối cùng vào tủ và để cái va-li vào đáy tủ rộng thênh thang vừa mỉm cười, nghĩ đến vận may của mình. Công ty cũ của nàng hợp nhất với một công ty khác, cho nên nàng mất việc. Nàng chỉ mất công xoay sở hai tuần, thì được bà Beverly Sampton tuyển vào làm thư ký cho bà. Bà Beverly đã viết hơn một tá cuốn tiểu sử của các danh nhân. Bà nổi tiếng trong giới văn học và khi cô thư ký của bà bỏ đi, bà buộc lòng phải tuyển thư ký khác gấp. Molly đã được bà tuyển chọn.

Và bây giờ hai người đến Acapulco. Họ sẽ ở đây ít ra là một tháng để hoàn tất phần cuối tác phẩm, để bà Beverly kịp gửi cho nhà xuất bản.

Khi bà Beverly cho biết hai người sẽ đến Mexico một tháng, Molly cứ ngỡ họ sẽ ở trong một ngôi nhà nhỏ, hay là trong một căn hộ chung cư trên một con đường khuất nẻo, một loại nhà trọ rẻ tiền. Thế nhưng, họ lại ở trong hai phòng một khu nghỉ mát đắt tiền nhất ở Mexico. Nàng chưa bao giờ mơ tưởng đến một nơi ở như thế này, và nàng rất sung sướng trong mỗi phát hiện mới.

Nhưng đêm đó, khi đi ngủ, không phải vì công việc mới hấp dẫn, hay vì cảnh xa hoa tráng lệ của khách sạn Las Casitas D'Oro đã làm cho Molly say sưa, mà điều làm cho nàng vương vấn lưu tâm lại chính là cặp mắt màu tro long lanh, là đôi vai rộng và mái tóc bù xù kia. Nàng mỉm cười mơ mộng, ước sao gặp lại chàng thanh niên ấy, nàng tự hỏi không biết anh ta là ai.

Chương hai

áng hôm sau, Molly dậy sớm, nàng cảm thấy phấn khởi vô cùng. Nàng đang ở Mexico! Đang làm một công việc mới ở một nơi kỳ diệu. Lòng nôn nao đón chào một ngày mới, nàng vội vàng mặc quần áo, quần vải trắng và áo ngắn mỏng màu vàng. Nàng chải tóc ra sau, rồi búi lại cho gọn gàng. Mới sáng sớm mà trời đã nóng, nên nàng phải giữ tóc khỏi vướng vào cổ.

Nàng mở cửa bước ra ngoài sân. Tự nhiên đôi mắt nàng quay về phía cổng, nơi người khách lạ bí mật đã xuất hiện đêm qua. Thật kỳ, nàng lại cảm thấy thất vọng vì không có anh ta ở đây, mà lý do gì nàng lại trông mong thấy anh ta chứ.

Lướt mắt nhìn ra ngoài vịnh một lượt, rồi nàng vô tình bước đến bức tường thấp, đưa mắt nhìn ra sườn đồi trải rộng bên ngoài. Nàng chỉ thấy những bụi cây hoang dại chen lẫn trong đá sỏi và rải rác vài đám hoa dại màu vàng, đỏ. Không có đường đi, không có dấu vết gì cho thấy đêm qua đã có người đi qua bãi đất hoang này.

Anh ta ở đâu đến và đi đâu nhỉ? Những câu hỏi này làm cho nàng buồn cười, khiến nàng phải quay người đi đến phía lan can bằng sắt, nơi đêm qua nàng đã mê mải đứng nhìn cảnh đẹp. Bầu trời trong xanh; ánh bình minh lấp lánh trên những đường viền nhấp nhô của nhà cửa vươn cao ở bờ biển xa xa bên kia, rồi nhảy nhót trên mặt nước biển xanh thẳm.

Khi nhìn những cảnh sắc mà người khách lạ đã chỉ cho nàng đêm qua, Molly lại hồi tưởng đến sự đụng chạm của anh ta. Nàng như cảm thấy mấy ngón tay anh đang sờ trên tay nàng, như cảm thấy hơi ấm trong hơi thở của anh đang phả vào mặt nàng, như cảm thấy mấy ngón tay gợi cảm của anh đang lướt trên môi nàng. Nàng cảm thấy như anh đang còn đứng ở đây.

Nàng từ từ quay lại, mong chờ, nhưng thất vọng vì chỉ thấy mình đang đứng trơ trọi một mình.

Ngoảnh mặt nhìn lui, nàng thấy cửa phòng của bà Beverly vẫn còn đóng kín. Bên cạnh hồ bơi, trên một chiếc bàn con, nàng thấy một cái khay lớn, trên khay để những giỏ đầy kín và một bình cà phê. Molly đến xem.

Trong mấy cái giỏ là bánh mì, bánh sừng trâu đang còn nóng hổi, thơm phức. Cà phê còn nóng và thơm ngát. Nàng rót một tách cà phê lớn rồi lấy một cái bánh sừng trâu. Nàng bước lui đứng tựa vào lan can, vừa ăn bánh vừa ngắm cảnh đẹp, thả hồn vào không trung, say sưa với cảnh tuyệt mỹ của trời đất.

Tiếng cửa mở làm cho Molly giật mình, nàng quay lại chào bà chủ. Bà Beverly Sampron bước ra khỏi phòng như con chim rời khỏi tổ. Bà đưa mắt nhìn quanh, đôi mắt đen liếc nhanh khắp nơi. Bà lên tiếng nói:

- Chào Molly, cô ngủ ngon không? Đêm đầu tiên lạ chỗ tôi thường ít ngủ lắm. Mặc dầu chỗ này không lạ lòng gì đối với tôi, trước đây tôi đã ở nhiều lần rồi. Nhưng theo tôi thì phải mất vài hôm mới quen được giường chiếc khác với giường chiếu mình đã quen dùng. Còn cô, cô ngủ được chứ? Cô thấy phong cảnh ra sao? Dù tôi ở phòng nào thì phong cảnh ở đây cũng không có gì thay đổi và tôi luôn luôn thấy nó vẫn đẹp.

Bà Beverly thờ ơ mỉm cười với Molly, như không mong gì nàng đáp lại, vì bà đang bước vội đến khay đựng bánh và cà phê. Bà nhỏ nhắn, cao khoảng một mét rưỡi, nhưng tính tình lại sôi nổi, hiếu động. Molly đoán chừng bà 50 tuổi, nhưng nàng cũng không chắc lắm vì tóc bà còn xanh và được trang điểm sửa sang kỹ lưỡng.

Bà ta đã làm cho Molly choáng váng, vì nàng cứ nghĩ là nhà văn thì phải là người bình tĩnh, trầm tư. Nhưng ngược lại, bà Beverly sống động, hoạt bát, nói năng tự nhiên không cần suy nghĩ và không sợ hậu quả. Molly chưa hề gặp ai như bà, lắm lúc nàng thấy mắt bình tĩnh trước mặt bà ta.

Tuy vậy, sáng nay bà ta mỉm cười, rồi đến ngồi vào chiếc ghế dựa bên cạnh bàn. Nàng đáp:

- Xin cảm ơn bà, tôi ngủ ngon. Bánh sừng trâu rất ngon. - Nàng đưa giỏ bánh cho bà Beverly, rồi quay lại thưởng thức tiếp bữa điểm tâm trên sân đầy ánh nắng.

- Chà, tôi thường thích ăn sáng ở đây. Bất kể mình dậy khi nào, thức ăn cũng có sẵn ở đây rồi. Tôi cứ tự hỏi, phải chăng họ đã dọn ra đây khi trời còn tối, nhưng không biết làm sao bánh lại vẫn nóng như thế này? Cô không thích cà phê à? Cà phê ở đây hình như ngon hơn cà phê của chúng ta bên Mỹ, phải không cô? Tôi thích cà phê ở đây, nhất là cà phê sữa.

Bà Beverly lấy một khoanh bánh tròn, rồi quay mặt nhìn ra cảnh vật bên ngoài, vẻ mặt tươi vui thích thú. Molly e dè nhìn bà ta, không biết mình phải làm gì nữa đây. Bà Beverly thường giao cho nàng những công việc rất bốc đồng.

- Tôi muốn có người đánh máy cho tôi, ghi lại đầy đủ những suy nghĩ của tôi, giúp tôi tìm chứng cứ tài liệu, ngày tháng vãn vãn, giúp tôi tiếp xúc với dân bản địa. Cho nên cô cần nhiều thì giờ hơn là tôi đưa ra. Cô có nói được tiếng Tây Ban Nha không? Không hả, thôi, chẳng cần. Tôi nói rất thạo tiếng Tây Ban Nha. Tôi lớn lên ở vùng biên giới và tôi biết tiếng Tây Ban Nha cũng như tiếng Anh khi bắt đầu đi học. Cô có hỏi gì nữa không? Molly mỉm cười, nàng nhớ lại đợt phỏng vấn của bà ta. Hầu như bà Beverly nói luôn mồm, Molly không nói được một tiếng nào. Thế nhưng bà Beverly lại hài lòng và bà đã nhận nàng làm việc.

- Sáng nay tôi muốn ra thành phố Acapulco để làm một số công việc - Bà Beverly nhìn cô thư ký, nói - Cô biết không? Cô có thể đi xem một vòng cho biết, mua sắm một ít. Khi chúng ta bắt đầu cuốn sách thì không thể đi đâu được. Cô có mang theo áo quần mặc mùa hè không đấy? - Bà ta nhìn vào chiếc quần trên người Molly - Ở đây thời tiết nóng và ẩm. Tôi không thích máy điều hòa không khí chạy liên miên. Cô nên mua vài bộ áo quần mát hơn. Tôi thường mặc quần cụt và áo ngắn mỏng khi làm việc.

Molly gật đầu. Nàng biết đồ dùng mua ở Mexico rẻ hơn ở Los Angeles, cho nên nàng không mua trước áo quần mặc ở xứ nóng như thế này. Nàng còn tiền dành dụm để xài, nhưng nàng không muốn xài hoang phí. Phải để lại phòng hờ chứ. Ai biết được ngày mai ra sao, cho nên Molly luôn luôn sẵn sàng đề phòng.

Bà Beverly đã thuê của khách sạn một chiếc xe jeep sơn màu xanh trắng. Bà muốn mình tự tay lái lấy, nhưng bà nói với Molly khi nào nàng muốn, cứ lấy mà đi.

Đối với Molly thì việc lái xe xuống sườn đồi ở khách sạn là một việc đáng sợ. Xe jeep không có cửa, nàng đã thắt dây an toàn ở chỗ ngồi thật chặt. Bà Beverly lái xe rất bạo mạng, như một vận động viên đua xe hơi vậy. Qua các khúc quẹo, bà cho xe rít lên mặt đường kin kít, khi chạy trên đường thẳng, xe phóng vun vút, làm như bà đang đi chiếc xe "tử thần" trong công viên giải trí vậy.

Molly bầu chặt vào thành xe, nàng nghe tiếng bánh xe quay nhanh, cà vào mặt đường nhựa, phát ra tiếng kêu reo reo, trong khi đó bà Beverly vẫn nói luôn mồm. Bà chỉ trở khắp nơi cho Molly thấy, vừa lái xe bon bon trên đường, bà chỉ nơi nào thì họ phải quẹo để đến câu lạc bộ tắm biển của khách sạn, nơi nào bạn bè của bà đang ở, nơi nào Molly rồi đây sẽ lái xe đến tham quan ở phía bên kia đồi, một vùng quê của người địa phương Acapulco.

Khi đến ranh giới của thành phố; bà cho xe chạy chậm, rồi tìm một chỗ đậu xe, đột ngột cho xe dừng lại.

- Đúng, Acapulco là một nơi rất hấp dẫn. Tôi thích thành phố này. Khi có cơ hội là tôi đến đây. Viết văn thì ở đâu cũng viết được, tại sao lại không tìm đến chỗ mình thích đã chứ? Tôi đi chơi vài nơi và chắc cô cũng muốn tham quan thành phố cho biết. Chúng ta hẹn gặp nhau lúc 1 giờ để ăn cơm. Hẹn ở đây, đừng trễ đấy. Tôi không thích ai đến trễ hết.

Bà Beverly mỉm cười, nhí nhảnh, thân mật, rồi nhảy xuống xe và bước nhanh ra đường phố.

Molly trở mắt kính ngạc nhìn bà chủ đi xa dần rồi khuất trong đám đông. Nàng còn lại một mình. Nàng nhìn phố xá đông đúc, nhìn người tấp nập vào ra các cửa hàng, các tiệm buôn. Nàng thấy ngồi một chỗ bức bối, bèn xuống xe đi trên mặt sỏi đến vệ đường. Nhìn hai bên đầu đường, nàng thấy đường phố chính hai bên san sát các tiệm buôn lớn bé đủ cỡ, trưng bày hàng hóa màu sắc sặc sỡ trong các khung cửa lớn, trên các kệ bán hàng dọc theo vỉa hè. Tất cả đều là hàng hóa vật dụng. Nàng bước theo vỉa hè, nhìn người qua lại, nhìn hàng hóa trưng bày sau các khung cửa, say mê ngắm nhìn cảnh vật chung quanh và lắng nghe những âm thanh lạ tai. Những chiếc áo poncho màu sắc sặc sỡ, những chiếc nón rộng vành trang hoàng rực rỡ, và những bức tượng gỗ lôi cuốn du khách. Chủ các cửa hàng đều thân ái mời mọc mọi người vào xem hàng hóa trong tiệm họ.

Hầu hết những người nàng gặp đều mặc áo quần rất sơ sài, phần đông chỉ mặc quần tằm mà thôi. Ở đâu cũng thấy mọi người mặc quần cụt, áo ngắn cùn cời đơn sơ, chân đi dép lê. Molly thấy mình mặc áo quần quá tươm tất kín đáo, quần dài trắng, áo màu xanh.

Bỗng một giọng nói ấm áp quen quen vang bên tai trái nàng:

- Cô đi mua sắm thế là đã hội nhập với mọi người rồi đấy.

Molly quay người lại, trước mặt nàng là anh chàng bí ẩn nàng đã gặp đêm qua. Anh ta chỉ đứng cách nàng có vài bước. Bỗng nàng nhận thấy anh ta đã cạo râu nhẵn nhụi, da dẻ mịn màng. Nàng nhìn anh ta, phân vân không biết nếu anh ta hôn nàng thì sẽ thấy ra sao nhỉ...

Nàng cảm thấy bối rối khi nghĩ như thế, nên nàng ngược mắt nghiêm trang nhìn anh. Anh ta nhìn lại nàng, nàng bèn đỏ mặt, quay mắt đi chỗ khác. Anh ta có đọc được ý nghĩ của nàng không? Nàng sợ không dám nhìn lại anh ta nữa.

Anh nắm tay nàng, quay nàng lại hướng nàng đang đi, rồi cùng nàng sánh bước. Nàng cảm thấy hơi ấm ở mấy ngón tay anh thấm qua lớp áo vải mỏng, mấy ngón tay nắm chặt cánh tay nàng khiến nàng ngây ngất khó thở. Nàng nhìn thẳng ra đằng trước, nhưng chẳng thấy gì ngoài một mớ màu sắc hỗn loạn. Sao lại như thế nhỉ?

Nàng liếc nhìn sang anh ta, nàng thấy đôi vai rộng ánh lên màu đồng dưới ánh nắng ban mai. Chiếc quần cụt màu xanh nước biển bó sát vào người. Hôm nay anh ta không mặc quần jean cắt ngắn. Cặp giò dài và các bắp thịt nổi lên cuộn cuộn, cũng ánh màu đồng như thân hình. Khắp người anh ta đều có màu đồng như thế này sao?

Nàng lại cảm thấy hơi ấm truyền sang người mình. Tốt hơn hết là cứ thích gì nhìn nấy cho khỏe. Có phải nhờ thế mà xứ Mexico này đã làm cho người ta quên hết ưu sầu phiền muộn không? Trước đây khi còn làm ở chỗ cũ, có bao giờ nàng nghĩ về đàn ông như thế đâu.

Nàng bèn nhìn lên mặt anh ta và bắt gặp đôi mắt anh đang long lanh nhìn xuống nàng.

- Tôi cũng thích nhìn cô lắm. - Anh ta nói, giọng thân nhiên.

Nàng dừng lại, nhìn anh ta, hất tay anh ta đi.

- Tôi có nói với anh như thế đâu! - Nàng quyết liệt chối cãi, nhưng đồng thời cũng cảm thấy áy náy vì quả thật nàng thích nhìn anh ta. Thế nhưng anh ta không thêm lưu tâm đến điều nàng nói. Anh mỉm cười, nói:

- Cô cứ nhìn tôi mãi kia.

- Tôi chỉ nhìn anh vì tôi không tin anh đi ra phố mà lại chỉ ăn mặc như thế.

Anh ta không mặc áo, nàng hết nhìn bộ đôi vai cuộn cuộn các bắp thịt, lại nhìn sang bộ ngực rắn chắc, hết nhìn ngực lại nhìn sang vai. Khi anh ta di chuyển, các bắp thịt cũng chuyển động, khiến nàng nhìn mê mẩn. Mái tóc bù xù xòa gần đến vai, thế nhưng tóc

tai trên người anh ta như thế trông lại đẹp. Thực ra, cái gì trên người anh ta trông cũng đẹp hết. Anh ta cao, cân đối, rắn chắc, Molly thấy anh ta rất hấp dẫn.

- Cô cứ nhìn quanh thì rõ, mọi người ở đây ai cũng ăn mặc như tôi cả. Tôi tưởng vì thế mà cô ra phố chứ - ra phố để mua áo quần mới cho hợp. Chứ cô ăn mặc như thế này thì nóng nực quá.

Anh nhìn áo quần trên người nàng, ánh mắt kỳ lạ khiến nàng luống cuống. Nàng nhớ lời bình phẩm của anh ta đêm qua, nàng nhớ cảm giác anh ta đã gọi lên trong lòng nàng. Nàng cảm thấy hồi hộp. Áo quần đã nóng rồi, nàng lại càng cảm thấy nóng hơn nữa và rịn rít vì không khí ẩm thấp.

Nàng thấy khó xử quá. Thời tiết nóng và ẩm. Lại còn anh chàng này đứng trước mặt, làm sao đây?

Nàng ngoảnh mặt nhìn chăm chú vào người qua lại trên đường phố. Anh ta nói đúng thật, so với họ, nàng mặc quá nhiều áo quần. Nàng thấy da thịt phờ ra mọi nơi, những mảng da thịt làm cho nàng bối rối. Du khách nữ chỉ mặc những bộ đồ tắm như hai mảnh vải màu nhỏ xíu, trông chẳng ra cái gì hết. Đàn ông đi trên vỉa hè thì chỉ mặc quần cụt hay là quần tắm. Rải rác mới có người khoác chiếc sơ-mi mỏng tang với làn da đỏ ối vì ánh nắng mặt trời, nhưng ngoài ra, khắp nơi trên cơ thể, chẳng còn chút vải vóc gì hết.

Thế nhưng, người dân địa phương của thành phố Acapulco thì lại ăn mặc kín đáo hơn; đàn ông mặc quần vải dài và áo sơ-mi trắng, đàn bà mặc váy màu tươi sáng và áo rộng kiểu nông thôn.

So với những du khách kia, nàng có vẻ ngoài rất hòa hợp với dân bản xứ.

Nàng quay lui nhìn anh, nàng ngạc nhiên vì thấy anh ta cứ dán mắt vào nàng. Nhiều phụ nữ duyên dáng đang phô trương cơ thể râm nắng, mà anh ta lại cứ chăm chăm nhìn vào nàng như thế, lạ nhỉ!

Nàng sửa lại cặp kính trên mắt cho ngay ngắn, rồi nghiêng nghiêng mái đầu. Anh ta muốn cái gì đây? Nàng buộc lòng phải thú thực ý định của mình cho anh ta nghe:

- Tôi định đi tìm mua vài cái quần cụt.

- Và mua một bộ đồ tắm nữa chứ? - Anh ta hỏi, vừa đưa mắt nhìn khắp người nàng rồi dừng lại trên mắt nàng - Cô nên cắt tóc ngắn đi... Trời ở đây nóng, để tóc dài không tiện đâu.

- Tôi đến đây để làm việc chứ không phải đi chơi. Nếu trời nóng quá, tôi có thể buộc tóc lên.

- Tùy cô thôi. Nào, ta đi. - Anh ta dẫn nàng vào một nhà hàng ngay trước mặt. Những dãy kệ chất đầy áo quần màu sắc sặc sỡ chạy tuốt vào phía bên trong. Vô số áo quần lòe loẹt rực rỡ, đủ loại, đậm có, màu lục, màu tía, màu hồng, tất cả chen lẫn nhau như trong một chiếc kính vạn hoa.

Molly háo hức nhìn vào các kệ trưng bày. Nàng có thể mua vài thứ và có lẽ phải mua một bộ đồ tắm. Nàng chỉ mang theo chiếc áo tắm hai mảnh màu đen đã cũ, bộ này ít khi nàng dùng đến; nàng thường không có thì giờ để đi tắm biển. Nhưng ở đây, ngay khi nàng rảnh rỗi được vài phút, nàng có thể tắm ở hồ bơi hàng ngày.

Một cô gái bán hàng bước đến phía Molly, tươi cười lễ phép. Khi cô gái thấy người thanh niên đi bên cạnh nàng, cô ta hơn hớn cười to thêm, bước nhanh đến gần hai người, mắt đăm đăm nhìn vào mặt người cùng đi với Molly.

Molly lại nhìn anh ta. Anh ta có gì mà khiến cho cô gái nhìn say sưa thế. Nàng nhìn lướt khắp gian hàng, nhận thấy có nhiều phụ nữ quay mặt nhìn anh khi họ giả vờ tìm xem áo quần. Nàng thoáng hiểu. Anh quả có đáng đáp đàn ông lý tưởng. Thảo nào mà tất cả phụ nữ đều nhìn anh. Anh là loại người trong mộng của họ.

Nhưng là mộng với họ, còn nàng thì không. Nàng biết ranh giới của mình, biết tương lai của mình. Nàng không muốn gắn kết đời mình với cái thứ lãng tử không tiền bạc, không tương lai như mẹ nàng đã làm. Nàng đã rõ những hành động như thế sẽ mang

đến nhiều đau đớn, nhiều thất vọng ê chề. Molly sẽ hết sức cảnh giác để khỏi bị lôi cuốn ràng buộc vào loại đàn ông như thế, cho dù anh ta có điển trai bao nhiêu đi nữa.

- Chào cô, tôi có thể giúp gì cho cô đây?

- Tôi muốn xem qua đã. - Molly đáp, làm dấu chỉ vào các quầy hàng màu sắc sặc sỡ.

- Xin cô tự nhiên. Các kệ hàng ở phía sau đấy. - Cô gái gật đầu với Molly, mắt vẫn nhìn vào người thanh niên cao lớn da màu đồng, nụ cười tươi quẩy rũ trên môi.

Molly cảm thấy lòng hơi ganh tỵ. Nàng lấy làm ngạc nhiên khi cảm thấy như thế, bèn cau mày bỏ đi, từ từ đi quanh nhà hàng, nhìn xem những chiếc quần đùi, váy và áo lễ hội mùa hè. Nàng thích những thứ có màu sắc sáng sủa, những loại hàng bình dị thông thường. Túi tiền của nàng eo hẹp, nàng phải tìm cái gì hợp với nó.

- Thử cái này xem - Anh ta đưa ra trước mắt nàng một bộ đồ tắm màu hồng tươi rất đẹp

- Màu này rất hợp với cô.

- Bộ này không vừa đâu... Anh thì biết gì? - Nàng phản đối vì bộ đồ tắm là loại hai mảnh mà lại còn nhỏ xíu, dành cho con nít thì được.

- Thế cô thích những bộ kia hơn sao? - Đôi mắt anh ta nhìn nàng chằm chọc.

Molly thấy bối rối vô cùng. Thực ra thì bộ nào cũng nhỏ xíu như nhau hết. Nàng ngần ngừ rồi đáp:

- Có thể tiệm khác sẽ có đồ mặc vừa hơn.

Bỗng anh ta không nói một lời, nắm lấy cánh tay nàng, quay người nàng rồi đẩy nhẹ nàng vào trong một buồng thử quần áo.

- Tôi chưa thấy có phụ nữ nào lại không thích thử áo quần như cô. - Anh ta nhét bộ áo quần vào tay nàng rồi kéo bức màn vải lại cho kín.

Molly cau mày. Nàng không hề làm những việc như thế này. Gã cho mình là ai thế?

Bỗng nàng cảm thấy bạo dạn liều lĩnh, bèn cởi áo quần ra rồi mặc bộ đồ tắm vào. Nàng nhìn vào gương rồi khẽ nói:

- Mình không thể mặc như thế này được!

Tấm màn mở ra, anh ta nhìn vào mắt nàng trong gương, rồi nhìn cả người nàng phản chiếu trong gương. Bộ đồ tắm màu hồng tươi làm cho má nàng ửng hồng lên và làn da trắng trên người nàng càng trắng thêm. Mảnh trên bộ đồ tắm thất lại phía dưới, khiến cho cặp vú của nàng căng tròn. Mảnh dưới trĩ xuống thấp, trông thật hở hang. Chiếc bụng phẳng đều, hai hông căng lên và cặp giò thon thon dưới lớp vải trơn láng.

Cặp mắt màu tro gương tròn nhìn vào mắt nàng trong gương, anh ta đưa một ngón tay vuốt dài theo mép lưng quần bộ đồ tắm. Bỗng Molly cảm thấy ruột thắt lại và hơi thở nghẹn trong cổ họng. Anh ta nói:

- Cô cần phơi nắng, cưng à. Bộ đồ này tuyệt lắm rồi.

Máu chạy rần rần trong người nàng, hai tai ửng lên khi nàng nhìn lại anh ta, ngón tay anh ta sờ lên người nàng đã tạo nên một cảm xúc kỳ quái. Khi nàng nhìn cơ thể đàn ông của anh, nàng cảm thấy mình chết đuối trong cặp mắt màu khói tro kia và bao nhiêu nghị lực của nàng đều tiêu tan đâu hết.

Anh lại bước đi rồi mang tới một ôm áo váy có màu sắc sặc sỡ. Anh ném cho nàng ở trước gương.

- Cô hãy thử mấy thứ này xem. Áo quần này rất hợp với bộ đồ tắm.

Anh ta lấy một cái áo ngắn màu trắng rộng thùng thình nhét vào tay nàng. Các tà áo đều viền dăng-ten, có dải để buộc.

Muốn có gì để che thân trước mắt cái anh chàng phá đám này, Molly bèn mặc cái áo vào. Cái áo có diềm, kiểu cách rất hợp với nàng. Nàng thấy thích cái áo.

- Cái áo đẹp lắm. Mặc vào trong cô xinh xắn, dịu dàng, đài cát. - Giọng anh ta trầm trầm gọi cảm.

Mắt nàng nhìn vào mắt anh, nàng giật mình thấy đôi mắt anh nheo lại khi nhìn nàng. Nàng cảm thấy anh có sức cuốn hút kỳ lạ như thể anh đang đưa tay sờ vào người

nàng. Nàng không ngoảnh mặt đi chỗ khác được. Nàng phải nhìn, nếu không nàng sẽ thua. Nhưng nàng không nhúc nhích.

Từ khi trưởng thành, nàng đã từng gặp nhiều ánh mắt của người đời, lạnh lùng có, từng trải có, mưu mô có. Bây giờ đứng trước anh chàng xa lạ này, nàng lại gặp đủ thứ ánh mắt ấy đang nhắm vào nàng. Nàng thấy bủn rủn cả người... và bỗng nhiên nàng ước sao mình có thể xinh đẹp trước mắt anh chàng này.

Khi này mặc thử áo quần, nàng phải tháo kính mắt ra. Cho nên nàng thấy hình ảnh trong gương soi mờ mờ, nhưng nàng sợ không dám quay lại nhìn thẳng vào mặt anh... nàng không rời mắt khỏi anh, ngay cả khi để quay người lại.

- Áo này chắc là đắt tiền lắm. - Nàng ngượng ngùng nói, mắt vẫn đắm đắm nhìn anh. Nàng muốn trả giá để mua, để mặc cho anh ta xem, dù nàng biết làm như thế là sai lầm.

- Đây là xứ Mexico mà... Không có gì quá đắt ở đây đâu. - Anh mỉm cười đáp, rồi đưa tay tháo bím tóc theo kiểu Pháp trên đầu nàng ra. Molly vẫn không nhúc nhích. Nàng đã bị anh mê hoặc, cứ nhìn chăm chăm vào hai bóng người trong gương như thể nàng đang nhìn hai người nào xa lạ. Chắc chắn không có ai trong ấy là nàng cả.

Anh ta xoa tóc của nàng xuống hai vai, lòng mấy ngón tay vào trong mái tóc mịn màng ấy. Bỗng anh ta vén mái tóc lên để lộ ra chiếc cổ mảnh mai. Anh ta lại nói:

- Cô nên cắt ngắn đi thôi. Mặc thử cái khác đi. Xem cô thích cái nào, rồi chúng ta ra bãi chơi.

- Không được đâu - Bỗng nàng cảm thấy thất vọng - Tôi phải đợi bà chủ để ăn trưa. Tôi không thể trễ hẹn được.

- Nếu cô vội thì ta đi một lát thôi. - Anh ta từ từ thả mái tóc nàng xuống qua kẽ mấy ngón tay của mình, rồi kéo kín tấm màn lại.

Molly thử số quần áo còn lại. Tất cả đều có vẻ dài các, đẹp để. Nếu nàng có khả năng, nàng sẽ mua tất cả. Nhưng làm thế thì quá tốn kém đối với nàng. Khoảng mười phút sau, anh ta nói với vào:

- Mặc lại áo quần vào để ra bãi nhé.

Nàng làm theo lời anh, nhưng lại mặc thêm cái quần dài trắng và cái áo màu vàng của nàng. Nàng chưa mặc đồ tắm đi ngoài phố được. Nàng để hở cổ áo sơ-mi cho chủ nhà hàng khỏi nghi ngờ nàng ăn cắp áo quần. Nàng buộc tóc lại thành đuôi ngựa phía sau, đeo lại kính vào mắt cho ngay ngắn, nàng ngấm ngĩa thấy mình đã là mình lại rồi. Hít một hơi thở thật dài, nàng quay người bước ra ngoài.

Khi kéo màn mở rộng ra, anh mỉm cười châm chọc nàng:

- Trông cô đoan trang quá!

Ánh mắt của anh hàm ý anh biết tại sao nàng lại làm thế. Với những người khác ngoài phố, ánh mắt của anh chẳng nghĩa lý gì. Chỉ có hai người với nhau thôi.

Nàng thẹn đỏ mặt khi anh nhìn nàng, nàng hơi nghiêng mặt, lòng ước sao đáp lại được lời anh cho bỏ ghét. Nàng bèn nói:

- Không biết tôi có đi được với anh ra bãi không đây.

Câu nói của nàng chẳng làm cho anh nao núng. Anh tảng lờ như không nghe gì, lại nắm cánh tay nàng, lôi nàng đến quầy trả tiền. Anh chỉ số áo quần rồi nói nhanh bằng tiếng Tây Ban Nha. Cô bán hàng lấy số áo quần gói lại rồi vừa tính tiền vừa liếc nhìn anh. Molly nhìn, sửng sốt. Cuộc trao đổi diễn ra một hồi lâu. Molly thấy anh ta cười với cô gái, rõ ràng là anh muốn dùng nét duyên dáng của mình để cò kè trả giá.

Cô bán hàng gạt đầu, cười rồi đưa tay bắt tay anh. Anh nhìn thẳng vào mặt cô ta, miệng cười đáp lại, nắm tay cô ta lắc lắc khá lâu. Molly thấy đau nhói trong tim. Nàng đang hăng.

Cặp mắt hóm hình lại quay qua nhìn nàng, rồi anh nói cho nàng biết giá tiền phải trả. Anh nhìn nàng trong khi nàng lấy tiền ra trả

- Rẻ quá nhỉ. - Nàng nói thật khẽ khi vừa đếm số tiền Mexico xa lạ với nàng.

- Ông bạn của cô trả giá giỏi lắm đấy. - Cô bán hàng nói, vừa nhìn anh vừa cười.

Molly ngược mắt nhìn anh tỏ vẻ ngạc nhiên. Nàng hỏi:

- Anh trả giá được à?

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của nàng, anh cười lớn, đáp:

- Ở đây người ta nói thách lắm. Không ai mua theo đúng giá hết.

Molly lấy mấy gói hàng rồi bước ra hè phố, nàng không biết phải làm gì. Liệu anh có muốn nàng ra bãi biển với anh không? Nàng muốn đi tắm, nhưng nàng thấy sợ. Nàng có biết gì rõ về anh đâu. Chợt nàng buộc miệng hỏi:

- Anh học tiếng Tây Ban Nha ở đâu mà giỏi thế?

- Tôi lớn lên ở Texas, có khối bạn bè ở hai bên biên giới.

- Bây giờ còn ở đấy không? - Nàng hỏi, mắt vẫn đăm đăm nhìn ra phía trước. Nàng muốn biết nhiều hơn nữa về anh chàng này, nhưng liệu anh ta có cho làm như thế tức là nàng đã có ý đồ gì không nhỉ?

Anh dừng lại một lát. Anh không muốn nói về mình ư? Phải chăng anh chỉ quen tán gái thôi? Nàng nhìn anh, nhưng anh mãi miết nhìn xe cộ chạy ngoài đường. Từng đoàn xe nối đuôi nhau vội vã, chặn cả lối ra bãi biển của khách bộ hành.

- Nào, đợi xe cộ dừng lại là ta ra bãi biển. Ừ, tôi vẫn còn sống ở đấy.

Khi đoàn xe dừng lại, anh dẫn nàng qua đường rồi đi về phía bãi cát trắng xóa lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Anh lại nhìn nàng, hỏi:

- Còn cô, cô ở đâu?

- Tôi sống ở Los Angeles - Nàng cảm thấy buồn. Anh ta không sống ở gần nàng. Khi công việc ở đây chấm dứt - chàng nàng sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa. Nghĩ đến việc ấy, bỗng nàng cảm thấy nôn nao trong lòng. Ngay cả sau ngày hôm nay, chắc gì nàng còn gặp lại anh ta. Nàng hỏi tiếp:

- Anh làm nghề gì?

- Chăn bò. - Anh ta nhìn nàng, mỉm cười, nụ cười châm chọc, ánh mắt hóm hỉnh khi nhìn vẻ mặt của nàng.

Nàng lại cảm thấy thất vọng. Nàng không rành về những người chăn bò, nhưng nàng biết họ không giàu có gì. Mà nàng thì nếu có lấy ai, cũng muốn chồng nàng phải có tiền. Và nếu không giàu đi nữa thì cuộc sống cũng phải đừng quá lo lắng về tiền bạc. Thế nhưng xem ra anh chàng này không phải là kẻ quá lo lắng về tiền bạc.

Nhưng tốt nhất là nàng đừng có quá thân với anh ta. Nàng chỉ mới tình cờ gặp anh ta ngoài phố, và đêm qua chỉ mới nói chuyện với nhau một lát thôi.

- Ước gì tôi biết được cô đang nghĩ gì. Cô có vẻ suy nghĩ lung lắm; - Giọng anh ta cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

- Ngay tên anh tôi cũng còn chưa biết! - Nàng ngạc nhiên nói.

- Tôi tên Tell Hardin, cô Molly Spencer à.

- Tại sao anh biết được tên tôi? - Nàng tự hỏi, phải chăng đêm qua nàng đã nói cho anh ta hay?

Anh cười, rồi nắm lấy mấy gói hàng của nàng.

- Thôi ta đi, cát và nước biển đang chờ mà thì giờ của cô thì lại eo hẹp.

Đã có vài chục người đi tắm nắng trên bãi cát trắng mịn. Rải rác dọc theo bãi biển, nhiều căn nhà dù hình nón lợp lá, là những nơi để tránh nắng nóng bức. Nước trong vịnh lớn có màu xanh thẫm, những làn sóng nhỏ lung linh phản chiếu dưới ánh mặt trời trông như hàng triệu viên kim cương. Bầu trời xanh lơ, trong sáng, rộng mênh mông vô tận. Nhìn qua phía bên kia bờ, nàng trông thấy khách sạn nàng đang ở.

Molly cởi bỏ áo quần, rồi ngồi trên cát ấm. Không khí thoang thoang mùi muối trong lành, từ biển thổi nhẹ vào.

- Cảnh thật đẹp, thật khỏe người.

- Bởi thế người ta mới đổ xô đến Acapulco. - Anh thì thầm nói, nằm ngửa trên cát, hai mắt nhắm lại.

Molly nhìn anh khi anh nằm dưới nắng, thân hình vạm vỡ bên cạnh nàng. Anh nằm khoan khoái trên cát trắng, đôi vai rộng và rắn chắc, lồng ngực phập phồng theo hơi thở. Đám lông ngực chạy nhỏ dần xuống bụng. Cái bụng thon phẳng phiu, chiếc quần đùi sít sao, không hề có chút mỡ thừa nào quanh hông.

Nàng nhìn vào mặt anh, cái cằm cứng cỏi, sống mũi thẳng, bộ lông mày đen sẫm cong vòng. Hai hàng mi dài, đen và dày. Nàng nghĩ: lẽ nào một gã đẹp trai như anh chàng này lại xấu nét được. Nàng nhìn anh, lòng phân vân.

Molly hít vào một hơi dài rồi quay mặt đi chỗ khác, lòng thấy xôn xao và bỗng nhiên nàng muốn đưa tay sờ vào da thịt anh. Nàng bèn nắm chặt bàn tay lại để xua đuổi niềm khao khát đang kích thích. Phải chăng nàng đã bị say nắng rồi?

Nghĩ ngợi vẫn vơ, chắc làm cho nàng điên mất. Nàng không nên nghĩ đến cơ thể anh ta nữa thì hơn. Mặc cái quần đùi chật ních kia là đã không đứng đắn rồi: ít ra thì cái quần kia cũng đã làm cho nàng nghĩ tầm bậy.

- Anh đi nghỉ hè à? - Nàng hững hờ hỏi.

- Ừ.

- Ở khách sạn Las Casitas D'Oro à?

Anh mở hé mắt nhìn nàng, rồi đáp:

- Không. Khách sạn ấy chỉ dành cho người giàu.

- Thế anh ở đâu?

- Camping ngoài trời.

Anh ta quá nghèo không đủ sức thuê nổi một phòng trong khách sạn rẻ tiền ư? Molly phân vân tự hỏi, lòng thấy thất vọng.

- Làm sao anh đến được đây? - Nàng hỏi.

Anh nhướn người chống lên một khuỷu tay và nhìn nàng, hai mắt nheo lại vì ánh nắng mặt trời chói chang. Anh hỏi:

- Hỏi gì mà nhiều thế?

- Tôi chỉ lấy làm lạ về anh thôi, chỉ thế thôi.

- Tốt. Tiếp theo chắc cô muốn hỏi tôi có vợ chưa chứ gì?

Bỗng nàng thấy hoảng sợ, bèn hỏi:

- Anh có vợ rồi à?

Anh lắc đầu, mỉm cười, nụ cười châm chọc thật quyến rũ. Anh hỏi lại:

- Còn cô có chồng rồi à?

- Không. - Nàng nhìn ra ngoài biển. Không có người nào trong đời tôi hết. Nàng không có thì giờ để yêu đương ai. Nàng chỉ một thân vò võ, chỉ bận lo toan cuộc sống, không có thì giờ để gặp gỡ đàn ông thì làm gì nói đến chuyện yêu đương. Nàng đợi khi đã có sự nghiệp ổn định, khi đã có tiền trong ngân hàng đủ sống, đã có cuộc sống an toàn, sẽ tính đến chuyện tìm một người vừa ý để yêu thương; tìm một người bạn đời. Nhưng nàng chưa làm được.

Tell đưa một ngón tay vuốt từ vai nàng dọc theo cánh tay đến cổ tay nàng.

Molly run lên, ngón tay anh lướt đến đâu là da thịt nàng run lên đến đấy. Thế mà nàng lại khao khát được anh vuốt ve thêm. Nàng quá hồi hộp vì anh chỉ cách nàng có vài phân, từ lúc biết nhau đến giờ chưa khi nào anh ta lại ngồi quá gần nàng như thế, hai vai anh như càng rộng thêm, cơ bắp ở ngực rắn chắc và hai chân dài thoòng. Ánh nắng mặt trời chiếu rất lên vai lên chân nàng, những ngón tay anh lướt trên người nàng đã làm dịu đi hơi nóng của mặt trời. Nhịp tim tăng nhanh, hồi hộp, hơi thở nàng không đều.

- Có muốn đi ăn với tôi tối nay không? - Anh hỏi, giọng trầm trầm, bình thản.

- Em không biết. Em không phải như anh, em không đến đây để nghỉ ngơi mà để làm việc.

- Làm việc à?

- Làm thư ký cho một nhà văn. Em đánh máy bản thảo, sắp xếp dữ liệu, giúp bà ta sưu tầm tài liệu. Công việc mới mẻ, cho nên em không biết rõ chương trình của mình ra sao nữa.

- Thì em cũng phải có thì giờ rảnh rỗi chứ.

- Có chứ, nhưng em không biết khi nào nữa.

- Nếu em đi ăn tối được, em gọi điện thoại cho Miguel ở phòng trực của khách sạn, anh ta sẽ báo lại anh. Em cứ báo cho anh biết.

- Được rồi. - Nàng đáp, về e ngại, lòng ước sao có được thì giờ rảnh rỗi, đồng thời phân vân không biết đi với anh như thế có chính đáng không. Nàng mới quen biết anh thôi mà. Nhưng anh đã làm cho nàng mê mẩn. Tự do đi cặp kè với anh ở Acapulco đâu có được, phải lo công việc đã chứ.

Nàng xem đồng hồ, bỗng giật mình vì thấy đã trễ giờ hẹn..

Nàng nói:

- Em phải đi thôi. Em đã hẹn bà chủ lúc một giờ.

- Em thích công việc đang làm à? - Anh hỏi trong khi nàng phủi cát trên người rồi mặc lại áo quần đi phố.

- Em thích lắm. Bà Beverly Sampron là chủ... Anh đã nghe tiếng bà ấy chưa?

Tell gật đầu, người cao ngệu bên cạnh nàng. Thái độ tự nhiên của anh đã biểu lộ cho nàng biết anh hiểu rõ lòng nàng đang rung động, hiểu rõ lòng nàng đang xốn xang như anh. Nàng ráng hết sức để khỏi nhìn anh, để mắt khỏi say sưa nhìn ngắm tấm thân cường tráng gợi cảm của anh.

Trên đường trở lại chỗ hẹn, anh im lặng không nói, còn Molly thì cứ phân vân không biết anh có đổi ý kiến về bữa ăn tối không. Khi nàng thấy bà Beverly đang đứng đợi bên chiếc xe, nàng chỉ bà cho Tell thấy, rồi nói:

- Bà Beverly đấy, bà chủ em đấy.

Anh dừng lại, hơi quay mặt để tránh bà Beverly và đưa mấy gói hàng cho nàng. Anh nói:

- Nhớ đấy, nếu đi được, em gọi điện báo cho Miguel hay.

- Được rồi. - Nàng không muốn chia tay anh. Nàng muốn ở lại với anh, muốn quên công việc đang làm, muốn quên lý do tại sao nàng lại có mặt ở Acapulco. Nghĩ thế, nàng bỗng dâm ra hoảng hốt, mỉm cười e lệ rồi quay qua nhìn bà chủ; nàng vội vã bước đến phía bà. Nàng sức nhớ bà Beverly đã nói với nàng là nhất thiết phải đúng giờ.

- Đừng nghe theo lời thằng ấy đấy - Bà Beverly nói khi Molly đến bên bà - Cái đồ hạ lưu ấy không nên giao du.

- Bà biết anh ta à? - Molly hỏi, nàng hết sức ngạc nhiên khi nghe bà chủ phát ngôn như thế.

- Biết... Hắn quậy từ lúc mới lọt lòng mẹ. Cô mua gì đấy?

Molly đưa cho bà xem sổ quần áo trong bao, vừa nói cho bà ta biết chuyện vừa xảy ra, khi hai người đi đến một trong các nhà hàng ăn mở cửa dọc theo bờ biển. Nhà hàng đông người, nhưng bà Beverly tìm được một bàn ưng ý. Bàn kê gần bên bờ biển, nhìn ra bãi cát và mép biển. Bà Beverly gọi thức ăn hải sản, còn Molly thì dỗi mắt nhìn theo bà chủ chọn thức ăn, nhưng trong lòng lại ước sao có anh chàng người Texas cao lớn ngồi trước mặt mình.

Chương ba

ai người ngồi ăn trưa rất thoải mái trên hành lang có mái che nhìn ra bãi cát rộng. Không ai đã động gì đến Tell Hardin nữa, nhưng trong đầu Molly, hàng chục câu hỏi cứ như chục tuôn ra khỏi môi nàng. Bà Beverly biết rõ Tell ư, hay là chỉ biết anh ta ở Acapulco này? Anh ta nổi tiếng gì thế? Anh ta quậy ra sao từ khi mới lọt lòng?

Molly không dám hỏi thẳng bà chủ, nhưng nàng ước ao có ai trả lời được các câu hỏi này. Nàng hỏi thẳng Tell được không nhỉ?

Molly mới làm việc với bà Beverly có hai tuần thôi. Khi bà Beverly tìm ra người để thay cho cô thư ký vừa lấy chồng, thì bà đã báo cho nàng biết chuyện đi làm việc ở nước ngoài, có thể kéo dài đến hàng tháng

trời.

- Phương pháp làm việc như thế này giúp tôi có cơ hội đi du lịch luôn, mà vẫn không gián đoạn chương trình làm việc. Thỉnh thoảng tôi lại còn kết hợp công việc này với công trình nghiên cứu điều tra khác nữa. Cô thấy làm việc ở nước ngoài ra sao?

- Dạ, tuyệt lắm! - Molly thành thật đáp. Trong suốt quãng đời hai mươi bốn năm của nàng, chưa bao giờ nàng ra khỏi thành phố Los Angeles. Đi đến Acapulco nghỉ ngơi vài ngày rồi bắt tay vào việc, quả thật như một giấc mơ đã đi vào hiện thực.

Nàng rất sung sướng khi nghe bà Beverly đề nghị giao việc cho nàng. Nhà văn trả lương hậu cho nàng để nàng chi tiêu đầy đủ trong chuyến đi. Molly không tin nổi nàng sẽ có lương cao để tính đến chuyện thực hiện một chuyến du lịch kỳ diệu thế này. Nàng bèn tính toán thu vén để tiết kiệm một ít, hầu có thể chi tiêu về sau cho thoải mái, vì nàng không biết công việc kéo dài được bao lâu.

Trong khi ăn nàng chỉ nghe bà Beverly nói loáng thoáng bên tai, vì nàng cứ nhìn thấy đôi mắt màu tro của Tell nhảy múa trước mắt. Nàng lấy làm tiếc khi quyết phải dẹp hình ảnh anh sang một bên. Nàng không thể chấp nhận một anh chàng chần bô không đủ sức thuê nổi một phòng trong khách sạn. Nàng không thể chấp nhận đôi mắt xám khêu gợi, nheo nheo đánh giá, khi anh nhìn vào cơ thể mạnh khỏe của nàng, trong bộ đồ tắm hai mảnh mỏng tanh ấy. Nàng nhớ lại khi ấy nàng đã ngượng đỏ cả mặt và tim đập thình thịch. Cứ nhớ lại cách anh ta từ từ vuốt ngón tay trên cánh tay nàng ở ngoài bãi biển là nàng lại bất giác đưa mắt nhìn ra bãi cát trắng cổ tìm tấm thân rám nắng của anh, rồi lại nhìn những thanh niên cao lớn đi ngoài bãi, hay đang nằm trên cát.

Cho dù đã cố hết sức, nàng vẫn không tài nào xua đuổi hình ảnh của anh đi được: hình ảnh anh cứ lờn vờn trong óc nàng, như nàng, chọc ghẹo nàng. Nàng ước sao quên được việc nàng đã gặp anh ta, ước sao công việc mới mẻ này hấp dẫn để nàng chú tâm vào công việc, để khỏi phải nghĩ mông lung đến anh chàng cao lớn, mạnh khỏe, cứ ám ảnh tâm trí nàng mãi.

Anh là thứ hạ cấp, là thứ quậy từ khi mới chào đời. Nàng liếm nhẹ đôi môi, phân vân không biết anh ta là thứ quậy như thế nào, có nguy hại gì đến việc an toàn cho bản thân nàng không.

Khi họ đã trở về phòng, bà Beverly bèn bắt tay ngay vào công việc. Bà đọc những đoạn văn, yêu cầu xác minh kiểm chứng lời trích dẫn và những tài liệu. Bà bước quanh phòng ngủ rộng lớn, trong khi đọc liên miên những tên tuổi, ngày tháng, và biến cố vào máy ghi âm. Mấy ngón tay của Molly hoạt động nhanh nhẹn khi nàng đọc những hàng chữ trên giấy, cố hết sức gõ lên máy thật nhanh, để khỏi phải bỏ sót những gì bà Beverly đã đọc.

Khi bà Beverly dừng lại thì trời đã tối. Bà nói với nàng:

- Cô làm cho xong cuộn băng ấy và cuộn này vào sáng mai. Tôi phải kiểm tra một số tài liệu khác trước khi tiếp tục công việc, cho nên, chắc cô có thể theo kịp tôi. Cô thư ký trước đây, cô Priscilla, thường theo kịp tôi đến cùng. Cô có vẻ đánh máy nhanh hơn cô

ấy đấy, nhưng tôi phải xem lại bản đánh máy của cô ra sao đã, tôi mới biết được cô có làm việc tốt như cô ấy không.

- Tôi có thể làm xong việc trong đêm nay. - Molly bình tĩnh đáp. Giờ ăn tối đã qua lâu rồi. Nàng nhìn bà Beverly, không muốn nghĩ đến những gì có thể xảy ra, nếu nàng đi ăn tối với anh. Nàng không muốn nghĩ đến những gì sẽ xảy ra nếu hai người đi với nhau.

- Không, không, không. Gọi bồi đem gì đến mà dùng, thưởng thức buổi tối ở trong sân. Cô có thể bơi lội đi. Sau một ngày nóng nực chắc nước sẽ ấm lắm. Tôi sẽ đi tắm nước ấm rồi đọc sách. Như thế tôi sẽ được thư giãn. Tôi sẽ đóng hết cửa sổ và mở máy điều hòa không khí, ngồi một mình trong phòng. Cô ở một mình không sao chứ? Hẹn gặp lại cô sau bữa điểm tâm sáng mai.

Bà Beverly mỉm cười rồi mời cô thư ký ra khỏi phòng. Bà đóng kín cánh cửa lùa lại và kéo màn che kín mít.

Molly gọi khách sạn đem đến một món rau rồi tắt đèn, ra ngoài đi bách bộ trong trời đêm thơm ngát. Quanh vịnh, đèn thành phố Acapulco sáng trưng nhấp nháy phản chiếu trên mặt nước bề yên tĩnh, hàng ngàn ngọn đèn làm át đi ánh sáng của sao trên bầu trời đêm trong sáng. Không khí ẩm áp, sức nức mùi hương hoa nhài nở về đêm thơm dịu. Làn không khí thơm tho ngấm vào cơ thể nàng, chẳng khác nào bàn tay người yêu đang âu yếm trên da thịt nàng vậy. Nàng mỉm cười, cảm thấy hạnh phúc tràn trề.

- Không đi ăn tối hả? - Bỗng nàng nghe giọng nói êm ái của Tell cất lên từ góc sân đằng xa. Molly ngạc nhiên, quay người ráng nhìn về phía anh ta đang khuất trong bóng đêm.

Nàng lo lắng nhìn về phía phòng của bà Beverly cảm thấy yên tâm vì các màn cửa đều kéo kín mít cả rồi.

- Anh làm gì ở đây thế này? - Molly hỏi nhỏ nhỏ, nàng đi chậm chậm đến chỗ một chiếc ghế xích đu kê bên bờ hồ tắm, anh đang ngồi xoải chân thoải mái trên đó.

- Khi đợi mãi không thấy Miguel gọi đến, anh bèn quyết định đến xem sao. Thế là anh biết em đang làm việc, cho nên anh ngồi đợi em thôi.

- Anh không nên đến đây. - Nàng nói. Nàng không muốn bà Beverly tra hỏi, không muốn bà ta thấy Tell có mặt ở đây sau khi đã báo cho nàng biết tư cách của anh.

Tell tảng lờ không để ý đến lời nói của nàng, anh từ từ đứng lên, nhìn nàng lờ mờ trong bóng tối.

- Thế em đã ăn chưa.

- Em đã gọi nhà hàng khách sạn dọn cho em ăn ở đây. Họ trả lời trong vòng bốn mươi lăm phút nữa thì có.

- Thế là đủ thì giờ để bơi lội một lúc rồi. Em có còn mặc đồ tắm bên dưới áo quần này không?

- Còn, nhưng em không...

Bỗng Molly ngừng nói, vì Tell đã đưa tay mở nút áo của nàng. Mấy ngón tay anh lướt nhẹ trên da thịt nàng, mắt chăm chú nhìn vào hàng nút trên áo nàng, nàng cảm thấy ấm áp cả người. Anh từ từ cởi từng hạt nút, hai tà áo vải màu vàng mở rộng ra, để lộ dần mảnh áo tắm màu hồng trên người nàng.

Nàng nuốt mạnh nước bọt, những cử chỉ của anh đã làm cho nàng mê mẩn. Nàng nên chặn anh lại chứ, đừng cho anh làm thế chứ, nhưng nàng lại cảm thấy buông xuôi, không tài nào cất tay lên được, người ngọt ngào khó thở. Nàng chỉ đứng yên trong bóng tối, im lặng nhìn Tell, người run lên khi mấy ngón tay của anh chạm vào làn da nóng ấm của nàng.

Anh từ từ cởi áo nàng rồi nhẹ nhàng lấy áo ra khỏi vai nàng. Ruột gan Molly bắn loạn, hai gối như muốn quy xuống đất. Trước đây chưa hề có người đàn ông nào cởi áo nàng ra hết - thế này thì thật loạn quá rồi. Trước mắt nàng là bộ ngực vạm vỡ của Tell,

đám lông ngực đen sẫm, nàng muốn đưa tay lông vào đám lông ấy quá. Nàng nuốt nước bọt, cổ không nhìn vào cơ thể anh đang phơi ra mời gọi trước mắt nàng.

Khi mấy ngón tay anh chạm đến thắt lưng quần nàng để tìm cách mở dây kéo, nàng cảm thấy bụng co thắt lại, đau đớn. Nàng cố thở mạnh, nhưng khó khăn quá. Nàng bước lui, hất hai tay anh đi.

- Anh để em. - Nàng nói, giọng khàn đặc, quay người đi chỗ khác, hai tay run run cởi dây kéo quần. Nàng cởi quần dài, lấy làm mừng vì trời tối, vì nàng chỉ mặc trên người có bộ đồ tắm hai mảnh nhỏ xíu.

Tell tuộc chiếc quần đùi ra, trên người chỉ còn chiếc quần lót đen bé tí bó sát người. Chiếc quần tắm ấy dính sát vào da, Molly rất ngỡ ngàng khi nhìn vào hông anh. Thân hình anh tuyệt đẹp, đôi vai rộng, hai chân dài, cái bụng thon. Nàng nhìn mãi không biết chán.

Tell nhào người xuống nước, lặn xuống dưới rồi trồi lên mặt nước ở mé bên kia hồ. Anh kêu lên:

- Thật tuyệt!

Molly tháo cặp kính để trên bàn kê bên mé hồ, rồi nàng bắt cần mọi sự, nhảy theo anh xuống hồ tắm. Khi người nàng chạm vào mặt nước, nàng cảm thấy hứng khởi hơn bao giờ hết. Nước trong hồ ấm áp mịn màng ôm lấy da thịt nàng, xua tan hết hơi nóng ban ngày và làm dịu những giây phút căng thẳng của nàng khi ngồi bên máy vi tính.

- Thật tuyệt! Không ngờ mình lại được ở nơi này. - Nàng mỉm cười, đưa tay vuốt mái tóc ra sau.

- Không mấy ai có được hồ bơi riêng như thế này đâu nhé. - Tell nói, thái độ sung sướng một cách kỳ lạ.

Hai người cùng bơi lội trong hồ một chỗ, từ từ bơi tới, bơi lui, mặt hồ chỉ lờ mờ sáng do ánh sao trên trời và ánh đèn từ các khách sạn xa xa chiếu đến.

Khi Molly đã mệt, nàng bơi đến chiếc thang dựng trong hồ, leo lên khỏi hồ. Không khí về đêm chỉ hạ xuống có vài độ, mơn trớn da thịt nàng. Khi nàng đến tựa người vào chiếc lan can để ngắm cảnh, thì gió nhẹ thổi vào để làm khô hết nước trên người nàng. Nàng xoa mái tóc ra sau lưng cho chóng khô, mái tóc như một tấm áo khoác ẩm ướt choàng lên làn da mát lạnh.

Tell cũng bước lên khỏi hồ, đến đứng với nàng, nắm theo trên tay mấy đóa hoa dâm bụt anh vừa ngắt bên bờ hồ. Anh cẩn thận cài một đóa màu đỏ sau tai nàng; rồi lấy đóa màu hồng cài vào giữa hai vú của nàng.

Molly giật mình, ngược mắt nhìn anh, tim đập thình thịch khi anh chạm vào người nàng. Chưa bao giờ có đàn ông đụng chạm đến người nàng nhiều đến thế, mà lại là một người nàng mới quen biết, đang còn lạ hoắc như thế này. Thật là một chuyện bất ổn, quá đáng, khiến nàng phải bàng hoàng.

- Bà Beverly khuyên em không nên giao du với anh đấy. - Nàng nói.

Anh nhướn cao một bên chân mày, vẻ mặt thích thú, anh hỏi:

- Ồ, tại sao lại như thế nhỉ?

Molly không muốn nói ra lý do. Nàng nhún vai không đáp.

Anh đưa tay nắm chặt lấy hai cánh tay nàng, mắt nhìn xuống nàng, hai ngón tay nhẹ nhàng thoa lên lớp da mịn màng ở phía trong hai cánh tay của nàng. Anh hỏi lại:

- Tại sao thế?

- Bà ấy nói anh là đồ hạ lưu, phải tránh xa anh đi. Bà ấy nói anh quậy từ lúc mới lọt lòng mẹ.

- Làm sao bà ấy biết được nhỉ? - Anh hỏi, giọng nhẹ nhàng êm ái, khoái trá ra mặt.

- Có lẽ vì bà ấy nhìn kiểu sống của anh mà biết được. - Nàng đáp nhanh, tỏ vẻ bức bối vì anh cứ nhìn nàng chằm chọc mãi. Anh không nói năng đối xử với nàng nghiêm túc được ư?

- Kiểu sống của anh ra sao? - Giọng anh trầm xuống, rất bình tĩnh. Nhưng Molly lại thấy lo lo trong lòng. Nàng đáp:

- Em không biết. Mà anh có quậy không?

- Không.

Anh thả tay nàng ra rồi quay người đứng tựa vào lan can. Ánh sáng trong thành phố Acapulco nhấp nháy phía sau lưng anh. Mắt Molly đã quen với ánh sáng mờ mờ quanh nàng rồi. Mặc dù mọi vật đều mờ mờ trong bóng đêm, nhưng nàng vẫn thấy. Nàng không muốn đeo kính vào. Đêm nay nàng không cần.

Khi nàng nhích đến gần anh hơn, nàng nhận ra người nàng đã khô ráo. Trời đêm nóng bức khiến cái gì cũng chóng khô. Nàng cảm thấy mát mẻ tỉnh táo. Nàng nói với anh:

- Tell này, em không muốn mất việc. Công việc này rất quan trọng đối với em.

- Vì gặp anh mà em có thể mất việc hay sao? - Anh hỏi.

- Em không biết nữa. Bà Beverly rất tuyệt.

- Bà ấy đọc cho em đánh máy suốt hàng mấy giờ liền, ngoài ra em có quyền tự do khi hết giờ làm việc chứ?

- Đương nhiên là thế, nhưng bà ấy đã bảo em không nên giao du với anh... Nhỡ bà ấy sa thải em thì sao?

- Thì đừng nói cho bà ấy biết. - Giọng anh lại có vẻ châm chọc, nhưng đồng thời cũng có vẻ cương quyết.

Molly ngần ngại, nàng nghĩ đến những việc phải làm, phân vân không biết bà ta có thật muốn nàng làm như thế không. Nàng thì luôn luôn ngay thẳng; lén giấu diếm bà, không nghe lời bà, thật tình nàng thấy không thích tí nào hết.

Thế nhưng nàng không che giấu lòng mình được. Nàng đã bị Tell Hardin cuốn hút mất rồi. Mặc dù anh đã làm cho nàng phải lo lắng, nhưng nàng vẫn muốn gặp gỡ anh. Gặp anh trong những lúc rảnh rỗi, chắc là không hại gì đến công việc. Chỉ đi với anh để xem phong cảnh ở Acapulco thôi mà. Anh đã đề nghị như thế rồi. Nàng không xao nhãng công việc là được thôi. Nàng biết nàng có khả năng tránh khỏi sa ngã vì anh. Anh duyên dáng đấy, gợi tình đấy và hết sức dịu dàng nhưng biết điều, cho nên nàng có thể đối phó được. Đi chơi với anh vài giờ chắc không hại gì.

Cứ làm cho tất cả phụ nữ ở thành phố này ganh tỵ đi. Ý nghĩ này bỗng nảy ra trong đầu nàng. Nàng mỉm cười khi nghĩ thế. Nàng sẽ làm cho tất cả phụ nữ trông thấy mà phát ghen mới được.

- Molly này, em hãy nghĩ đến những giây phút hai ta vui chơi ở đây đi. Anh đã ở đây từ trước. Anh sẽ chỉ cho em xem cảnh nhào lộn trên sườn núi xuống biển Quebrada. Chúng ta sẽ xem đền thờ Đức Mẹ Đồng Trinh dưới nước ở Guadalupe, đi bơi với ống thông hơi, tập nhảy dù hay đi du thuyền ăn tối thường trăng ở ngoài vịnh. Chúng ta đi mua hàng trả giá ngoài chợ, rồi cỡi ngựa trên bờ biển. Được chứ?

Nàng mỉm cười khi nghe anh nói đến những thú vui ấy. Những thú vui nghe rất hấp dẫn, lạ lùng... và tốn kém. Bỗng nàng trở lại với thực tại trước mắt. Nàng đáp:

- Nghe thì tuyệt đấy, nhưng chắc là tốn kém lắm. Ai sẽ chi trả đây... Em ư? Có lẽ bà Beverly muốn biết việc này đấy. - Giọng nàng bình thản. Có lẽ vì thế mà một người điển trai như Tell mới chịu đi với nàng chứ, còn không, chắc anh đã chọn một cô xinh đẹp nhan sắc ngoài bãi bể rồi.

- Thế là trắng đen rõ mười rồi nhé. Bộ em cho anh là kẻ điểm đàn hay sao? - Anh vùng đứng lên. Bước đến gần nàng, thái độ dữ dằn.

- Thì em có biết gì về anh đâu! Anh xuất hiện với đồng khăn tắm trên tay. Tại sao như thế? Phải chăng anh đến xem thử cô gái Mỹ nào hay hay mới đến rồi dùng bản mặt đẹp trai với bộ điệu duyên dáng của anh quyến rũ họ? Rồi đem cô ta đi khắp nơi, hưởng thụ bằng chí phí của cô ta?

- Có ai buộc em phải trả tiền phần của anh đâu. - Giọng anh đánh lại, đáng vẻ dữ tợn.

- Ô, em nghĩ là dân chăn bò có vô khối tiền bạc, mà khi đến Acapulco lại cắm trại ở ngoài trời để sống cho vui!

- Tại sao em không hỏi người ta tiền bạc ra sao rồi mới đi chơi với họ? Nếu họ có tiền đầy đủ thì đi, còn không thì dẹp? Em chỉ là kẻ đào mỏ. Chúc em may mắn.

Anh chụp lấy cái quần cụt rồi bước nhanh đến cổng, tựa tay lên cổng nhảy ra ngoài rồi biến mất trong bóng đêm trên đồi. Thoáng một cái không còn tăm hơi gì của anh nữa.

- Tell! - Molly bước đến bên tường. Nàng không muốn anh bỏ đi, nhất là bỏ đi như thế này.

Ngay khi nàng dõi theo hình bóng anh, có tiếng gõ cửa trên phòng nàng. Người ta đem bữa ăn tối đến. Nhìn vào sườn đồi tối âm u thêm một lát nữa với vẻ luyến tiếc, nàng mới quay lại, bước nhanh qua sân để vào phòng.

Nàng lấy bông hoa dâm bụt trên ngực ra, ném lên tủ khi đi ngang qua. Đáng ra nàng không nên để anh ta nói toạc ra điều không hay như thế. Nàng đâu có nghĩ anh ta là kẻ điếm đàng, phải không?

Chuyện này đã làm cho nàng bận tâm mãi suốt bữa ăn, cả trong lúc đi tắm và chuẩn bị đi ngủ. Nàng đi lòng khắp sân một lần nữa, khi thấy sân vắng tanh, nàng mới chịu tắt đèn đi ngủ. Tell không quay lại. Nàng không mong gì anh trở lại, nhưng nàng lại ao ước anh bất thần quay lại.

Đáng ra nàng không nên nói như thế với anh mới phải, nhưng chuyện nàng nói khi nãy chỉ là do sợ hãi mà thôi. Nàng sợ nàng sẽ yêu anh, nàng sợ anh sẽ đòi hỏi đủ thứ với nàng. Tuổi trẻ của Molly rất gian nan khốn khổ, bây giờ nàng phải chiến đấu để cuộc sống được ổn định. Nàng muốn mọi việc phải đàng hoàng đứng đắn, có trật tự. Nàng không thể chịu được việc để cho một anh cao bồi lang bạt làm đảo lộn đời nàng chỉ trong vòng mấy tuần đi nghỉ hè của anh ta, rồi bỏ đi. Nàng không thể chịu được cảnh sống như thế.

Nhưng có phải anh ta đã làm như thế không?

Sáng hôm sau khi thức dậy, mặt trời đã tỏa ánh nắng đầy cả sân. Nàng mặc cái quần cụt mới màu trắng, chiếc áo ngắn có sọc màu xanh đỏ; bộ quần áo này Tell đã chọn cho nàng mua. Nàng phân vân không biết anh có muốn thấy nàng mặc bộ áo quần này không. Cái áo ngắn cũn để hở cả bụng, nàng cảm thấy thích thú vì không khí ấm nóng miền nhiệt đới vương vất trên da thịt. Nàng búi tóc cao cho hở cổ, rồi bước ra sân. Thấy cặp kính đã bỏ quên đêm qua, nàng bèn lấy lên mang vào, rồi ngồi xuống ghế ăn điểm tâm.

Bà Beverly chưa dậy, hay là ít ra chưa mở màn cửa, Molly cảm thấy rảnh rỗi để thưởng thức không khí ban mai yên lành. Ánh mặt trời tỏa nhẹ lên người nàng, nàng trở người luôn để hưởng được trọn vẹn ánh nắng. Nàng muốn người râm nắng để trông có vẻ khỏe mạnh. So với đám đông trên bãi hôm qua, nàng thấy mình xanh xao quá.

Nàng đưa mắt nhìn khắp sườn đồi, lòng thanh thản. Tell ở đâu nhỉ? Trại của anh có gần đây không? Anh ta không hề cho biết. Theo nàng thì chắc anh cắm trại gần thành phố thôi, nhưng làm sao anh đến đây được? Buồng của họ là một trong những buồng cao nhất trong toàn bộ khách sạn. Chỉ có hai buồng khác cao hơn họ mà thôi. Bên dưới họ còn có khoảng hơn mười hai buồng nữa, tất cả đều có sân riêng, hồ tắm riêng và đều nhìn thấy được quang cảnh tuyệt đẹp của Acapulco.

Ăn điểm tâm xong, Molly nôn nóng muốn làm việc ngay. Có lẽ nàng sẽ nói với bà Beverly nàng mang máy vi tính vào phòng riêng của nàng. Nàng cứ làm việc cho dù bà Beverly có muốn hay không. Nàng nhìn ra mặt nước màu xanh thẫm trong vịnh và nàng lại nhớ đến bờ biển lấp lánh ánh mặt trời.

Nàng nên làm việc thì hơn; làm việc tốt hơn là cứ ngồi một mình ở đây suy nghĩ mông lung như thế này.

Ngồi nhắm mắt, tựa người vào lưng ghế không giúp gì cho nàng được. Nàng chỉ thấy mặt của Tell mà thôi. Đổi lại thế ngồi, nàng nhớ anh ở trong tiệm ngày hôm qua, và vào

đêm gặp nhau đầu tiên. Nàng mở mắt ra, cảm thấy tự ghét mình, vì cứ nghĩ đến anh ta mãi. Anh ta chỉ là người nàng mới gặp hai lần mà thôi. Anh quả thật rất hấp dẫn đáng yêu, nhưng nàng muốn quên anh đi! Nàng biết anh không hợp với nàng.

Bà Beverly làm việc cật lực suốt hai ngày liền. Mỗi khi bà ta kéo màn cửa ra cho sáng, và mở rộng cửa là nàng khó mà theo kịp bà. Bà bằng lòng cho Molly đem máy vi tính vào phòng nàng, nhưng bà cứ đi qua đi lại hai phòng liên miên. Bà cứ mở máy ghi âm suốt ngày và cả vào buổi tối nữa. Bà đọc, bà ghi lại những ý tưởng và những cảnh sắc. Molly cứ lo không theo kịp bà.

Mấy ngón tay nhanh nhẹn lướt trên bàn phím, ngày nào Molly cũng cố theo cho kịp bà chủ. Nàng đánh máy đã giỏi, cho nên mỗi ngày nàng đều có thể in ra một bản sạch sẽ đầy đủ những lời bà Beverly đã đọc. Molly càng lúc càng thấy thích thú quan tâm đến cuộc sống và thời đại của tướng Black Jack Pershing, nhân vật trong cuốn tiểu sử bà Beverly viết.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng cặp mắt xám hóm hình lại nhảy múa trước mắt nàng. Nàng lại không theo kịp lời bà Beverly và bên tai lại nghe lời lên án của Tell. Thật đau đớn khi nghe anh nói nàng là một kẻ đào mỏ. Cứ nghĩ đến chuyện này là nàng lại thấy đau đớn trong lòng. Tại sao anh dám nói thế nhỉ? Rồi nàng lại thấy mình đáng xấu hổ khi nhớ nàng đã gán cho anh là một tên đảng điểm. Ai tệ hơn ai nhỉ?

Mỗi đêm nàng ở nán ngoài sân thật khuya, hy vọng anh sẽ trở lại để nói chuyện với nàng. Trước đây nàng chưa bao giờ dan díu với người nào hết, cho nên khi gặp anh nàng đã mê mẩn anh ngay. Nàng muốn nói cho anh nghe về công việc nàng đang làm, nghe anh kể về cuộc sống của anh ở bên Mỹ, cùng anh đi xem phong cảnh ở Acapulco như anh đã hứa.

Nhưng rồi đêm nào nàng cũng vò vò một mình. Cảnh đẹp trong những đêm trường xứ Mexico ám áp đã cướp đoạt cảnh cô đơn của nàng. Tình trạng cô liêu của nàng chẳng khác gì chuyện tình lãng mạng trong truyện cổ tích xứ Mexico, chỉ có trong mơ mà không có trong thực. Nàng một mình cô độc, nỗi cô độc chưa bao giờ xảy ra trước đây. Phải chăng vì làn không khí về đêm thơm mát, vì cảnh sắc đáng yêu của bầu trời đêm vùng nhiệt đới hay vì nét đẹp rực rỡ, nét lãng mạn bao trùm lên Acapulco, đã làm tăng thêm cảnh cô liêu của nàng? Hay là, phải chăng nàng cảm thấy cô liêu vì nàng nhớ đến mấy lần gặp gỡ với người thanh niên phóng túng lang bạt kia, nhớ đến cảnh anh ta khuấy động trong lòng nàng những cảm giác sống động, nhớ đến việc anh ta đã mở ra trước mắt nàng cảnh đẹp của miền quê xứ Mexico và cảnh đáng yêu của nước xanh cát trắng trong vịnh? Anh ta đã cho nàng biết nàng có thân hình đẹp đẽ và đã đánh thức những cảm xúc, ước ao trong lòng nàng.

Vào buổi chiều tiếp theo, sau khi ăn trưa xong, bà Beverly ngừng công việc sớm. Bà nói với nàng:

- Tôi đã muốn nằm phơi nắng cho người sẫm lại. Với cô, da cô có thể bị khô đấy, nhưng với tuổi tôi, tôi cần gì?

- Tôi còn một cuộn băng nữa phải làm cho xong. - Molly vừa nói nhỏ nhỏ vừa nhìn bà và mỉm cười.

- Cô sẽ làm xong trong chiều nay. Tôi nhờ cô xuống nhà hàng bán quà tặng giúp tôi một chút. Loại dầu chống nắng do khách sạn cung cấp, tôi đã dùng hết rồi. Tôi muốn mua lọ khác để bảo vệ da khỏi khô. Cũng nhờ cô tìm xem có tờ tạp chí về thời trang nào hay không. Tôi muốn xem thời trang các nước tôi đến thăm. Thời trang các nơi này rất khác với thời trang chúng ta thường thấy ở Mỹ. Cô nhớ là thời trang chúng ta thấy ở Los Angeles là thời trang đại diện cho cả nước Mỹ đấy nhé. Áo quần người nước ngoài ăn mặc lắm lúc làm cho ta buồn cười đến chết được.

Khi bà đi về phòng của mình, giọng bà lè nhè. Molly thầm nghĩ, cứ cười với bà ta là đủ rồi, nàng lại cảm cúi đánh máy cuộn băng cuối cùng. Thật nàng đã gặp may khi làm

việc với bà Beverly. Bà rất dễ chịu trong công việc, ít yêu sách và có nhiều chuyện đáng nói. Nhưng bà hầu như nói luôn miệng.

Đánh hết chương, Molly tạm nghỉ, nàng sung sướng đi xuống dưới nhà hàng bán hàng lưu niệm ở khách sạn, để mua những thứ bà chủ đã nhờ. Còn nửa cuốn băng cuối cùng, nàng sẽ làm nốt sau đó.

Khách sạn Las Casitas D'Oro xây trên một sườn đồi rất dốc. Đường đi trong khách sạn lại hẹp, cho nên khi đi bên mé đường, nàng luôn luôn để mắt canh chừng cái xe jeep của khách sạn. Nàng cứ sợ các người lái xe đều giống như bà Beverly khi ngồi sau tay lái. Họ lái xe quanh các khúc ngoặt thoải mái, làm như họ được độc quyền con đường, cho nên nàng rất sợ bị xe tông.

Cửa hàng bán đồ đặt ngay ở tiền sảnh, bên trong những chiếc cột đá vững vàng xây ở mặt tiền khách sạn. Khi đi ngang qua bàn thường trực, Molly dừng lại, nàng nhìn người đàn ông ngồi sau chiếc bàn gỗ chạm trổ tỉ mỉ. Nàng thủng thẳng bước vào gian hàng, dáng trầm tư. Anh chàng ấy là Miguel đấy phải không? Anh ta có biết hiện Tell ở đâu không?

Nàng tìm những thứ bà chủ nhờ mua, tiền tính luôn vào tiền phòng. Khi nàng xem các tạp chí, bỗng tìm nàng rộn lên vì nàng nghĩ đến việc nói chuyện với Miguel. Đến thử hỏi anh ta về Tell. Nàng có dám làm thế không? Liệu anh chàng này có biết nàng là ai không? Có biết đến câu chuyện giữa nàng với Tell vừa rồi không? Có biết lời hai người trách cứ nhau không?

Anh ta có biết chỗ ở của Tell không? Có biết cách làm sao để gặp anh được không? Hay là hỏi anh ta về ngày hôm ấy xem sao? Hôm ấy, nếu nàng đi ăn tối với Tell, liệu anh ở xa hay gần?

Quả thật việc một thiếu nữ đến hỏi thăm một chàng trai xem ra cũng kỳ đấy - mặc dù nàng đang sống ở thập niên chín mươi. Nhưng Molly đã bao giờ làm một việc như thế này đâu? Tuy vậy chỉ đến hỏi thăm cũng được thôi, có sao đâu mà sợ.

Molly bước đến gần bàn thường trực, tìm đập thành thích, lòng rối bời lo lắng. Anh chàng người Mỹ ngược mắt nhìn nàng, mỉm cười, cặp mắt đen óng ánh trên khuôn mặt râu ria nhẵn nhụi. Molly hỏi:

- Xin lỗi cho tôi hỏi, anh có phải là Miguel không?

- Thưa cô phải. Tôi có thể giúp gì cho cô?

Giọng nói du dương dịu dàng của anh chàng người Mỹ này nghe thật dễ chịu. Nàng hỏi:

- Hình như anh có quen biết Tell Hardin thì phải? Anh giúp tôi để gặp anh ta được không?

- Ông Hardin không ở trong khách sạn.

- Tôi biết. Tôi chỉ... Có lần anh ấy nói tôi có thể nhờ anh chuyển lời nhắn đến cho anh ấy. Không biết bây giờ tôi còn nhờ như thế được nữa không?

- Cô nhắn gì đây?

Molly nhìn người thanh niên, lòng hoang mang. Nàng biết nhắn cái gì bây giờ đây? Nhắn anh ta đến thăm mình à? Nhắn anh ta đến sau khi đã nói với anh như thế à? Nàng sa sầm nét mặt. Thật ngu ngốc vì đã làm phiền anh chàng nhân viên khách sạn này.

- Tôi thấy chả cần nhắn nữa. - Nàng bất thần nói, rồi bỏ đi. Làm sao lại đi nhắn một người mình đã chửi rủa, xua đuổi được nhỉ? Lại còn dùng những từ khiếm nhã với anh ta nữa chứ. Tốt hơn là nàng nên quên anh ta đi.

Nhưng nói thì dễ mà làm lại khó.

Chương bốn

àng biết lý do khiến Tell không đến nữa là vì những lời nói khiếm nhã của nàng, cho nên nàng chỉ biết trách mình mà thôi. Tại sao nàng lại có thể nói năng như thế được nhỉ? Nàng thờ dài khi leo dốc một đoạn đường dài trở về phòng trọ. Ước gì nàng được sống lại những giờ phút khi ấy - nàng sẽ không nói như thế đâu.

Khi đến sân cùng bà Beverly, nàng đưa cho bà lọ thuốc chống nắng. Để bà ở lại tắm một mình, nàng về phòng làm cho xong nửa phần cuối cuốn băng.

Molly say sưa với công việc, nguồn thông tin mà bà Beverly đưa ra rất chính xác và hấp dẫn. Mặc dù bà có tật nói nhiều, nhưng văn phong lại rất súc tích và trong sáng. Molly lấy làm ngạc nhiên trước sự trái ngược như thế.

Molly cau mày tự hỏi, không biết nàng đã cố tình xua đuổi hình ảnh Tell ra khỏi tâm trí bao lâu rồi để chú tâm vào máy tính. Hề nháy mắt một cái là nàng lại thấy hình ảnh anh hiện ra trên màn hình máy tính. Nàng không quên được một cái gì nơi anh, từ những nếp nhăn quanh khóe mắt khi anh cười, cho đến đôi môi duyên dáng mà nàng đã ao ước được anh áp lên da thịt mình.

Nàng lắc đầu. Nàng phải làm cho xong mấy cuốn băng. Nàng không muốn bà Beverly tìm ra sai phạm gì trong công việc của nàng. Công việc này rất quan trọng đối với nàng, nàng phải làm cẩn thận, không thể nào vì bất cẩn mà để hại đến công ăn việc làm được.

Khi nàng làm xong việc, thì đã đến giờ ăn tối. Nàng ngồi tựa vào lưng ghế, đưa mắt nhìn qua mặt hồ, nhìn ra mặt biển xanh ngoài vịnh. Cách đây ba đêm, nàng đã được anh mời ăn cơm tối. Ước gì khi ấy nàng nhận lời mời của anh. Tình thế sẽ dẫn hai người đến đâu nhỉ? Sẽ đến chỗ cãi vã nhau như đã xảy ra trên sân ư? Hay là sẽ dẫn đến những đề tài khác, những hoàn cảnh khác.

Anh có phải là kẻ đàng điểm không? Anh đã hỏi nàng, nhưng anh không nói gì hết về những thắc mắc của nàng kia mà. Molly thờ dài, nhắm mắt lại. Đáng lẽ nàng phải tìm hiểu đã, rồi mới buộc tội anh chứ. Anh mới nói đến những chỗ đi chơi, những việc nên làm, thì nàng đã vội vã kết luận anh muốn quyến rũ nàng. Tại sao chứ?

Phải chăng vì nàng không tin một thanh niên hấp dẫn như Tell lại muốn cặp kè với nàng mà không được nàng đền đáp cái gì? Nàng sống một cuộc đời trầm lặng, cố tạo một tương lai bền vững, chứ không có thì giờ để vui chơi phù phiếm. Nàng biết rất ít về đàn ông, nhất là những người như Tell, ngoại trừ cái vẻ ngoài hấp dẫn của anh. Phải chăng nàng đã đánh giá sai lầm về anh.

Nàng mở mắt ra, tắt máy vi tính rồi gọi người bồi phòng. Lại một đêm cô đơn nữa ở Thiên đường. Có lẽ nàng nên thay áo quần rồi tìm đến một vũ trường ca nhạc nào đấy trong thành phố. Thế nào cũng có nhiều người đông đúc, có âm nhạc vui vẻ, và có nhiều trò giải trí.

Nàng cố xua đuổi ý nghĩ ấy đi. Nàng quá e lệ, không thể nào một mình làm như thế được. Nàng quá "đoan trang đứng đắn". Thật khổ nạn, cái gì cũng làm cho nàng nhớ đến Tell Hardin cả ư? Nàng chỉ gặp gỡ anh ta có hai lần thôi mà. Tại sao anh ta đã gây ấn tượng cho nàng như thế này?

Molly phải đi ngủ sớm để sáng mai còn dậy sớm làm việc. Nàng muốn làm việc liên miên để tâm trí khỏi nghĩ ngợi.

Nhưng sáng hôm sau, nàng rất ngạc nhiên và thất vọng, vì bà Beverly không có hứng thú để viết.

- Thỉnh thoảng tôi rơi vào tình trạng như thế này - Bà bình thản nói, không để lộ lý do nào đã khiến bà nghỉ viết - Tôi vừa viết xong nhiều trang rồi, bây giờ có thể nghỉ ngơi một hai hôm. Tôi thấy phải nghỉ xả hơi cho lại sức cái đã. Tôi muốn nằm phơi nắng hay là đi mua

hàng, hay gọi nói chuyện với bạn bè đang sống ở đây. Ngày mai hay ngày kia tôi sẽ làm việc lại. Cô đừng bận tâm về việc này. Có điều là tôi không biết khi nào thì mình bận, khi nào thì không thôi. Bây giờ cô tự do làm gì thì làm, vì tôi có thể phải làm việc liên tục suốt mười ngày sắp tới đây.

Molly thấy buồn bã. Đêm qua nàng đã trải qua một đêm dài bất tận buồn chán. Liệu nàng sẽ làm gì suốt ngày hôm nay đây?

Bà Beverly rót hết cà phê vào tách rồi nói với nàng;

- Cô cứ lấy xe jeep mà dùng. Nếu tôi cần đi đâu, tôi nhờ họ chở đi cũng được.

- Tôi cũng không biết đi đâu nữa. - Molly đáp.

- Tầm bậy. Nếu cô thấy không có chỗ nào đáng đi, thì cô thử đến câu lạc bộ bãi biển của khách sạn mà chơi. Ở đấy có hai bể bơi nước mặn có mái che, với các giống cá vùng nhiệt đới và sinh vật biển, nếu không thì cô ra ngoài vịnh mà bơi lội. Ở đấy có một nhà hàng ăn tự phục vụ lớn lắm. Cô có thể ăn trưa ở đấy và vui chơi thỏa thích. Đừng lo cho tôi. Tôi khỏe lắm, khỏe lắm.

Bà Beverly đã làm cho Molly hình dung một con chim thanh thản, sinh động. Nàng cố giữ bình tĩnh, nói:

- Dạ, có lẽ tôi đi thử xem.

Nàng chần chờ một hồi lâu để xem thử bà Beverly có đổi ý không, cho nên nàng khởi hành ra câu lạc bộ bãi biển lúc gần trưa. Nàng muốn bơi lội, rồi ăn trưa ở nhà hàng ăn tự phục vụ, và xem thử có gì vui ở đấy không. Có lẽ sau đó nàng sẽ ra phở một vòng nhưng nàng lại sợ, không dám đi một mình.

Nàng dừng lại ở tiền sảnh khách sạn, để nhờ Miguel chỉ đường ra câu lạc bộ bãi biển. Vì khách sạn Las Casitas D'Oro xây trên sườn đồi cao hướng mặt ra vịnh, cho nên đường từ đây ra bãi biển khá xa. Nàng muốn đi qua các khu cư trú đất tiền của Acapulco để xem cho biết, trước khi ra câu lạc bộ bãi biển của khách sạn.

Đã biết chắc nơi đến, nàng cho xe chạy từ từ, vì nàng vẫn lo lắng khi lái chiếc xe mui trần như thế này. Mặc dù nàng cẩn thận hơn bà Beverly khi lái, nhưng vẫn lo sợ vì xe không có mui và không có cả cửa.

Ra khỏi con đường chính, nàng từ từ cho xe đổ dốc. Hai bên đường, những cây cọ cao và những cây trúc đào, dâm bụt, nở hoa màu sắc rực rỡ nối đuôi nhau. Nàng thấy sau những bức tường đá là những ngôi nhà lớn xây quay lưng ra phía đường, mặt hướng về thành phố và vịnh biển đẹp đẽ.

Khi dừng lại ở một ngã tư, Molly bỗng giật mình khi trông thấy một người có thân hình rám nắng từ trong bóng râm của một cây trúc đào bước ra, rồi lặng lẽ bước lên ngồi bên cạnh nàng. Anh ta hành động rất nhanh nhẹn, êm nhẹ chẳng khác nào một con sói vồ mồi.

Khi nhận ra Tell Hardin, tim nàng bỗng đập thành thịch. Nàng liền thấy ngày như sáng thêm ra, màu đỏ của hoa dâm bụt và màu hồng của hoa trúc đào hai bên đường như thắm thêm. Mặc dù hai người nói năng với nhau không đậm thắm cho lắm, nhưng nàng cảm thấy hạnh phúc tràn trề khi gặp lại anh.

- Anh làm gì ở đây? - Nàng chào, lời chào thân thiết. Nàng đỏ mặt, cắn môi, chắc anh không nghĩ là nàng quá đổi sung sướng khi gặp anh chứ. Nàng cứ ngỡ là không bao giờ nàng lại gặp anh được nữa.

Anh nhếch mép cười hóm hỉnh, đưa mắt nhìn khắp người nàng. Nàng mặc bộ đồ tắm hai mảnh bên dưới chiếc áo rộng có diềm và có viền đăng-ten. Hai chân nàng đã bắt đầu sạm nắng lộ ra dưới mép áo. Anh nói:

- Trông cô ngon lành muốn cắn quá. Cô đi đâu đây?

Nàng thẹn đỏ mặt khi bị anh nhìn chăm chăm vào người, nàng bèn quay mặt nhìn ra mặt đường, từ từ cho xe ra ngã tư rồi lái về phía biển.

- Em đến câu lạc bộ bãi biển của khách sạn. - Nàng đáp.

- Chỗ ấy tuyệt lắm. Chúng ta có thể đeo ống thông hơi bơi lặn ở đó được đấy.

Nàng nhìn anh, ánh mắt hơi buồn, rồi nói:

- Ở đây chỉ dành cho khách của khách sạn thôi.

- Em là khách của khách sạn. Anh là khách của em. Cả hai chúng ta đều là khách cả rồi.

Nàng cắn môi, lưỡng lự. Những ý nghĩ không mấy đẹp vào đêm hôm kia lại xuất hiện trong đầu hai người. Phải chăng anh muốn gặp gỡ nàng hay là anh đã lợi dụng nàng để hưởng thụ ở những nơi mà lý ra anh không được phép để chân vào? Nàng liếc nhanh nhìn anh, mặt lộ vẻ lưỡng lự. Anh không có vẻ gì là kẻ lợi dụng phụ nữ hết.

- Tell này, em không nghĩ là...

- Tốt, thì đừng nghĩ gì hết. Bộ em không nhớ anh sao?

Người khỏe mạnh, cường tráng, anh biểu lộ thái độ ngạo nghễ bất cần, thái độ làm cho người ta phải tin cậy, nể vì. Nàng đã gặp anh mấy lần, anh đều ứng xử nhanh nhẹn, dứt khoát. Hôm nay trông anh cũng chẳng khác gì.

Nàng nuốt nước bọt đánh ực, nàng không muốn chấp nhận là nàng nhớ anh. Không có dấu hiệu gì nơi nàng làm cho anh nhận ra điều đó chứ?

- Nào, hiển nhiên rồi đấy nhé. - Anh lên tiếng châm chọc nàng, giọng thích thú.

- Này, em nhận thấy mấy hôm rồi anh không đột nhập vào nơi em ở. - Nàng nói, mắt đăm đăm nhìn lên mặt đường chật hẹp.

Anh cười khúc khích, rồi quệt một ngón tay ẩm áp lên chân nàng. Molly hụt hơi gần như không lái vững chiếc xe và không bình tĩnh được nữa. Sự đụng chạm trên người nàng như một luồng điện chạm vào, gây nên những luồng sóng cảm giác ngây ngất thú vị khắp cả người.

- Anh cứ sợ bà chủ của em bắt em làm việc ghê quá mà không có thì giờ để ý đến anh thôi.

- Hôm nay em mới được rảnh. - Nàng e lệ nói, quá hồi hộp vì anh ngồi sát vào bên nàng, tấm thân màu nâu hấp dẫn. Anh lại mặc quần jean cắt ống ngắn, chân đi dép lê. Các bắp thịt trên người anh cuộn cuộn dưới lớp da căng, và mắt nàng cứ liếc nhìn từng cử động của anh, khiến nàng khó tập trung vào việc lái xe.

Cơ thể nàng nóng bừng lên bên người anh, nàng thèm muốn mấy ngón tay anh sờ lên chân nàng nữa. Nàng thở hổn hển khó nhọc. Nàng nắm chặt lấy tay lái, cố chú ý vào việc lái xe.

- Tốt quá, chúng ta sẽ vui chơi một ngày ở câu lạc bộ bãi biển. Ở đây có bán cơm trưa vui lắm.

- Tell này...

- Nhưng nếu có ai vui chơi với em rồi thì thôi.

- Không.

- Thế thì tốt. Chúng ta đến rồi, rẽ vào đây đi.

Nàng đến cổng khi nào không biết, bèn rẽ vào cổng thật gấp. Người nhân viên phục vụ mỉm cười khi nhận ra chiếc jeep của khách sạn, anh ta vẫy tay hướng dẫn nàng lái vào. Molly không tin mọi việc lại dễ dàng đến như thế này.

- Nếu em biết cách thì mọi việc đều dễ hết. - Tell nói nhỏ khi nàng cho xe đậu vào bãi.

- Em không tin là anh lại có mặt ở đây đây. - Nàng mạnh dạn quay qua phía anh, cố quên cơn thèm khát đang giày vò nàng khi nàng nhìn vào mặt anh. Đôi vai anh như rộng thêm, bộ ngực rắn chắc với đám lông đen như mời gọi nàng, nàng phải kìm hãm mấy ngón tay để khỏi đưa lên sờ những bắp thịt cuộn cuộn trên ngực anh. Có bao giờ anh mặc sơ-mi không nhỉ? Nàng ngược mắt nhìn vào mắt anh, đăm đăm không quay đi chỗ khác. Đôi mắt anh tinh anh trong nắng mai, màu tro bằng bạc long lanh. Hai bên khóe mắt, những nếp nhăn li ti tỏa rộng ra, trông có màu nhạt hơn da mặt của anh. Anh nheo nheo mắt vì ánh nắng mặt trời. Khi anh cỡi ngựa trên những rặng núi ở Texas, mắt anh nhìn có rõ không, thấy có xa không?

Anh đưa tay gỡ cặp kính trên mắt nàng. Molly nhấp nháy mắt, nhưng vì anh đứng gần nàng quá nên nàng nhìn thấy anh rõ. Nàng nín thở. Lại cái gì nữa đây?

- Em có mang theo kính râm đấy không? - Anh hỏi, mắt nhìn vào môi nàng.

Molly liếm môi, nàng đưa lưỡi lướt nhanh để thấm ướt đôi môi, rồi đáp:

- Có, ở trong túi xách đi biển.

- Lấy kính mang lên kéo bị nhấn mắt đấy. - Mắt anh không rời khỏi đôi môi của nàng và Molly cũng nhìn vào môi anh. Cuối cùng nàng quay đầu đi, lục tìm trong túi lấy ra cặp kính mát, đeo lên mắt, lòng hồ hởi. Cặp kính sẽ che chở cho nàng đôi chút.

Tell cười rồi xuống xe, đứng đợi nàng xuống, qua phía bên anh, và hai người cùng bước về phía bờ hồ.

Có hai hồ bơi lớn chứa nước mặn ngăn cách khỏi vịnh bằng những bức tường đá khổng lồ. Bên dưới mỗi bức tường có chỗ thông với vịnh - cho nên nước trong các hồ thường xuyên thay đổi theo mực nước thủy triều lên xuống của nước biển. Dọc theo cả hai hồ đều có ghế dựa và ghế xích đu, rải rác có những chiếc dù để che nắng cho những khách mới tới. Có một quầy giải khát di động quanh hai hồ và Molly thấy ở xa xa đằng cuối hồ, có những bàn ăn và một nhà hàng ăn tự phục vụ khách ăn trưa, một tấm vải bạt lớn màu xanh trắng che mát nhà hàng và các bàn ăn. Những cây cọ cao đứng đưa trong gió nhẹ, những đóa hoa đủ màu chạy quanh ngọn đồi vươn lên từ trong vịnh. Cảnh tượng thật là tuyệt mỹ

- Không thấy anh mang theo khăn tắm. - Nàng nói vừa khi để cái túi xách trên một chiếc ghế xích đu.

- Không cần. Ở đây người ta cung cấp cho khách.

- Anh đã từng đến đây rồi phải không? - Anh tỏ ra biết nhiều hơn cả nàng, mà nàng đã đọc sách hướng dẫn ở trong phòng khách sạn rồi cơ đấy.

- Chà, cũng một hai lần gì đấy.

"Với ai?" - Nàng thắc mắc trong lòng.

- Em muốn bơi lội, mang ống lặn hay là nằm phơi nắng?

Tell nhìn quanh rồi gật đầu ra dấu về phía cái buồng nhỏ có dụng cụ để lặn.

- Em muốn mang ống thông hơi để lặn thử. Em chưa khi nào lặn cả. - Molly vừa đưa mắt nhìn theo hướng nhìn của anh vừa đáp.

Tell liền đi về phía cái buồng nhỏ, nói chuyện một lát với người thanh niên làm việc ở đấy. Sau đó anh lấy mặt nạ, ống thông hơi, chân bơi rồi trở về chỗ Molly.

Nàng ngồi trên chiếc ghế dựa, đưa mắt nhìn hai người trao đổi ở đằng xa. Nàng vui sướng nhìn anh chàng người Texas cao lớn bỗng từ đâu nhảy vào đời nàng và hoàn toàn chiếm trọn lấy tâm hồn nàng. Anh là ai thế nhỉ? Tại sao anh lại để ý đến nàng như thế này nhỉ? Anh quá đẹp khiến nàng đâm ra hoang mang: anh cường tráng, đẹp tai, đáng tin.

Đưa mắt nhìn quanh, nàng thấy không phải chỉ mình nàng nhìn Tell. Nhiều người khác cũng đưa mắt nhìn theo anh, trên người anh chỉ mặc có chiếc quần đùi, anh đi khoan thai quanh mép hồ bơi đầy nước. Bỗng nàng cảm thấy hạnh phúc tràn trề - anh lại về với nàng. Nàng thấy hết sức mãn nguyện. Anh không nhìn người nào quanh hồ hết, những thân người đẹp đẽ, rám nắng đang phô bày trong nắng mai.

Anh đặt các thiết bị bơi lặn xuống trên một cái ghế dựa bên cạnh nàng, rồi kéo nàng đứng lên. Nàng chưa kịp thốt lên được lời nào, thì anh đã nắm lấy những dải buộc chiếc áo rộng mặc trên người nàng, lần lượt tháo ra. Không để cho nàng kịp trở tay, anh từ từ tháo dải thứ nhất, hai tà áo mở ra, anh lại tháo dải thứ hai rồi thứ ba.

Molly cảm thấy ngất ngây không tài nào phản ứng kịp. Anh say sưa nhìn hai tà áo mở ra, vừa nhìn vừa lần lượt mở tiếp các dải buộc, nhưng trước khi mở, anh vuốt mấy ngón tay trên lớp áo satin mịn màng.

- Anh cứ cởi áo cho em như thế này sao? - Nàng nhẹ nhàng nói. Molly nhắm mắt lại, không tin mình đã nói lớn lên như vậy, nàng cảm thấy mặt nóng bừng. Tại sao nàng lại

có thể nói ra những lời như thế được nhỉ? Nàng nhớ buổi tối hôm nọ bên hồ bơi, nàng cũng có cảm giác như thế, nàng biết đáng ra nàng nên bảo anh dừng tay lại. Nhưng nàng lại không muốn bảo anh dừng tay.

Khi nàng mở mắt ra, đánh liều nhìn thẳng vào mắt Tell, anh đang nhìn xuống mắt nàng, hai mắt anh không còn vẻ giấu cợt nữa mà lại rất nghiêm trang. Anh dịu dàng nói:

- Một ngày nào đó, anh còn cời luôn cả áo quần tắm nữa đấy!

Anh đợi một chốc rồi mắt anh lại ánh lên nét thích thú quen thuộc. Anh nói tiếp:

- Em hãy vui chơi cho thư giãn. Acapulco là nơi dành cho ánh nắng mặt trời, cho nước biển, cho cát và cho tình yêu.

Hai má nàng ửng hồng. Phải chăng nàng đã làm cho anh hiểu lầm rồi? Phải chăng anh nghĩ là nàng đến đây để hưởng những thú vui tầm thường? Nàng thấy gương ngùng bối rối. Nàng phải làm cho anh đứng đắn lại mới được, ngay bây giờ thôi. Nàng hít một hơi thật dài. Nàng không thể để cho anh nghĩ rằng...

Tell cười khúc khích, hai hàm răng trắng toát trên khuôn mặt rám nắng. Anh đưa tay đỡ dưới cằm nàng, nâng mặt nàng ngược lên một chút.

- Rất đoan trang và đứng đắn! Ước chi em thấy được vẻ mặt của em. Thôi được rồi, nếu loại bỏ tình yêu thì chúng ta vẫn vui chơi với nhau bằng nhiều cách khác vậy.

Nàng cau mày, hết sức thất vọng vì anh vẫn trơ trơ trước phản ứng của nàng; tại sao anh lại đi chơi với nàng nhỉ, phải chăng vì nàng đã làm cho anh thấy hết sức thích thú? Hơi ấm tỏa ra từ mấy ngón tay anh truyền vào người nàng. Nàng cảm thấy người mê mê bải hoải, nhưng đồng thời cũng kích thích, căng thẳng. Nàng nhìn vào mắt anh, cảm thấy hồi hộp, say sưa, mê mẩn, trước đây chưa bao giờ nàng có cảm giác như thế này.

Nàng muốn anh hôn nàng, và khi ý nghĩ ấy nảy ra trong óc, thì chính nàng lại cô giữ mình khỏi sa vào hai cánh tay của anh.

Nàng biết chắc Tell rất thích âu yếm nàng. Nghĩ đến chuyện này, tim nàng lại đập thình thịch. Nhưng chắc nàng cũng muốn như thế; nàng muốn yêu đương, chứ không chỉ đụng chạm nhau mà thôi. Nàng muốn anh chỉ nhìn có một mình nàng mà thôi, chứ không nhìn vào một cô nào khác gặp ở Acapulco này hết.

- Em đang suy nghĩ gì đấy? - Anh hỏi, giọng trầm xuống, ngón tay cái vuốt nhẹ cằm nàng, cặp mắt nheo nheo nhìn nàng. Molly nồn nao trong lòng, nàng lắc đầu.

- Em có nghĩ gì đâu. - Nàng đáp, kinh ngạc không biết đây có phải là giọng nàng không. Giọng nàng lúng búng. Nàng phải cương quyết hơn nữa mới được. Nếu không nàng sẽ bị anh chàng này làm cho mù người đi mất; nàng phải cương quyết với anh ta mới được.

- Chúng ta đi bơi lặn đi!

Tell giúp nàng mang ống thông hơi, đeo mặt nạ và gắn chân bơi vào, rồi dẫn Molly xuống cái hồ lớn chứa nước biển gần ghế ngồi của hai người. Anh chỉ cách cho nàng hít thở, chỉnh hai chân ếch cho ngay ngắn, rồi anh nhào xuống nước một cách thành thạo. Molly làm theo anh, chợt nàng hiểu ra nàng không thể bơi lội như anh được.

Nhưng chẳng sao. Anh quay lại bên nàng và nàng ngẩng ngất trước vẻ đẹp ở dưới mặt nước. Đàn cá nhỏ vùng nhiệt đới bơi lội tung tăng trước hai cánh tay dang rộng của nàng, chúng có đủ màu sắc: vàng, đỏ, xanh. Mặt cát rực sáng rất thích hợp cho giống rong biển sinh sôi nảy nở bên các kẽ đá, và loại thủy túc đủ màu hồng màu đỏ, vươn cành đung đưa trong nước. Molly mãi miết say sưa với cảnh đẹp trong hồ, lòng sung sướng vô ngần cho đến khi Tell vỗ tay lên vai nàng và ra dấu cho nàng trôi lên mặt nước.

Khi lên đến mặt nước, nàng đẩy tấm kính mặt nạ lên, đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa ra sau. Cái kiểu này thì... có lẽ nàng phải cắt ngắn tóc đi thôi.

- Thật tuyệt! - Nàng nhìn anh mỉm cười, mặt mày rạng rỡ.

Anh gật đầu, mỉm cười, đáp:

- Tuyệt đấy, nhưng ta phải nghỉ thôi. Nếu không thì lưng em sẽ phồng lên hết. Nước hấp thụ ánh sáng mặt trời mà em thì lại cứ phơi tẩm lưng xinh đẹp trên mặt nước nhiều quá. Nàng thấy anh nói có lý, nhưng nàng vẫn quá tiếc vì phải chấm dứt cuộc vui. Nàng nhìn kho tàng quý giá dưới mặt nước một lần chót với vẻ luyến tiếc, rồi thông thả lội vào bờ hồ. Ước gì nàng có được làn da rám nắng như anh và nàng tự hỏi không biết cả người anh đều rám nắng như thế hay sao.

Tell đã đứng đợi nàng ở trên các tầng cấp bằng đá dẫn lên sân. Molly cố tháo cặp chân ếch, lóng ngóng nàng té nhào xuống nước ngập quá đầu, và vì cười nên nàng đã bị sặc nước.

Anh nắm một cánh tay, lôi nàng lên rồi cả hai cùng cười ngặt nghẽo. Nàng tháo hai chân ếch ra, rồi tháo luôn mặt nạ. Sợi dây cao su vướng vào tóc, nàng kêu lên:

- Ô, em không tháo được!

- Quay người lại, anh tháo cho.

Nàng ngoan ngoãn quay người trong mực nước cao đến ngực, người đứng đưa nhẹ theo làn sóng trong nước hồ, hai cánh tay nhấp nhô trên mặt nước, lòng cảm thấy hân hoan thoải mái.

Anh làm cho một vài sợi tóc bị giật mạnh, nước mắt trào ra khoe mắt nàng. Nàng rên lên:

- Ôi!

- Xong rồi! - Anh xoay người nàng lại, nhìn những giọt nước mắt lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Molly thấy cặp lông mi cong dài của anh áp xuống mặt nàng, nàng nhắm mắt lại.

Anh đặt môi vào môi nàng, đôi môi có vị mặn. Anh áp chặt môi vào môi nàng, chờ nàng đáp lại. Molly mỉm cười, mở mắt nhìn anh. Nàng cảm thấy như mình đang nằm mơ, đang bồng bênh trong hoan lạc. Nàng lại nhắm mắt và anh lại hôn nàng, nhưng lần này nụ hôn không nhẹ nhàng nữa mà là nụ hôn cuồng nhiệt, hăng say. Đôi môi anh nóng hổi, ham muốn, hung hăng. Nàng đáp lại nụ hôn đồng thời cơ thể nôn nao muốn gắn chặt vào người anh. Nàng áp sát vào người anh trong nước, hai cánh tay quàng lấy cổ anh, đôi môi nóng hổi ngậm lấy môi anh. Nàng áp sát vào anh, cảm thấy thân thể ấm áp cường tráng của anh áp vào người nàng, không còn xa lạ gì với nàng nữa.

Hai bàn tay anh thoa khắp lưng nàng, lần xuống khúc eo ngay trên chiếc quần tắm. Mấy ngón tay anh đã truyền vào dọc theo cột sống của nàng một luồng điện, truyền sang khắp các bắp thịt sau lưng nàng cảm giác mê mẩn. Không còn khoảng cách nào giữa hai người.

Anh nhích người lui để thở, hồn hển trong nắng mai rực rỡ. Molly cảm thấy người mềm nhũn ra, hai tay nàng từ từ rời khỏi vai chàng, nàng không dám nhìn vào chàng vì sợ sẽ quy xuống. Liệu nàng có bị chìm chìm vào nước mà không bao giờ đứng lên được không?

Anh lại khẽ nâng cằm nàng lên, hôn nhẹ lên môi nàng.

- Em phải cắt tóc ngắn đi.

Nàng nhấp nháy mắt ra chiều phân vân. Nàng hỏi.

- Tại sao?

- Trước hết là thời tiết ở đây nóng, hay là ở L.A. cũng thế. Thứ đến, là khi đeo mặt nạ bơi lặn khỏi vướng víu.

Nàng nhích người lui, cảm thấy không biết có nên giận anh hay không đây. Sau nụ hôn mê ly, anh lại chỉ nghĩ đến tóc tai của nàng.

- Nhưng lý do chính đáng mà em cần phải cắt tóc đi - Anh nói tiếp, giọng dịu dàng - là để chiếc cổ xinh đẹp của em lộ ra, để nhìn dễ hôn hơn - Tell cúi người tới, đưa tay rẽ mái tóc sang hai bên rồi hôn nhẹ lên cổ nàng. Vươn người lên, anh nhìn vào mắt nàng mỉm cười.

Molly nuốt nước bọt, ngây ngất như khi chơi đu quay trong công viên. Nàng bàng hoàng, không biết phải làm gì nữa.

Chương năm

olly chạy đến chiếc ghế xích đu có vắt chiếc khăn tắm của nàng. Nàng lau khô mình mấy rồi ngồi tựa lưng vào ghế, đeo kính râm lên mắt. Nhờ kính râm, nàng tránh được ánh mắt đăm đăm của Tell phần nào.

Anh bước theo nàng, rồi nằm dài trên ghế xích đu bên cạnh nàng. Anh kéo ghế sát vào bên ghế nàng. Khi trông thấy lồng ngực của anh phập phồng dưới đều đặn, nàng biết anh đã ngủ dưới ánh mặt trời nóng bức.

Molly nằm yên lặng, nhưng nàng lại suy nghĩ mông lung. Cuối cùng nàng đã hôn anh, đã nếm mùi vị đôi môi anh, đã biết cảm giác khi cơ thể anh quyen lấy cơ thể nàng. Nhưng nàng chỉ chú ý đến đôi môi nhiều nhất, đôi môi nóng hổi ham muốn: cứ nhớ đến là lòng nàng lại cảm thấy cháy bỏng, hồi hộp. Anh có hôn người khác như thế không, hay là chỉ hôn nàng mà thôi? Nàng le lưỡi liếm môi.

Trong khi nàng nhớ lại những giây phút hồi hộp ấy, thì nắng nóng đã làm cho nàng oải người ra, nàng bèn ngồi dậy, mong sao hứng ngọn gió cho mát bớt người. Chắc nàng phải nháy lại xuống nước thôi, hay là phải nghĩ đến chuyện khác mới được.

- Có gì không ổn à?

Bên cạnh nàng, Tell uể oải hỏi.

Nàng nhìn sang. Anh vẫn không mở mắt ra. Làm sao anh biết được nàng cảm thấy không ổn nhỉ?

- Em nóng quá! - Nàng đáp, cố nín thở, hy vọng anh không hỏi lý do.

- Ừ, nóng thật, vì trời không có gió. Đợi chút, anh sẽ đi kiểm cái dù.

Anh uyển chuyển ngồi dậy, nhẹ nhàng bước ra khỏi ghế xích đu, rồi nhanh nhẹn băng qua sân nắng. Chỉ một lát sau, anh mang lại một cái dù lớn che kín cả hai ghế. Che dù xong, anh xích ghế gần sát vào ghế của Molly rồi nằm ngửa ra, lim dim mắt trở lại.

- Cám ơn anh. - Nàng nói nho nhỏ, hơi quay người để nhìn rõ anh.

Vẫn không mở mắt ra, anh nhếch mép nói với nàng:

- Em nói cho anh nghe em đã làm gì nào.

Molly bèn kể cho anh nghe công việc nàng đã làm cho bà Beverly, những công việc phải làm liên miên nhưng nàng rất say mê, vừa nói nàng vừa đưa mắt nhìn anh, vì nàng sợ anh chán ngấy khi nghe nàng kể.

- Bà ta hoàn toàn khác với những gì em dự kiến trước đây, bà rất tuyệt vời khi em làm cho bà.

- Em sợ không còn làm lâu với bà ấy, hả?

- Dạ không, em vừa mới làm việc với bà ấy mà. Khi công việc cũ của em chấm dứt, em cứ sợ thất nghiệp lâu, nhưng em lại có việc làm ngay. Công việc này em được trả lương cao, lại có tiền thưởng thêm để đi du lịch nữa. Chưa khi nào em nghĩ đến chuyện tới Acapulco cả.

- Lộc bất ngờ, tuyệt đấy! Nói anh nghe về L.A. đi.

Molly nằm ngửa ra ghế, nhắm mắt lại, thủng thỉnh kể cho Tell nghe về cuộc đời nàng. Nàng thêm dệt thêm cuộc sống đơn côi của nàng và cho anh biết lắm lúc nàng rất cô độc.

Nàng kể sơ qua cho anh nghe chuyện bố mẹ nàng đã chết, nhưng không nói đến cuộc vật lộn để mưu sinh của bố mẹ cho đến lúc lâm chung ra sao. Nàng cũng không nói đến tuổi thơ ấu thiếu thốn gian khổ của nàng ra sao, mà nhờ nó nàng mới thành người được. Thế nhưng nàng lại nói nhiều đến tiến bộ của nàng trong công việc, nói nhiều đến thú đọc sách và may và trong lúc rảnh rỗi.

Nói xong nàng dừng lại, không muốn nói nhiều về mình nữa. Nàng muốn biết thêm về Tell.

- Còn anh? Đời sống cao bồi của anh ra sao? - Nàng hỏi.

- Anh chỉ biết có mỗi công việc ấy. Anh thích đời sống chăn bò. Cưỡi ngựa suốt ngày, chăn giữ đàn bò ngu ngốc. Nhưng không gian rộng mênh mông trước mắt mình, mình tự do và làm những gì mình muốn, khi nào mình muốn. Không phải chuyện trò với ai hết. Thường ở ngoài trời, và anh thích thế.

Nàng tưởng tượng cảnh anh ngồi trên con ngựa to cao, kiêu hãnh trên yên ngựa, mắt nhìn ra những rặng núi bao la trải dài hàng dặm trước mặt. Nàng lại cố tưởng tượng thử anh làm việc trong một văn phòng, hay trong tiệm buôn, nhưng nàng nghĩ anh không thể như thế được... Vì anh hợp với khung cảnh bao la ngoài trời hơn.

- Đói bụng chưa? Nhà hàng tự chọn phục vụ được lắm.

Molly mở mắt ra, nàng mơ hồ cảm thấy khó chịu. Tại sao anh biết quá nhiều về chỗ này như thế?

- Đói rồi.

Nàng mặc chiếc áo trắng có diềm, rồi cùng anh đi đến cái bàn ăn kê dưới một tấm bạt màu sắc sặc sỡ. Gió nhẹ phảng phất thổi, lại ngồi dưới tấm bạt im mát, ăn trưa ở đây quả thật dễ chịu.

Quầy ăn dài có đủ thứ rau, thịt nguội và pho mát, còn thức uống có đủ thứ nước trái cây và trà đá. Molly chất đầy đĩa các thứ rau, trái cây vùng nhiệt đới, nàng muốn ăn xoài, măng cụt, vì các thứ này không tìm thấy ở Hoa Kỳ. Khi Tell chặn bót lại, nàng quay qua chọn thức khác.

- Em ăn sầu riêng thử đi. Em chưa ăn thứ này phải không?

- Chưa. Ngon không?

- Cứ ăn thử thì biết. Đặc sản mà, anh cam đoan em sẽ thích cho mà xem.

Anh xúc một ít vào đĩa nàng, rồi múc thêm vào đĩa anh.

Molly lấy một ly trà đá, đến ngồi ở chiếc bàn kê gần hồ nước. Một ban nhạc đang chơi nhạc nhẹ ở phía sau quầy ăn. Nàng nhìn khắp chung quanh. Mặt nước xanh nhấp nháy, những cây cọ cao lớn cành lá đung đưa trong làn gió nhẹ, bầu trời trong veo, những dãy đồi chạy quanh vịnh Acapulco. Và anh chàng cao lớn rám nắng đến ngồi ngay trước mặt nàng. Molly đã dạn dĩ lên, nàng không còn e lệ nữa và có phần bót đoan trang hơn.

Buổi ăn trưa diễn ra một cách vui vẻ ngoài sức tưởng tượng của nàng. Tell kể cho nàng nghe những chuyện về Texas và những kinh nghiệm trong nghề của anh bằng giọng hài hước vui vẻ. Nàng cười ngát khi nghe anh kể, mặc dù nàng biết anh có phần phóng đại ra, nhưng nàng vẫn thấy hấp dẫn và phấn chấn. Khi anh hỏi chuyện nàng, nàng lờ đi, không muốn nói nhiều về mình. Nàng không có tuổi ấu thơ sung sướng để nhớ, và nàng không muốn để cho những kỷ niệm buồn của mình làm mất vui buổi vui chơi của hai người.

Hôm ấy quả là một ngày hạnh phúc. Nàng trở nên dạn dĩ, tự nhiên, vì cách anh nhìn nàng, cách anh nói chuyện với nàng đều làm cho nàng vui cười. Tuy nhiên, mắt anh lại biểu lộ những ý khác khiến cho nàng thỉnh thoảng cảm thấy khó thở, và nàng rất hiểu ý đồ của anh.

Sau khi ăn xong, người ta mang đến cho nàng giấy tính tiền. Nàng ngược nhìn vào mắt anh, giật mình khi nhớ lại lời nói khộng đẹp của nàng vào tối hôm trước. Thấy anh nhìn dò xét, nàng cụp mặt xuống, nàng biết anh cũng nhớ và bây giờ anh lại tức giận rồi. Nàng ký vào phiếu, viết rõ số phòng của nàng. Chắc nàng phải dàn xếp với bà Beverly về bữa ăn của Tell sau. Molly chắc bà chủ sẽ bằng lòng chấp nhận số tiền trong phiếu thôi. Nàng phân vân không biết phải giải thích ra sao với bà chủ đây. Sẽ nghĩ ra cách thôi.

Nhưng rồi cuộc vui trong ngày bắt đầu trở nên ảm đạm. Phải chăng anh chỉ đến đây vì mục đích khai thác nàng? Phải chăng anh đến đây để hưởng thú nghỉ hè bằng chi phí

của nàng? Nếu nàng không để cho anh đến câu lạc bộ bãi biển, thì sẽ ra sao nhỉ... liệu anh có muốn dẫn nàng đi chơi đâu nữa không?

Khi nàng thức dậy, anh bèn đến bên nàng, nắm chặt lấy cánh tay trên của nàng. Anh đẩy nàng ra khỏi phòng ăn, ra ngoài khoảng trống nắng chói chang. Anh dẫn nàng đi qua những dãy ghế ngồi, đi vòng doi đất ở hồ tắm, vòng dây trúc đào đến tận dải đất nhìn ra Thái Bình Dương. Trên dải đất bên bờ biển nàng vắng người; gió ở đây thổi mạnh hơn và sóng cũng lớn hơn. Anh lôi nàng ra trước mặt anh, nheo nheo cặp mắt màu tro trong suốt nhìn nàng rồi nói:

- Này Cô Đào Mỏ, anh không phải là đồ đảng điểm đâu nhé. Nếu em xem tiền bạc là quan trọng, thì tối nay anh sẽ mang tiền theo để mời em ăn tối.

Nàng hốt hoảng vì thấy anh quá giận dữ. Nàng chỉ biết anh không mang tiền theo. Trên người anh chỉ có cái quần đùi và quần tắm, rõ ràng không có chỗ cho anh nhét một đồng ten nữa. Vả lại, ăn một bữa trưa với bạn bè thì có sao đâu. Nếu anh cứ tiếp tục ăn chực của nàng, nàng có thể từ chối được chứ. Phải chăng nàng sợ rằng anh có ý định lợi dụng nàng.

Nhưng nàng không muốn thấy anh quá giận dữ như thế này.

- Em không cần tiền bạc. Tell, hôm nay em rất vui. Em rất sung sướng khi có anh đến với em như thế này. - Nàng đáp, giọng thật khẽ, hơi run run. Nàng ngước mắt nhìn vào môi anh, đôi môi từ từ dịu lại, nàng bạo dạn nhìn lên mặt anh.

Đầu anh cúi xuống che khuất cả bầu trời, rồi anh đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng cháy. Môi anh nóng hổi, thôi thúc, đòi hỏi, vì Molly chưa kịp đáp ứng. Hai tay anh lồng vào dưới chiếc áo ngực rồi kéo nàng sát vào người anh. Hai chân anh dang rộng kèm chặt lấy hai chân nàng, nụ hôn kéo dài, dữ dội.

Molly ngất ngây cả người, nàng run lên. Hai chân nàng như muốn khuỵu xuống, hai cánh tay đeo cứng vào cổ anh, kéo anh vào người nàng. Nàng mê mẩn, chỉ còn biết cảm giác kỳ diệu khi anh ôm hôn nàng mà thôi. Máu chảy rần rật trong đầu, tai không nghe tiếng sóng vỗ ì ầm sau lưng nàng nữa. Tim nàng đập thành thịch, hơi thở đứt quãng.

Rồi Tell vỗ vạt hôn xuống hai má nàng, cắn hai dái tai nàng, hôn xuống cổ, xuống mạch máu đang đập liên hồi dưới cổ nàng. Molly nhắm mắt lại. Cơ thể anh áp sát vào cơ thể nàng, niềm hưng khởi của anh gây cho nàng hưng khởi tột độ. Nàng không muốn giây phút này chấm dứt.

Nhưng ý thức nhắc nhở hai người phải chấm dứt. Họ đang ở trên bãi biển công cộng, bất cứ lúc nào cũng có thể có người xuất hiện. Nàng buộc lòng phải mở mắt ra, ánh nắng chói chang làm cho nàng chói mắt, người run lẩy bẩy vì ham muốn, mà nàng lại cứ muốn nữa muốn hoài. Nàng lấy làm sững sốt vì đã đáp lại anh quá cuồng nhiệt như thế này.

- Tell... - Nàng nói nho nhỏ, cảm thấy môi anh còn in trên cuống họng nàng hơi ẩm, trí vẫn còn nhớ cảm giác các bắp thịt của anh dưới mây ngón tay của nàng, nhớ đôi vai vạm vỡ và chòm lông ngực trước mắt nàng. Nàng nhớ mỗi hình ảnh này... mấy ngón tay nàng miễn cưỡng buông ra, nàng lại miễn cưỡng níu lại, nhưng phải thả tay ra thôi.

- Tell... Cảm phiền nhé, chúng ta phải dừng lại thôi.

- Tại sao? - Anh nhìn vào mắt nàng, ánh mắt anh vừa hưng hực, vừa bức bối lại vừa đam mê. Anh nhìn xuống miệng nàng rồi lại nhìn lên mắt, anh hỏi tiếp - Tại sao, Molly, bộ em không thích à?

- Dạ, thích chứ. - Nàng cố hết sức để nhích người ra khỏi anh, kéo sợ lại để mắt tự chủ - Thích lắm Tell à, nhưng hiện chúng ta đang ở nơi đông người mà.

Anh nhìn nàng mỉm cười, lòng ham muốn dịu dần, né hài hước lại xuất hiện trên mặt anh. Anh hỏi:

- Cô Đoan Trang sợ phải không?

- Ừ, em nghĩ là chúng ta nên...

- Việc chúng ta nên làm là về chỗ trại của anh ở. Ở đây xa chỗ có người đến hàng dặm đường. Cả buổi chiều, và tối, ta ngủ cùng nhau.

Hai má nàng ửng hồng, nàng đẩy vai anh ra.

- Em không thể làm thế được đâu. - Nàng nói thật kẻo.

Anh để nàng nhích người lui, hai tay vẫn để hai bên hông nàng. Anh thở dài đáp:

- Ủ, anh cũng nghĩ là em không thể làm thế được!

Molly đưa mắt nhìn qua vai trái của anh, nàng nhìn khắp bãi cát trắng xóa. Vì sóng lớn, nên không có người ra gần sóng phơi nắng. Nhưng cũng có thể có người đi dạo lắm chứ.

- Này em, đằng kia có mấy cái võng đấy. Chúng ta đến nghỉ trưa cho tiêu cơm một chút rồi đi bơi sau. - Tell nói, anh từ từ vuốt hai bàn tay dọc theo hông nàng đến phía dưới chiếc áo rộng có diềm dăng-ten. Anh nắm tay nàng dẫn đi băng qua bãi cát đến mấy cái võng lớn treo dưới một chòi lá. Nằm trên võng tránh nắng, gió ngoài biển thổi vào, cảnh Thái Bình Dương mênh mông bát ngát, thật là một chỗ nằm lý tưởng để ngủ một chút sau giờ ăn trưa.

Tell ngồi trên mép chiếc võng thứ nhất, anh quay người Molly để nàng nhìn anh. Vừa mỉm cười hóm hỉnh, anh vừa lần hai bàn tay dưới áo nàng dọc theo hai bên hông, vuốt ve làn da mịn màng ở phía sau lưng nàng. Anh duỗi hai chân kéo nàng vào người anh, nàng nhìn rõ những nếp nhăn li ti tỏa ra từ cặp mắt màu tro của anh.

Tim nàng muốn ngưng đập, và khi cảm giác mê mê như hồi nãy bắt đầu dấy lên trong người, nàng thấy trống ngực đập thình thịch liên hồi. Nàng thở hổn hển, hai tay để trên hai cánh tay khỏe mạnh rạm nắng của anh.

- Em cởi áo ra đi, ở đây không cần đến áo nữa. - Anh nói, giọng trầm xuống nghe khàn khàn rất kêu gọi.

Nàng nhìn vào mắt anh, cảm thấy thích thú, ham muốn.

Mắt không rời khỏi anh, nàng đưa tay tìm dải buộc thứ nhất, mò mẫm tìm dải thứ hai rồi tháo ra khỏi gút thắt. Chiếc áo rộng trên người nàng rung rinh trong cơn gió nhẹ. Molly tháo dải buộc thứ hai, nàng nhớ lại cung cách Tell tháo dải buộc áo nàng hồi nãy, nàng bắt chước những động tác của anh, để dải buộc từ từ lọt qua các kẽ ngón tay. Khi nàng sờ đến dải thứ ba, Tell thốt lên nho nhỏ trong họng:

- Em ơi, em làm anh điên lên mất. Em có chịu tháo ra nhanh không nào?

Nàng mỉm cười, từ từ tháo cái nút thắt ra. Khi hai tà áo đã mở rộng, Molly uốn ngực để cởi nó ra khỏi vai. Nàng cởi xong, để cái áo đung đưa trên mấy ngón tay một hồi rồi từ từ thả xuống cát.

Tell kéo nàng vào gần anh và hôn nàng.

Molly rên rỉ, hai tay nàng ôm lấy đầu anh, kéo anh áp vào người nàng.

Tell tựa lưng ra sau, lôi nàng lên người anh, nhìn vào mắt nàng, anh hỏi:

- Cô Đoan Trang ra sao rồi đây?

- Em sợ bị mất tiêu trên bãi biển mất... - Molly đáp, người áp vào người anh.

Hai người cười đùa vui vẻ. Bỗng nàng ngược mắt giật mình thấy một toán khoảng năm sáu người đi ngoài bãi về phía có sóng biển. Nàng cố vùng đứng dậy để Tell thả nàng ra.

- Đồ mắc dịch. - Anh nói, vừa ngồi dậy, nhìn những người mới đến. Họ ở khá xa nên không thấy được vẻ mặt của anh, họ vui vẻ đưa tay vẫy chào.

Anh lại nằm xuống võng, đưa tay kéo Molly nằm xuống bên anh.

- Em yên chí, chúng ta tạm nghỉ một chốc, đợi cho đến khi họ đi hết đã.

Molly chỉ còn biết nằm nghỉ sát bên cạnh Tell; nằm cách ra sẽ nguy hiểm vì cái võng chật hẹp đung đưa rất dễ làm cho họ ngã. Nàng nằm sát vào người anh từ vai cho đến đùi, chưa bao giờ nàng thấy cơ thể anh rõ ràng như thế này. Nàng nắm mắt lại, cố lấy lại tư thế, cố giữ mình bình tĩnh để khỏi hành động điên cuồng.

Đang loay hoay xoay sở, nàng chợt thiu thiu ngủ.

Khi Molly thức dậy, mặt trời đã xế bóng. Nàng nhận ra mình đang nằm vắt trên người Tell, đầu tựa lên ngực anh, một cánh tay ôm quàng lên anh. Nàng chớp mắt ngồi dậy, nhìn thấy anh đang mỉm cười nhìn nàng, nụ cười hóm hỉnh quen thuộc.

- Xem em như ngủ say sau khi, chứ không phải trước khi ta yêu nhau. - Anh nói nho nhỏ. Nhận ra thực trạng, nàng bèn tụt xuống khỏi võng, lật cái võng lên làm cho Tell ngã nhào xuống đất. Nàng thộp cái áo trên cát rồi đâm đầu chạy về phía hồ tắm, vừa chạy vừa mặc áo vào, hai tay lỏng ngóng buộc dải áo lại.

- Molly!

Nàng không phải là cô gái lẳng lơ, cũng không phải cô gái có tương lai để đến nỗi phải đan díu với một anh chàng chăn bò nghèo khổ không đồng xu dính túi. Mà nào anh ta có hề nói năng gì đến chuyện ấy cho cam.

- Đồ mắc dịch! - Nàng nghe giọng anh hét lên phía sau.

Molly chạy nhanh hơn nữa.

Nàng chạy thật nhanh, Tell không đuổi kịp. Nàng rất đổi ngạc nhiên, nhưng nàng không dừng lại để xem thử anh đang làm gì ở phía sau. Nàng không thềm lưu tâm. Nàng chỉ muốn chạy cho khỏi anh, cho rảnh trí. Nàng không có việc gì phải mắc mớ với anh chàng chăn bò Texas nguy hiểm này.

Khi nàng chạy đến chiếc xe jeep, thì nàng không còn thấy bóng dáng của anh nữa. Nàng lấy làm ngạc nhiên một lúc. Với cặp giò cao như thế, anh sẽ đuổi kịp nàng mấy hồi. Mặc kệ, anh muốn đến đây mà. Cứ để cho anh kiếm cách mà về.

Nàng cài số xe, lái phóng đi như những người lái xe jeep khác ở đây, phóng nhanh chạy ẩu.

Đêm đó, nàng có ý đợi Tell đến sân phòng trọ, nàng vào phòng mở máy điều hòa lên và kéo hết màn cửa lại. Thỉnh thoảng nàng lại liếc mắt nhìn ra ngoài, nhưng chẳng thấy anh đến.

Mặc dù rất băn khoăn trong lòng, nhưng nàng vẫn không hề thất vọng. Nàng đến Mexico để làm việc, chứ không phải đến để vui chơi với mấy anh chàng chăn bò nghèo đi mua vui.

Sáng hôm sau, bà Beverly vẫn chưa có ý định viết tiếp, cho nên Molly quyết định đi xem Acapulco cho biết. Nàng biết đường ra chỗ xe đậu hôm trước, khi đi với bà Beverly, rồi từ đó nàng có thể đi quanh thành phố. Vì con đường Aveniola Sostera Miguel Aleman chạy men theo bãi biển từ đầu đường cho đến cuối đường, cho nên nàng chỉ có việc đi ra phía biển là tìm được đường trở về.

Mặc một cái quần đùi xanh ngắn ngắn và chiếc áo vải màu hồng, nàng phân vân suy tính. Ở Acapulco, người ta không quen mặc đồ lót, mà nàng thì trước đây đâu có thói quen ăn mặc đơn sơ như thế đâu. Thế nhưng, khắp đường phố ở đây đều nóng bức, ăn mặc như thế này mới chịu được. Buộc tóc cao lên cho mát, nàng liền nghĩ đến việc cắt tóc ngắn đi. Với thời tiết như thế này, phải thế mới tiện, và bà Beverly đã cho biết họ còn ở lại đây nhiều tuần nữa. Khi nàng nghĩ đến lời khuyên của Tell, nàng vội quay mặt đi không nhìn vào gương nữa. Nàng không muốn cắt tóc để làm vừa lòng anh ta!

Molly tìm ra bãi đậu xe không mấy khó khăn. Nàng bước theo con đường chính, hai bên san sát các cửa tiệm buôn bày hàng bên cửa sổ. Nàng nhìn hàng hóa trưng bày dọc hai bên vỉa hè nhộn nhịp. Khi đến một khách sạn lớn, nàng dừng lại, suy tính rồi bước vào.

Một giờ sau nàng lại bước ra đường phố, tóc đã cắt ngắn, đầu nhẹ nhàng, cổ mát mẻ. Nàng dừng lại trước một tấm gương nhỏ, nhìn mình trong gương rồi mỉm cười. Nàng đây ư? Nàng cắt kính mắt để thấy cho rõ hơn. Những cuộn tóc bay phất phơ trong gió chiều, màu da trên mặt nàng đã sẫm lại sau mấy ngày đến đây, cặp mắt xanh hình như xanh thêm ra. Nàng có vẻ xinh xắn hơn trước. Bất giác, nàng mỉm cười.

Nàng rảo bước xa hơn, mỉm cười sung sướng khi nhìn thấy những cảnh mới lạ. Một chàng trai đi ngược chiều toét miệng cười với nàng, nhìn vào mắt nàng, rồi dừng lại khi

nàng đi qua trước mặt gã, ánh mắt cứ trôn trôn nhìn nàng. Molly cảm thấy tinh thần hưng phấn. Có lẽ nàng đã đẹp lên rồi chăng?

Nàng đi vào khu Zocalo, khu trung tâm của Acapulco. Từng dãy gian hàng buôn bán đủ thứ, từ vải vóc áo quần màu sắc rực rỡ, cho đến nón rơm, đồ đồng, tượng gỗ chạm trổ tinh vi. Cảnh đó có một công viên bóng mát, với những chiếc ghế dài cho khách ngồi nghỉ. Nhưng đây cũng là chỗ quảng trường đông đúc, du khách tấp nập chen chúc tìm kiếm hàng hóa mua sắm. Cảnh sinh hoạt ồn ào náo nhiệt làm cho Molly chóng mặt, nàng dừng lại để xem.

Khi xem đã chán chê rồi, nàng quay mặt nhìn về phía con đường chính. Bỗng nàng mở to mắt ngạc nhiên. Bên kia đường, Tell đang từ trong một gian hàng bước ra. Anh đi khắp khiên. Nàng hốt hoảng khi nhìn xuống bàn chân anh; một bàn chân quần trong vải băng trắng toát.

- Tell! - Nàng gọi lớn, vừa đi về phía anh.

Anh nhìn quanh khi nghe tiếng nàng gọi, nhưng mãi cho đến khi nàng đến gần, anh mới nhận ra nàng. Anh mở to mắt tròn xoe nhìn nàng, miệng cười sung sướng. Anh nhìn lướt trên người nàng và Molly bất chợt nhớ ra bộ quần áo nàng mặc trên người là do anh đã chọn cho nàng mua.

- Tuyệt, em không đẹp hơn ư? - Anh nói, đưa mắt nhìn kỹ mái tóc cắt ngắn trên đầu nàng.

Nàng e lệ sung sướng khi nghe anh khen, mặt ửng đỏ khi nhớ ra lý do khiến nàng cắt tóc ngắn, đó là vì anh đã khuyên nàng như thế. Nhưng nàng đã nhanh nhẩu lên tiếng:

- Em không cắt tóc vì anh đã khuyên đâu nhé.

- Tất nhiên là không rồi. - Giọng anh hóm hỉnh như báo cho nàng hay anh không tin vào lời nàng đâu.

Anh khắp khiên đến bên nàng, cặp mắt long lanh trong ánh nắng. Thế rồi anh coi thường thế sự, nghiêng người hôn lên cổ nàng, nụ hôn ấm áp dịu dàng.

- Tell, bàn chân anh sao thế? - Nàng hỏi, vừa đưa tay sờ vào cánh tay anh và cứ để yên bàn tay như thế. Da anh ấm áp, bắp thịt rắn chắc.

- Anh phải đánh đòn em mới được. Molly à. Khi em thành lĩnh bỏ chạy đi, anh đuổi theo em. Anh đã dẫm phải vỏ nghêu sắc cạnh, rách bàn chân. Phải khâu hai mũi. Anh đang đi nghỉ hè, cho nên chẳng đi bệnh viện làm gì.

- Ôi, Tell, em xin lỗi!

- Đúng, em phải xin lỗi mới được. Mà tại sao em lại bỏ chạy đi như thế? - Anh đưa mắt nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Em... có chuyện... Em thấy... - Nàng ấp úng. Làm sao nói cho anh biết lý do nàng bỏ chạy được? Nàng phân vân.

- Đồ quỷ! Molly, anh nói cho em biết, nếu em không muốn thì chúng ta không yêu nhau đâu. Cả đời anh, anh chưa hề làm thế với ai, thì với em, anh cũng thế thôi.

- Em có nghĩ anh sẽ làm thế đâu! - Nàng đáp, vẻ khổ sở ra mặt. Nhưng đồng thời nàng lại dăm ra phân vân, tự hỏi không biết mình có thật nghĩ là anh sẽ không làm thế?

- Còn nếu vì vấn đề tiền bạc... - Vừa nói anh vừa đưa tay vào túi.

- Không, không, không phải vì tiền bạc. Tell à, thú thật là em thấy phải về thôi. Em xin lỗi đã làm anh phật ý.

- Mình không lăm cát tức là không phải đòi cấm trại, mà anh thì lại phải kiêng nước mặn vài hôm nữa, nhưng dù sao cũng không quan trọng. Em ra phố làm gì đấy? Bà chủ em ở đâu đây hả? - Anh nhìn quanh khu thị tứ đông đúc, người đủ quốc tịch đang chen chúc nhau. Bà Beverly thấp nhỏ, nếu bà có ở đây, chắc bà cũng sẽ bị khuất đi trong đám người đông đảo như thế này.

- Không. Hôm nay bà ấy bận đi thăm bạn bè. Em được nghỉ cả ngày.

Mặt Tell tỉnh bơ, anh lại có vẻ muốn bỏ đi. Molly cảm thấy đau khổ. Hôm qua, khi nghe nàng nói nàng được nghỉ một ngày, anh liền tỏ ý muốn cùng đi chơi với nàng. Thế mà

hôm nay, anh không tỏ ý muốn cùng nàng đi chơi. Nàng không trách anh, nàng đã làm cho anh nổi giận mà. Nàng nhìn xuống bàn chân anh, ước gì hôm qua nàng đừng hành động khinh suất như thế! Thực ra thì nàng luôn luôn ước mong được gặp Tell.

Khi nghe nàng nói, anh chỉ đáp cụt lủn:

- Anh đoán em đi mua hàng.

- Em cũng muốn đi xem phong cảnh một chút. Em không biết khi nào mới có được ngày nghỉ nữa, cho nên hôm nay em tranh thủ đi xem phong cảnh luôn thể. - Nàng nhìn anh, lòng mong sao anh mời nàng cùng đi chơi cả ngày với anh. Nàng mong được cùng đi với anh.

- Hôm nay mà đi chơi thì tuyệt, mặc dù đến trưa trời có thể nóng đấy. Chúc em vui chơi thoải mái.

Anh quay người bước xuống đường.

Molly nhìn anh đi, đáng buồn bã. Nàng nghĩ, chắc anh không muốn đi chơi với nàng. Hôm nay anh bận việc gì ư?

- Nay, Tell - Nàng vội vã chạy theo anh, cất tiếng gọi - Tell!

Anh dừng lại đợi nàng bước đến, mắt nhìn bộ áo quần ngắn cũn cỡn trên người nàng. Bỗng Molly cảm thấy người nàng phờ ra nhiều da thịt quá.

- Anh muốn đi chơi với em không? - Nàng hỏi, lòng hy vọng, lại vừa hồi hộp.

- Em có biết chắc anh đủ tiền trong túi để đi chơi với em không? - Anh đáp, mắt nheo nheo nhìn với vẻ chưa chắc. Molly hiểu tâm trạng của anh khi nhìn vào ánh mắt anh, anh lại giận rồi đấy!

Nàng thấy thẹn đỏ mặt, biết anh đang nhớ đến lời nàng cho anh là đồ điểm dàng. Nhưng chính anh cũng đã cho nàng là đồ đào mỏ mà...

- Em đợi anh - Nàng nói nho nhỏ - Anh vui lòng nhé.

- Không, anh không cần em đợi. Nếu anh đi chơi với em, chúng mình sẽ chia nhau thôi. Anh trả phần anh, em trả phần em, chi phí đi chơi, mua sắm hay là ăn uống. Bằng lòng không?

Nàng gật đầu chấp nhận các điều kiện của anh liền. Nàng sẽ bằng lòng bất cứ điều gì để được vui chơi với anh trong vài giờ. Tại sao anh làm cho nàng chết mê chết mệt như thế này nhỉ?

- Trước hết ta đi dạo chơi bằng xe ngựa nhé. - Anh đặt một bàn tay lên hông nàng, dẫn nàng đi qua vỉa hè, đến một trong những chiếc xe ngựa trang hoàng vui mắt đậu dọc lề đường.

Molly mỉm cười, lòng thích thú. Anh đã nhận lời ngay. Nếu nàng có những kế hoạch khác thì sao nhỉ? Tuy nhiên, nàng rất sung sướng khi có anh bên mình và nàng sẽ bằng lòng đi bất kỳ đâu mà anh đề nghị. Chắc anh biết rõ những nơi có cảnh đẹp đáng đến xem. nàng cứ để cho anh tùy nghi lựa chọn. Nàng biết gì mà chọn lựa địa điểm tham quan?

Nàng rất hài lòng về cỗ xe ngựa, xe được chùi rửa đánh bóng, trang hoàng bằng những dải lụa đỏ màu sắc và bong bóng cao su. Con ngựa gõ móng trên mặt đường như muốn mời chào nàng lên xe. Tell đỡ nàng bước lên xe đang mở rộng cửa, rồi nói nhanh bằng tiếng Tây Ban Nha với người đánh xe. Anh leo lên, ngồi cạnh Molly.

Khi con ngựa bắt đầu cất vó, anh nhìn ra ngoài rồi nói nhỏ với nàng.

- Ta đi tham quan thành phố một vòng. Đây là cách thăm thành phố tuyệt nhất.

Tell có vẻ say mê xem cảnh thành phố Acapulco hơn là quan tâm đến nàng, nhưng rồi Molly cũng mê say ngắm nhìn cảnh vật trên đường đi. Nàng mê say nhìn những cảnh do người đánh xe và Tell chỉ cho thấy, những cảnh tương phản nhau trong thành phố Mexico này đã thu hút sự chú ý của nàng: đó là cảnh những khách sạn nghỉ mát cao ngất lộng lẫy, và cảnh những khu phố cổ, cảnh những nhà hàng, những gian hàng buôn bán trong chợ và những quán ăn lộ thiên ganh đua giành giật với những người

hàng rong bán đủ thứ, từ đồ bạc cho đến các bánh quy giòn, những chiếc xe ngựa cổ lỗ sĩ chen chúc cùng những chiếc xe hơi tân kỳ đủ cỡ.

Tell dẫn nàng đến La Quabrada, nơi những người nhào lộn trở tài nhảy từ trên chóp núi đá xuống biển cao đến gần năm mươi mét, qua một hẻm núi đá hẹp, và phải tính toán sao trước khi nhảy để xuống đến biển vào lúc con nước dâng lên cao. Tính toán sai lầm, người nhảy có thể toi mạng. Ngồi uống nước cam lạnh trên hành lang nhà hàng La Mirador, Molly sững sốt xem anh chàng nhào lộn trở tài. Mấy phút sau, anh ta đi khắp nhà hàng, xin tiền thưởng của khán giả. Khi anh ta đến gần nàng, nàng tươi cười đưa cho anh tờ giấy bạc. Liếc mắt qua Tell, nàng thấy anh cũng đưa cho anh chàng nhào lộn tờ giấy bạc như nàng.

- Cứ theo kiểu của tôi mà làm thôi. - Anh khẽ nói, vừa nhìn chăm chăm vào mắt nàng một hồi thật lâu.

Molly quay mặt nhìn đi chỗ khác, nàng không biết tại sao anh lại nhìn nàng một cách lạ lùng như thế. Hôm qua, anh có dè dặt như thế này đâu. Chắc phải có điều kỳ lạ lắm anh mới nhìn nàng như thế này chứ. Molly thấy e ngại vô cùng. Hôm qua, anh vồ vập nàng, hôn hít nàng, ham muốn nàng. Tại sao hôm nay anh lại xa cách lạnh lùng như thế này? Nàng đỏ mặt khi nhớ lại nguyên nhân đã làm cho anh có thái độ như thế. Hôm qua, nàng đã đột ngột bỏ chạy vì sợ. Chỉ hôm qua mà đã có nhiều thay đổi như vậy ư? Có phải nàng muốn anh hôn nàng không?

Cổ xe ngựa dẫn họ đến quảng trường Juan Alvarez, nằm ở cuối khu Zocalo, để xem thánh đường. Molly chưa bao giờ xem những cái tháp nhà thờ xây theo kiểu Byzantine và một cái chóp đền hình củ hành kiểu Hồi giáo như thế này. Thánh đường nhìn ra quảng trường uy nghiêm, đẹp đẽ.

Pháo đài Las Casitas D'Oro là một di tích lịch sử quý nhất ở Acapulco, được xây dựng để bảo vệ thành phố khi thành phố này trở thành một hải cảng nối liền Mexico với phương Đông. Molly bắt đầu cảm thấy thấm mệt, nhưng nàng sợ Tell biết. Nàng nhìn bầu trời thường trong xanh, đang vẩn vù kéo mây đến. Chắc trời sắp mưa? Nàng đã nghe nói đến những cơn mưa rào kéo dài trong vài giờ rồi thôi. Bầu trời đã bắt đầu đen kịt.

Molly sợ khi chuyến tham quan thành phố chấm dứt, anh sẽ bỏ đi mất, nên nàng cố nghĩ ra điều gì đó để nói với anh, hay là làm cho anh hiểu khi tham quan xong, nàng không muốn chia tay với anh. Nàng không biết tại sao hôm nay anh lại cao ngạo như thế. Nếu nàng biết được nguyên nhân, có lẽ nàng đã tìm cách để lấy lại tình bạn ban đầu rồi. Thậm chí hôm nay anh cũng không cười cợt chọc ghẹo nàng nữa.

Hai người đã về đến điểm xuất phát, nàng vẫn không nghĩ ra được điều gì để nói, hầu có thể giữ anh lại khi đã tham quan xong.

- Em rất thích khi đi xem thành phố. - Nàng nói. Nàng cần mỗi khi nghe giọng mình có vẻ đoan trang quá. Nhưng câu nói đã có hiệu quả tốt vì khi nghe nàng nói, anh đã nhìn nàng với ánh mắt vui tươi thường thấy trước đây.

- Em biết - Nàng tiếp, trước khi anh kịp nói: "Lại tỏ ra đoan trang đứng đắn" - Nhưng em nói thật đấy. Đi như thế này hơn là đi một mình.

- Anh sung sướng khi thấy em thích chuyến đi chơi này. - Bây giờ đến lượt anh lại tỏ ra đoan trang đứng đắn. Anh không có vẻ gì là anh chàng Texas láo xược đã làm cho nàng bức mình hết.

- Chân anh đau phải không? - Nàng hỏi.

- Phải, anh thấy đi bộ quả thật khó chịu vô cùng. Hôm nay đi như thế này chắc đủ rồi, anh phải về trại thôi.

- Em đưa anh đi bằng xe jeep nhé?

Anh bước xuống khỏi chiếc xe ngựa, nói một hồi với người lái xe và đưa anh ta một xấp giấy bạc. Molly cùng nhảy xuống rồi đến đứng bên anh.

- Phần của em bao nhiêu?

Anh im lặng một hồi khiến nàng tưởng anh không trả lời. Cuối cùng anh đáp:

- Khoảng mười hai đô-la Mỹ.

Nàng làm một bài tính trong óc, lấy tiền Mexico ra, cẩn thận đếm. Đóng ví tiền lại, nàng ngược mắt nhìn anh, hỏi:

- Anh muốn về trại không? Để em giúp anh nấu bữa ăn tối.

Nếu anh không muốn nàng đến, anh sẽ nói liền. Nàng nín thở, cứ sợ anh nói anh không muốn nàng đến.

Anh nheo mắt ra vẻ thích thú, và đây là lần đầu tiên anh cười trong suốt buổi chiều. Anh đáp:

- Muốn lắm chứ, anh rất muốn được em đưa về. Xe jeep em để ở đâu?

Molly cảm thấy hạnh phúc tràn trề khi nàng dẫn anh đến chỗ xe đậu. Những giây phút được gần bên anh chưa hết. Nàng sẽ thấy nơi anh ở, và sẽ cùng anh ăn tối với nhau. Nàng không muốn nghĩ điều gì khác, vì nàng sợ những ý nghĩ ấy sẽ thành sự thật mất. Nàng muốn những giây phút trước mắt là những giây phút nàng được sống với Tell.

Chương sáu

hi họ về đến bãi đậu xe, Molly nhận thấy gió chiều thổi mạnh hơn mọi khi và trời lạnh hơn. Nàng ngược mắt nhìn lên bầu trời. Trời có vẻ sắp đổ mưa. Nàng không nói gì với Tell hết, nàng sợ nếu anh biết trời sắp mưa, anh sẽ đổi ý, không muốn để cho nàng đến trại của anh nữa. Nàng rất mong được xem chỗ anh cắm trại. Nếu anh không để ý đến chuyện trời mưa, nàng nói đến làm gì!

Một tiếng huýt sáo miêng vang lên khiến nàng giật mình ngẩng mặt nhìn. Nàng hốt hoảng khi nhìn thấy một thanh niên người Mexico đang nhìn nàng, cười toe toét. Nàng e lệ cười đáp lại anh ta, lòng hân hoan, vì chắc anh ta thấy nàng xinh đẹp!

Tell nắm lấy tay nàng, nàng nhìn anh, ngạc nhiên:

- Anh thấy em cắt tóc ngắn như thế này là bậy lắm - Anh nói, mắt nhìn anh chàng người Mễ - Bây giờ thì thanh niên ở Acapulco chạy theo em rồi đấy.

Molly sung sướng khi nghe anh khen, lòng nàng hớn hờ. Nàng không tin anh, nhưng nàng hân hoan trong lòng khi nghe Tell nói vậy.

- Thật thế không! - Nàng nói nhỏ, bóp chặt lấy tay anh, bàn tay thô ráp và mấy ngón tay nằm êm ái trong lòng bàn tay mềm mại của nàng. Cánh tay nàng run run vì da thịt anh chạm vào da thịt nàng, và nàng bỗng cảm thấy nghi ngại trong lòng. Tại sao nàng lại chủ động đề nghị đến nơi anh cắm trại như thế này? Nàng mong tìm ra được cái gì ở đấy? Hôm qua anh đã muốn nàng đến đấy, anh đã muốn nàng thật lâu, thật say đắm ở đấy. Bây giờ nàng mong đợi cái gì? Nàng liếc nhanh nhìn anh. Phải chăng anh nghĩ là nàng đã đổi ý, bằng lòng đi với anh? Nàng cắn môi. Có lẽ nàng không nên đi mới phải.

Trước khi nghĩ ra được lời từ chối cho hợp lý, thì họ đã lên xe và chạy ra khỏi thành phố rồi. Vừa lái xe theo hướng do Tell chỉ để đến trại của anh, nàng vừa phân vân tự hỏi làm sao anh có thể di chuyển trên quãng đường này được nhỉ? Anh cắm trại tại một nơi xa thành phố đến hàng dặm đường. Họ chạy theo một con đường núi xuất phát từ bãi biển, đường lên cao, lên cao mãi cho đến khi họ đã xa cách khu vực có người ở của Acapulco rất xa, khi ngoảnh lại nhìn khu dân cư trong giống như một mô hình vậy.

Xe dừng lại trước một cổng gỗ lớn, Tell nhảy xuống xe rồi đến mở rộng cánh cửa ra. Khi Molly lái xe qua, anh đóng cửa và lại leo lên xe.

- Làm sao anh đến thành phố hay đến khách sạn Las Casitas D'Oro? - Nàng hỏi, vừa lái xe vừa chạy theo một con đường đất do anh chỉ.

- Anh có thuê một chiếc xe.

- Xe bây giờ ở đâu rồi?

- Ở thành phố.

Nàng im lặng. Anh có phương tiện đi lại riêng mà: anh đâu cần đến phương tiện của nàng. Nàng im lặng mỉm cười. Anh chỉ muốn vui chơi với nàng thôi.

- Vì thế, sau khi ăn tối xong, em nhớ cho anh quá giang về thành phố để lấy xe. - Anh nói nhỏ, mắt nhìn nàng.

Nàng gật đầu, bỗng nàng sợ khi nhìn lại anh. Nàng thấy anh gần gũi nàng quá, và giữa thung lũng bé nhỏ xinh xắn trải rộng trước mặt họ, chỉ có hai người với nhau mà thôi. về phía đông, dãy núi Sierra Madre vươn cao ngất, còn rặng núi phía tây lại che khuất tất cả cảnh vật ở Acapulco. Hai người đang ở trong cái thế giới nhỏ bé riêng của họ.

Nàng thấy chiếc lều nhỏ trên một cánh đồng cỏ. Anh ra dấu nàng để xe lại bên cạnh lều, rồi hai người bước xuống xe.

Molly nhìn anh đi khắp khiêng về phía lều, nàng lại ân hận trong lòng. Hôm qua có gì đâu mà nàng phải hốt hoảng bỏ chạy như thế nhỉ? Anh có làm hại gì nàng đâu mà

nàng phải sợ chứ? Cho nên, chính vì nàng mà anh đã phải bị toạc chân. Nàng phải cố sao để đền bù cho anh. Ít ra, nàng cũng phải nấu bữa cơm tối giúp anh.

Thế nhưng Tell lại không để cho nàng làm gì hết. Anh bảo nàng ngồi bên bếp lửa và nói chuyện cho nàng nghe trong khi anh làm việc một cách nhanh nhẹn tài tình. Nàng nhìn anh, khâm phục, từ khi anh nhóm lửa rồi hầm thịt để ăn tối và lại còn làm cả một cái bánh táo nhỏ để ăn tráng miệng nữa chứ. Nàng thấy anh làm dễ dàng quá. Nàng thấy nàng không thể nào làm được như thế.

Thức ăn ngon miệng và Tell lại làm cho bữa ăn vui lên bằng cách kể cho nàng nghe những chuyện thời thơ ấu của anh ở Texas, bên bờ sông Rio Grande.

- Thế là gia đình anh có cả thầy năm người. - Molly lên tiếng sau khi nghe anh kể chuyện gia đình, nói về các anh chị em anh.

- Trong gia đình anh chỉ có bảy người, nhưng anh có đến mười hai anh chị em họ và ông bà. Các bà dì, chú bác và ông bà thường xuyên lui tới cho nên khó mà nói hết ai ở đây và ai không.

- Bây giờ các anh chị em của anh làm gì? - Nàng hỏi khi ăn miếng bánh tráng miệng. Nàng muốn ăn thêm miếng nữa, nhưng bánh đã hết. Còn cà phê thì ngon tuyệt. Và trong khi Tell nói chuyện tiếp, nàng ngồi tựa người ra sau, vừa nghe vừa nhấm nháp cà phê.

- Con trai thì một người cùng chăn bò như anh, một người khác phục vụ trong không lực. Một cô em gái làm luật sư, một cô khác đã có chồng và ba con, ở nhà làm nội trợ. Anh chắc cô ấy còn sinh thêm nữa.

- Tất cả đều lập gia đình hết cả rồi à?

- Không, chỉ mới có người làm đại úy và Diane mà thôi.

- Còn anh ở đâu?

- Ở đây.

- Không - Nàng cười dịu dàng, đưa mắt nhìn anh - Em muốn hỏi anh thứ mấy trong gia đình, anh cả à?

- Ừ. Thế còn em?

Nụ cười liền tắt trên môi nàng. Thời thơ ấu của nàng không có chuyện gì hay ho để nói hết. Nàng phải làm việc cật lực mới sống được. Nàng vừa nhấp cà phê, mắt đăm đăm nhìn bếp lửa, nàng đáp:

- Em chỉ sống đơn côi một mình. Nói trắng ra, em là con mồ côi. Cha mẹ em chết khi em còn bé.

- Rồi sao nữa? - Anh hỏi tiếp.

- Em được một số bà con xa đem về nuôi, nhưng chẳng ra gì. Cuối cùng thì nhờ người ta nhận về làm con nuôi.

- Khốn khổ thật! - Anh nói, giọng nhẹ nhàng, thông cảm. Nàng tránh nhìn anh, lòng cảm thấy dửng dưng.

- Nếu em chịu nhẫn nhục được, chắc em đã cam phận rồi phải không? - Anh đánh bạo nói, và Molly ngược mắt nhìn anh, giật mình. Tại sao anh biết được nhỉ?

Nàng khẽ gật đầu.

- Anh không tin một ai lại nở ruồng rẫy xua đuổi em hết - Anh nói, mắt nhìn chăm chăm vào mắt nàng - Nếu em buộc lòng phải ra đi, không phải vì em xấu hay là em đã làm việc xằng bậy - mà có lẽ vì để tìm sự nghiệp.

- Có lẽ đúng thế. Nói tóm lại, vấn đề bảo đảm một cuộc sống khá khá là điều rất quan trọng đối với em. Em tâm niệm trong lòng, em không muốn kết thúc cuộc đời như mẹ em, một cuộc sống nghèo nàn lại phải nuôi nấng một đứa con.

Bỗng một cơn gió thổi qua cánh đồng, rồi một cơn mưa như trút đổ xuống. Từ lúc đến đây, Molly chưa hề nghĩ lại có một cơn mưa như thế này. Khi này, nàng thấy bầu trời đen kịt như báo hiệu sẽ có một cơn mưa giông ập đến, nhưng nàng và Tell cứ mãi mê nói chuyện, cho nên họ không chú ý gì đến thời tiết.

Quá kinh ngạc trước cơn mưa như thác, Molly vùng đứng lên, cố tìm chỗ nấp. Hai người ở cách lều vài mét, xa hơn chiếc xe jeep, mà xe thì lại không có mui. Tell nắm tay nàng, dẫn nàng chạy đến chiếc lều nhỏ, mặc dù bàn chân đau nhưng anh vẫn cố chạy thật nhanh; mưa trút vào người họ, lạnh và ướt mềm, gió thổi tạt nước mưa vào người họ từ phía.

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã ướt như chuột lột, tóc tai chảy xuống mặt, hai chân lấm láp cả nước lẫn bùn.

Họ chạy vội vào cửa lều, ngoái nhìn lui bếp lửa, nước mưa đã làm lửa tắt ngấm. Trận mưa giông đã làm cho trời trở nên tối thui tối mù.

Molly ướt mềm cả người, nàng run lẩy bẩy:

- Quỷ thật, mưa quá nhanh. Khi nãy anh đã nghĩ đến việc mưa giông sẽ xảy ra, nhưng vì mãi nói chuyện với em, anh quên khuấy đi mất. Anh có mấy cái khăn. Em đợi anh tìm một chút. Mà phải có đèn mới được.

Tell lần vào trong trại.

Molly không thấy được anh trong bóng tối, không thấy được gì trong lều cả, còn bên ngoài thì sáng lờ mờ. Thế nhưng nàng nghe tiếng anh đang lục lọi tìm cái gì đó. Bỗng một tia đèn pin chiếu sáng trong lều, rồi nàng thấy Tell đưa cho nàng một cái khăn vàng cũ kỹ.

Molly lau khô mái tóc, rồi lau hai tay hai chân. Chiếc áo ngắn cùn cùn ướt dính sát vào người nổi rõ cả da thịt, trong nàng nhớp nháp lạnh lẽo. Chiếc quần cụt cũng ướt. Nàng run nhẹ, vì không khí ẩm ướt và nhiệt độ đã hạ thấp.

- Trời còn mưa bao lâu nữa không biết? - Nàng hỏi rồi tháo kính mắt ra lau, và để nó vào một góc ở cửa lều, tránh lồi ra vào. Nàng liệu có lái xe về được không đây? Nàng không thể nào dầm mưa được nữa.

- Chả biết. Khoảng một hai giờ thì hết. Mưa sẽ chấm dứt trước nửa đêm.

- Em lạnh quá.

- Anh cũng thế. Ta lại mặc áo quần ướt đấy thôi. Trời mưa nhiệt độ hạ rất nhanh. Có lẽ chúng ta thay đồ khô thì sẽ bớt lạnh ngay. Mà nếu còn lạnh nữa, thì anh đã có cách làm cho em ấm rồi.

Molly nhìn anh qua ánh sáng yếu ớt trong lều, nàng cảm thấy hai má nóng bừng. Nàng hiểu anh đã nói bóng gió đến cái gì rồi, nhưng nàng đánh trống lảng:

- Em làm gì có áo quần khô ở đây.

- Anh có áo khô cho em mặc - Tell đưa cho nàng một cái sơ-mi bằng vải thô lao động dài tay - Em mặc thử xem.

Molly quỳ trên mặt đất, nhìn anh dăm dăm. Căn lều có diện tích khoảng mỗi bề 2m x 1,5m mà thôi. Nàng biết lấy đâu làm nơi thay quần áo đây?

Tell cởi chiếc sơ-mi trên người ra, ném vào đồng áo quần ướt gần bên cửa lều, rồi mặc vào chiếc áo sơ-mi lao động ngắn tay. Khi anh nhô người lên để mở dây kéo chiếc quần cụt. Molly quay mặt nhìn ra ngoài trời mưa, cắn môi, người run run. Nàng lạnh.

- Cô Đoan Trang cảm thấy khó xử phải không nào? - Anh hỏi, giọng lại hóm hỉnh, châm biếm. Lúc ấy Molly thấy sao mà ghét anh quá.

Nàng bèn mở cái áo của anh, rồi vắt lên hai đầu gối. Quay lưng lại phía anh, nàng cởi chiếc áo màu hồng qua đầu, ném vào chiếc áo ướt của anh. Nàng tháo móc chiếc nịt vú ướt ra, ném tiếp vào đồng áo ướt. Nàng mặc vội chiếc sơ-mi của anh vào, rồi cài nút đến tận cổ. Nàng nhô người quỳ trên hai gối để cởi chiếc quần cụt ra. Quần lót bằng nylon chắc sẽ chóng khô. Nàng cứ mặc quần lót mà chỉ cởi quần cụt ra thôi. Vẫn không quay mặt lại nhìn Tell, nàng từ tốn xắn hai tay áo lên cho khỏi vướng víu. Nàng sẽ làm gì đây? Liệu anh có tìm cách gần gũi nàng không đây? Nghĩ thế, nàng lại thấy máu sôi khắp người. Anh không cần phải sưởi ấm nàng làm gì; cứ nghĩ đến chuyện ấy là nàng đã hấy ấm cả người rồi.

- Em còn lạnh phải không? - Anh hỏi, giọng êm ái cất lên phía tai trái nàng, hai tay nắm lấy hai vạt áo nàng, đôi môi nóng hổi đặt lên cần cổ nàng.

Nàng gật đầu, không dám nói nên lời. Anh kéo nhẹ nàng vào người anh, lưng tựa vào ngực anh. Hai tay anh ôm quanh lấy người nàng, quả đúng như lời anh hứa làm cho nàng ấm. Tựa cằm lên vai nàng, anh ôm nàng vào lòng và cả hai cùng nhìn ra cảnh trời mưa bên ngoài cánh đồng.

Molly ngồi yên, thường thức hơi ấm tỏa ra từ người anh thấm qua người nàng. Nàng cảm thấy sung sướng.

- Làm sao em về được đây? - Nàng hỏi.

- Trời mưa không lâu đâu. Khi trời tạnh, chúng ta chỉ có việc lau khô mấy chỗ ngồi trên xe jeep, rồi đi. Anh cũng cần lấy xe của anh mà.

Nàng nhích người ra, sợ cảnh ôm nhau ngồi lâu như thế này. Nàng không nghĩ đến chuyện về nhà được nữa, ngồi sát bên nhau như thế này quả thật nguy hiểm.

- Thế ta phải làm gì đây? Mưa càng to hơn. Liệu có tạnh được trong vài giờ nữa không?

- Thì em cứ nói về em nữa đi và anh lại nói thêm về anh. Nhưng chúng ta nên ngồi trên túi ngủ cho êm kẻo nền đất này cứng quá.

Tell đứng dậy bỏ đi. Molly nghe tiếng anh lục soạn đồ đạc ở phía sau. Nàng miễn cưỡng quay lui nhìn anh. Anh mở rộng cái túi ngủ ra, lấy những cái túi xách có dây rút để sang một bên. Ánh sáng ngọn đèn pin ấm áp tỏa khắp căn lều.

Tell nằm lên cái túi ngủ. Chồng người trên một khủy tay trước mặt nàng. Chiếc áo vải thô nàng mặc trông như một chiếc áo dài cụt lủn nhưng rộng thùng thình trên người nàng. Tóc nàng còn ẩm ướt nhưng đã bắt đầu quăn lại, nàng quỳ xuống, ngồi trên hai gót chân.

- Em mặc áo ấy trông đẹp hơn anh nhiều - Anh nói, cặp mắt màu tro long lanh - Nhưng em gài nút tận cổ như thế trông chẳng khác nào một tu sĩ. Em cởi nút ra đi - Giọng anh trầm trầm, dịu dẽ. Molly nhìn anh, nàng cảm thấy bị cặp mắt anh mê hoặc, cặp mắt màu xám quyến rũ, cặp mắt cứ đăm đăm nhìn nàng như đang chờ nàng làm theo lời yêu cầu của anh. Nàng liếm môi, tim đập nhanh. Mấy ngón tay bình tĩnh từ từ đưa lên, nàng từ từ mở nút áo trên cùng. Nàng không quay mặt đi.

Cặp mắt Tell vẫn đăm đăm nhìn nàng, cặp mắt nheo nheo tỏ ý hài lòng:

- Mở tiếp đi! - Anh nói.

Phải chăng nàng đã bị thôi miên không dám quay mặt đi, không thể điều khiển mình được nữa. Nàng lại từ từ cởi nút thứ hai ra. Máu chạy rần rần trong người làm cho nàng ấm lên, làm cho nàng chỉ nghĩ đến anh chàng đang nằm trên túi ngủ chỉ cách nàng trong tầm tay. Nàng không thể nào rời mắt khỏi mắt anh; cặp mắt uy nghiêm, khó cưỡng lại được.

- Mở tiếp đi! - Anh lại nói.

Nàng cố nín thở, mở thêm nút khác. Lòng phân vân tự hỏi phải chăng anh muốn nàng cởi hết nút áo?

Molly cảm thấy vải áo ấm áp êm dịu quanh người nàng. Cái áo từng cọ xát trên vai trên ngực Tell, và bây giờ đang ấm áp trên người nàng. Nàng cảm thấy hân hoan sung sướng. Liệu nàng có dám đến cùng anh trên chiếc túi ngủ kia không, nếu đất thô cứng khó chịu dưới chân nàng? Nhưng nàng không dám di chuyển.

Hai vạt áo từ từ mở ra, để lộ những đường cong trên người nàng chập chờn trong ánh sáng mờ ảo.

Tell rên lên một tiếng trong họng rồi ngồi bật dậy, đưa tay nắm tay nàng, kéo nàng vào với anh trên túi ngủ. Anh ôm cứng nàng vào lòng. Molly vùng vằng một chút rồi nằm yên trong vòng tay anh. Nàng thích sức mạnh của anh, thích vóc dáng của anh, thích tính liêu lĩnh của anh.

Tell nằm ngửa ra, kéo một góc chiếc túi ngủ đắp lấy hai chân trần của Molly cho ấm.

- Được chưa? - Anh hỏi, đưa tay mân mê mái tóc ẩm của nàng.

Nàng thở khó khăn, cũng không nói được. Da thịt của nàng đã hòa làm một với da thịt của Tell, nàng mong anh áp sát vào nàng hơn nữa, mong môi anh gắn vào môi nàng.

- Không! - Nàng vùng vằng cố nhích lui khỏi anh, lách ra khỏi chiếc túi ngủ đang mở rộng. Nàng mở to mắt nhìn Tell đang kinh ngạc. Làm sao nàng nói được cho anh biết nàng không thể nào chạy theo một anh chàng chân bò lông bông được nhỉ? Đời nàng đã quá khó khăn rồi, nàng không thể phạm lỗi lầm để cuộc đời mãi mãi khốn khổ. Nếu nàng có lấy chồng, thì nàng phải lấy ai có cuộc sống ổn định hẳn hoi, để có thể đảm bảo cho nàng một cuộc đời yên ổn hạnh phúc.

- Kìa, sao thế? - Anh hỏi, giọng uể oải chán chường.

- Em... không có gì đâu. Em... Nếu chúng ta nói chuyện thì nói. Em ảm rồi. - Nàng nói dối, vì nàng vẫn còn thấy toàn thân lạnh run lên.

Tell im lặng nhìn nàng, vẫn cặp mắt nheo nheo tìm hiểu, cặp mắt không còn màu tro bạc nữa mà đã biến thành xám gay gắt. Molly nhìn vào ánh mắt anh, nhưng nàng thấy người run run. Sau một hồi, anh nhún vai rồi tắt ngọn đèn pin.

- Tiết kiệm pin. - Anh lầm bầm.

Mưa rơi đều trên mái lều, tiếng rơi đều đặn êm êm. Không khí trở nên lạnh hơn, bóng tối bao trùm lấy căn lều nhỏ.

Molly ngồi yên tại chỗ, nàng cố nhìn Tell trong bóng tối. Nàng không tài nào hình dung ra được vóc dáng anh.

- Vậy thì em hãy nói nữa đi, Molly, nói về tuổi ấu thơ gian khổ của em đi! - Tell lên tiếng.

- Chẳng có gì để nói hết. Em chẳng có gì vui để nói như anh đâu.

Molly nhớ lại những năm tháng hãi hùng khi mẹ nàng chết. Ai chăm sóc nàng, ai thương yêu nàng nhỉ? Lúc ấy nàng mới có tám tuổi, nàng chỉ sống cô độc một mình. Mẹ nàng thường lo lắng cho số phận của nàng, tiền bạc thì hiếm hoi, làm ra lại khó. Bà thường nói với Molly không biết bữa ăn sắp đến sẽ kiếm đâu ra.

Bây giờ Molly mới hiểu ra rằng, đáng lý mẹ nàng không nên lấy nước mắt để làm khô một đứa bé như thế, nhưng lúc ấy Molly chỉ biết sợ sệt mà thôi.

- Vậy thì ai đã nuôi nấng em? - Tell hỏi.

- Ban đầu, em đến ở với những người anh em họ. Em mới tám tuổi. Họ không được tốt lắm. Họ không muốn cưu mang em. Cho nên khoảng một năm sau, họ giao em cho nhà nước, và thế là em lần lượt sống trong những gia đình nhận nuôi con nuôi cho đến năm em mười tám tuổi.

Giọng nàng bình tĩnh chất phác. Nàng không để lộ ra điều gì chứng tỏ cho Tell thấy nàng đã đau khổ và thất vọng trong những tháng năm ấy. Nàng không tỏ vẻ sợ sệt cảnh nàng không có cơm ăn, không có nhà ở. Nàng cũng không tỏ ra nàng đã thiếu tình thương của mẹ, đã thiếu sự chăm sóc của bà. Nàng đã cố gắng để thân tự lập thân, nhưng giá bấy giờ nàng có lập gia đình, thì nàng chắc phải tìm một người có khả năng cung cấp cuộc sống đầy đủ cho nàng và con cái của họ, chứ nàng không muốn có một người chồng như bố nàng, một người duyên dáng đấy, nhưng chẳng làm gì cả mà chỉ tìm cách vui chơi thôi. Mẹ nàng thường nói như vậy. Khi ông chết đi, ông chẳng để lại gì ngoài nợ nần. Hai người lấy nhau từ lúc còn rất nhỏ: không học hành, không nghề nghiệp ngoài tám bẳng tốt nghiệp phổ thông. Molly không muốn nhắc lại lỗi lầm của bố mẹ. Mà nàng chỉ biết nàng không muốn lấy một anh chàng cao bồi lông bông duyên dáng, không có nổi tiền bạc để ở trong một nhà trọ hạng bét nữa.

- Lần lượt ư?

- Đúng thế, hầu như là mỗi niên học, em phải sống hai năm trong một gia đình. Thế nhưng khi họ di chuyển thì em không thể theo họ được. Tuổi thơ ấu của em không có gì hay ho đáng nhớ như tuổi ấu thơ của anh đâu, Tell à.

Mưa bắt đầu thưa hạt. Molly ngẩng đầu lên. Có lẽ trời sắp hết mưa, để cho nàng về lại khách sạn, về lại với cuộc sống bình lặng, để chấm dứt tình trạng điên cuồng này với Tell. Đáng ra nàng không nên đến đây mới phải.

- Thế là em chỉ ước sao được lấy chồng giàu có mà thôi. - Tell nói, giọng dịu dàng.

- Em không muốn lấy chồng giàu - Nàng cúi kính đáp - nhưng nếu em lấy chồng thì em muốn chồng em phải là người có lợi tức ổn định, có tay nghề giỏi. Em không muốn phải sống cơ cực nếu chồng chết, hay là phải nuôi con trong hoàn cảnh nghèo túng.

- Thế thì người ấy phải trình cho cô nương thấy tài khoản trước khi cô nương bằng lòng đính hôn! - Giọng anh nghe thật chua chát.

- Không, em không cần thấy tài khoản của ai hết, nhưng em muốn biết người ấy có bảo đảm được cuộc sống gia đình không mà thôi. Chúng ta đã nói đến chuyện này vào tối hôm trước rồi!

- Đúng thế, và anh không nghĩ là chúng ta đã hoàn toàn nhất trí với nhau. Thế em có muốn xem tài khoản của anh không?

- Anh có tài khoản à? - Giọng nàng nghe có vẻ mỉa mai.

- Anh không mang theo, nhưng anh có thể nhắn người ta gửi đến đây cho anh. - Anh đáp.

- Anh đừng bận tâm. Một người chần bô như anh, em không tin anh lại ngon lành như thế được. Khi về già, anh sẽ làm gì? Em chưa bao giờ được gặp những người chần bô già. Họ có nơi an nghỉ khi về già không nhỉ?

Tell ngồi dậy, nhích đến phía nàng. Anh đáp:

- Cô không thấy họ già được với thứ miệng lưỡi đánh đá như cô đâu. Tôi sẽ xoay xở để sống rất đàng hoàng, cô Đoan Trang à. Nào, mưa tạnh rồi đấy, ta hãy đi thôi.

Anh đưa tay nắm lấy nàng trong bóng tối, rồi kéo nàng đi về phía cửa lều. Mở rộng cửa lều ra, Molly lấy cặp kính, rồi hai người bước ra ngoài cỏ ướt trong cánh đồng. Không khí thật trong lành. Hít thở làn không khí này chẳng khác nào đang uống rượu vang vào người. Gió đã ngừng thổi. Đêm vẫn còn tối đen, vì những đám mây còn sót lại đang che khuất ánh sao.

Tell bật đèn pin lên, soi khắp người nàng. Nàng nhấp nháy mắt rồi quay mặt tránh luồng ánh sáng bất chợt chiếu vào mặt mình. Ánh sáng vẫn chiếu khắp người nàng, nàng quay mặt nhìn xuống. Chiếc sơ-mi phủ xuống tận giữa đùi, hai ống tay áo mặc dù đã xắn lên nhưng vẫn còn phủ quá cổ tay nàng. Chiếc áo che kín người nàng còn hơn cả chiếc áo rộng trắng có viền đăng-ten của nàng nữa, thế nhưng nàng vẫn cảm thấy hờ hang là vì đây là chiếc áo của Tell. Khi mặc áo của anh, nàng cảm thấy hơi hám của anh đã ngấm vào người nàng.

- Đi thôi! - Anh nói, giọng nôn nóng, thiếu bình tĩnh.

Tell vụt bước đi trước. Molly vội vã bước theo cho kịp, nàng sợ đi chậm lại sẽ không thấy đường.

Anh lấy một cái khăn tắm lau các chỗ ngồi, rồi leo lên ghế sau tay lái. Anh nói:

- Anh lái cho. Đưa chìa khóa xe cho anh.

Hai người trở lại Acapulco lặng lẽ. Tell chỉ nói khi nhờ nàng mở cổng ngõ ra rồi đóng lại. Molly làm theo, nàng sợ ngay cả ý nghĩ anh sẽ đích thân làm việc này. Hình như anh đang bức bối việc gì đấy, nhưng nàng không có cơ hội để tìm cho ra lý do. Mà chắc nàng cũng thừa biết rồi.

Anh đậu xe bên cạnh chiếc Ford Fiesta màu đen.

- Xe anh đây rồi. Anh sẽ lái xe anh đưa em về tận khách sạn Las Casitas D'Oro để bảo đảm an toàn cho em.

Nàng gật đầu, muốn xin lỗi anh, muốn tình thế khác đi. Nhưng nàng không nhớ ra nàng đã nói những gì, và cho dù nàng có nhớ ra thì chắc tình thế cũng chẳng thay đổi được gì.

Nàng cẩn thận lái xe về khách sạn, để ý thấy hai ngọn đèn pha của chiếc xe phía sau xe nàng, nàng biết Tell đang nhìn canh chừng cho nàng. Nàng cảm thấy an lòng vui sướng vô hạn. Nàng ước ao sự thế khác đi, nàng ước sao anh có tiền, có nghề nghiệp ổn định để nàng có thể yên tâm yêu anh...

Nàng đang suy nghĩ đến cái gì thế này? Nàng không thể mơ ước viễn vông như thế này, nàng không thể mơ có được mọi sự xảy ra như ý muốn được. Không bao giờ có được đâu. Nàng không còn là một cô bé để mơ ước những chuyện thần tiên. Nàng đã lớn rồi, đã thực tế rồi. Tell không phải là người cho nàng mơ ước. Anh không có vẻ gì mong muốn đi xa hơn chuyện đùa giỡn, ve vãn vui chơi chốc lát trong dịp nghỉ hè. Nàng phải nhớ rõ điều ấy và phải cư xử cho hợp tình hợp lý.

Khi Molly về đến phòng, nàng nghe tiếng bà Beverly đang nói ở phòng kế bên. Bà lại đọc vào băng rồi đấy. Ngày mai lại là ngày làm việc bình thường rồi. Molly thấy vui sướng trong lòng. Ngày mai nàng sẽ có việc để làm, tâm trí nàng sẽ khỏi vương bận nghĩ đến Tell Hardin.

Chương bảy

ặc dù Molly cứ nghĩ đến thực tế phũ phàng, nàng vẫn mặc cái áo của Tell trên người mà đi ngủ, nàng tưởng tượng cái áo vải thô màu xanh mềm mại là cơ thể anh đang ôm nàng vào lòng. Sáng hôm sau khi thức dậy, nàng cảm thấy cô đơn buồn bã vô cùng. Nàng ước chi nàng có gan không cần đến cuộc sống an toàn để nắm lấy hạnh phúc đang sờ sờ trước mắt, và bước vào tương lai không lo âu sợ sệt.

Nhưng nàng không làm được. Nàng đã có kế hoạch rồi, nàng cương quyết phải theo con đường của nàng, chứ không để mình bị lôi cuốn theo con đường mẹ nàng đã đi.

Nàng ra sân vừa đúng tám giờ. Bà Beverly đã ngồi uống cà phê do khách sạn mang đến bên hồ tắm. Bà mỉm cười tươi tỉnh nhìn Molly. Bà hỏi nàng:

- Nghỉ ngơi thoải mái rồi, bây giờ sẵn sàng làm việc chứ?

Molly cười chào lại bà. Nàng vui sướng khi sắp được làm việc lại. Nàng đã nghỉ ngơi nhiều rồi. Làm việc bảo đảm an toàn cho nàng hơn. Nàng ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh bàn, rồi lấy một tách cà phê.

- Dạ cháu sẵn sàng rồi. Đêm qua cháu nghe bà đọc vào băng phải không ạ?

- Đúng thế, tôi đã đọc đến khuya mới xong được một cuộn. Tôi sẽ giao cho cô ba cuộn để làm luôn trong mấy ngày kể từ hôm nay. Hôm nay tôi sẽ viết về người bạn của chúng ta, tôi không chần chừ được nữa. Pershing là một nhân vật rất hấp dẫn, tôi không tin có ai biết điều này. Tôi hy vọng giúp đọc giả biết được sự thật về ông ta.

Bà vừa nói vừa gật đầu và Molly lại liên tưởng đến một con chim nhỏ. Bà nói tiếp:

- Thế nhưng, đêm nay ta phải nghỉ giải lao. Tôi biết cô rất buồn khi ở đây, vì cô không có bạn bè gì hết. Gia đình Alverado đã mời chúng ta đến ăn tối. Họ là bạn cũ của tôi. Thế nào cô cũng thích họ cho mà xem. Họ có một cậu con trai và một cô con gái cũng cỡ tuổi cô, cho nên thế nào cô cũng gặp nhiều thanh niên ở đây. Có lẽ nhờ thế mà cô có dịp đi đây đi đó vui chơi.

Suýt nữa thì Molly đã kể cho bà Beverly nghe về chuyện của Tell, nhưng may là nàng đã giữ lời được. Bà Beverly là người rất đặc biệt, cho nên bà không nghĩ là Molly lại đi dạn dít với Tell Hardin được. Lại nữa, Molly không muốn tạo cơ hội cho bà chủ buồn lòng vì nàng đã không nghe theo lời khuyên của bà.

Vả lại, sau câu chuyện đêm qua, liệu Tell có còn muốn gặp nàng lại không?

- Cháu không có áo để mặc dự dạ tiệc đâu. - Molly đáp, giọng nàng thoang thoảng vì nàng bận nghĩ đến mớ quần áo làm việc nàng mang theo và số áo quần bình thường nàng mới mua.

- Được rồi, chiều nay chúng ta sẽ nghỉ để cô xuống mua áo ở gian hàng nhỏ gần bên tiền sảnh khách sạn. Ở đây có bán nhiều áo dài đẹp lắm.

Trời đất - Nàng nghĩ - áo quần ở đây mắc chết được! Tiền bạc của nàng lại eo hẹp, mà mấy ngày rồi nàng lại không có lương. Nhưng thôi được, cứ xem thử sao. Nếu áo quần không vừa túi tiền, nàng sẽ nói với bà Beverly là nàng không thể đi được.

Khi ăn xong, Molly sang phòng bà Beverly lấy mấy cuộn băng bà đã đọc vào. Ngồi trước máy vi tính, nàng chú tâm ngay vào cuộc đời và thời đại của Tướng Black Jack Pershing.

Suốt buổi sáng, nhiều lúc tâm trí Molly lại suy nghĩ vẩn vơ, không chú ý đến các cuộn băng, mà nghĩ đến Tell. Nàng lại thấy mặt anh, lại thấy cặp mắt xám long lanh, lại thấy nụ cười châm chọc. Rồi nàng lại nhớ những nụ hôn anh đã hôn nàng trên bãi biển và nàng lại thấy người ấm lên, lại lơ đãng. Nàng cứ nghĩ đến anh mãi, nàng thấy thật khó mà xua đuổi hình bóng của anh đi cho được.

Nàng lắc đầu xua đuổi hết những ý nghĩ mông lung đi, và chăm chú vào công việc. Nhưng một lát sau, nàng lại nhớ.

- Cô khỏe đấy chứ? - Bỗng bà Beverly cất tiếng hỏi, nhìn nàng với vẻ lạ lùng.

Molly ngược mắt nhìn, đỏ mặt. Nàng gật đầu, lòng lo sợ đã làm gì sai sót.

- Cô có vẻ lơ đãng đấy - Bà Beverly ngược cặp mắt đen nhìn cô thư ký. Bà nói tiếp - Không bệnh chứ, đến đoạn Montezuma trả thù phải không?

- Không, cháu khỏe mà. - Molly cố tập trung tâm trí để nghe, rồi cố diễn đạt rành mạch lên màn hình máy vi tính. Nàng "không được" nghĩ đến Tell nữa!

Sau khi ăn sơ sài bữa trưa gồm ít rau, bánh quy giòn và trà đá, Molly lại làm việc tiếp. Nàng sẽ nghỉ tay khi các gian hàng mở cửa lại sau giờ nghỉ trưa, để xem thử gian hàng gần tiền sảnh khách sạn có bán áo quần hợp với nàng không. Nàng đã đưa ra chỉ tiêu là phải làm cho xong thêm hai cuốn băng nữa. Nàng cố tập trung vào công việc, không nghĩ đến Tell nữa suốt buổi chiều cho đến khi đi xuống các gian hàng.

Lòng phân vân, không biết nên mua loại áo dài gì, nàng mơ tưởng đến việc mua một áo dài thật đẹp để làm cho Tell phải mê mẩn. Thật thú vị khi thấy anh nhìn nàng phục sức đẹp đẽ, chứ không mặc loại áo quần đi nghỉ mát hay áo quần làm việc mua ở Los Angeles.

Nhưng giấc mơ của nàng tiêu tan ngay khi nhìn vào số áo dài để trên giá. Quả đúng như lòng nàng đã lo sợ, áo dài bán ở đây quá đắt, có cái trị giá đến hàng trăm đô-la. Ít cái vừa với kích cỡ của nàng, mà tất cả lại quá đắt so với túi tiền của nàng. Thật thú vị khi nhìn vào số áo dài này vừa mừng tượng cảnh Tell thấy nàng khi mặc chúng. Anh sẽ phản ứng ra sao nhỉ?

- Thưa cô, cô cần gì ạ? - Người quản lý cửa hàng trưởng ăn mặc rất lịch sự, khác xa những người trong các cửa hàng dọc theo đường Avenida Costera Miguel Aleman. Chị ta phục sức đẹp ngoài sự tưởng tượng của nàng.

- Tôi tìm mua một cái áo dài để dự dạ tiệc, nhưng xem ra áo quần ở đây không có số cỡ của tôi. - Nàng đáp, tay mân mê số áo dài treo trên giá.

- Rủi thay là tìm cho ra áo vừa kích cỡ của cô cũng khó đấy. Ở khách sạn Continental có một gian hàng tuyệt lắm - Có lẽ ở đấy sẽ có áo vừa cỡ của cô.

Molly cười, nàng đáp:

- Tôi rất ít thì giờ. Tôi đang làm việc mà phải tạm nghỉ vào đây, hy vọng tìm có cái áo nào vừa không.

Nàng nhìn ra phía sau người bán hàng, trông thấy có chiếc áo vừa cỡ của nàng. Đây là một cái áo màu xanh da trời ở Acapulco, cái áo có cổ với đai da, thân trên bó sát vào người và váy xòe ra. Chiếc áo treo trên một cái giá bên cạnh người trưởng quầy.

- Cho tôi xem cái áo kia được không? Chắc vừa cỡ tôi đấy. - Molly đoán chắc cái áo đắt giá lắm, song mặc cái áo ấy thì tuyệt.

- Ô, cái ấy bị rách rồi. Chúng tôi không bán được. Mà cái áo trông đẹp đấy chứ!

Chị ta đem cái áo đến cho Molly em, nàng mân mê cái áo lụa mịn màng, nàng thấy thích quá. Nàng thấy mấy chỗ rách trên váy và một bên thân áo.

- Có thể khâu lại được thôi. - Nàng nói nhỏ, vừa đưa cái áo lại trước mặt. Nàng bước đến trước tấm gương soi. Mắt nàng sáng lên, màu xanh dịu dàng trên chiếc áo làm tăng thêm màu xanh trên mắt nàng. Hai má nàng ửng hồng, đôi môi bóng láng. Ước chi Tell nhìn nàng mặc chiếc áo này nhỉ.

- Chúng tôi không bán hàng rách phải vá lại. - Người bán hàng chắt phát nói.

- Tôi muốn mua cái áo này để sửa lại. Cái áo này đẹp lắm, phải sửa lại mà mặc. Chị vui lòng bán cho tôi đi.

Người bán hàng ngần ngừ.

- Bán đi để có thêm ít tiền cũng là điều hay chứ, cho dù số tiền bán không được giá như khi cái áo không rách. - Molly nài nỉ.

- Cô nói đúng đấy, thưa cô, có ít tiền còn hơn không. Thôi được, tôi bán cho cô đấy. Molly quá đổi vui mừng khi đi lên đồi trở về khách sạn. Giá mua chỉ bằng một phần ba giá trị ban đầu. Như vậy vẫn còn đắt so với giá một áo dài Molly thường mặc, nhưng nó hợp với túi tiền của nàng. Nàng chỉ cần dùng kim chỉ trong vài phút là đã có cái áo đẹp rồi.

Molly làm nốt công việc còn lại, lòng hân hoan vui sướng khi nghĩ đến buổi tối sắp tới. Nàng sẽ gặp gỡ bạn bè của bà Beverly, nàng sẽ vui chơi thỏa thích. Thật thú vị khi đi gặp những người quen quán ở tại Mexico này, thay vì cứ đến những nơi chỉ có du khách mà thôi.

Nàng mong sao được gặp Tell, nhưng nàng lại tự nhủ không nên gặp anh. Đằng nào thì anh cũng cười trêu nàng ăn mặc tươm tất. Thế nhưng nàng vẫn ước ao sao anh thấy nàng mặc chiếc áo đẹp này một lần thôi cũng được.

Chiếc áo mặc vào vừa vặn như là được đặt may theo ý của nàng. Cái cổ có đai da cao giữ cho hai vai và hai cánh tay để trần, lộ ra làn da sạm nắng màu kem thật tuyệt. Thân áo khoét thấp phía sau lưng, nhưng lại ôm chặt lấy hông. Chiếc váy xòe quanh hai chân, ngăn ngang đầu gối.

Molly quyết định không đeo kính, vì nàng đã trang điểm rất cẩn thận. Nàng có thể nhìn gần cũng được, và nếu không thấy rõ hết mọi người trong buổi tiệc thì nàng càng bớt ngỡ ngàng lúng túng. Ngoài ra, đeo kính vào sẽ làm mất vẻ đẹp của chiếc áo.

Khi Molly và bà Beverly đến nhà Alverado, nàng lấy làm kinh ngạc trước sự bề thế của ngôi nhà. Ngôi nhà lớn gấp hai một ngôi nhà cỡ trung bình ở Mỹ, tọa lạc trên một sườn đồi nhìn xuống vịnh Acapulco. Các cửa sổ ở mặt tiền hướng ra biển chiếu vào khiến cho cảnh đẹp lộng lẫy thêm. Nàng đâm tiếc không đem theo kính để xem phong cảnh rõ ràng hơn.

Trên sân trước đã có khoảng mười hai người khách đến tham dự, một người hầu mặc chế phục đi quanh mời khách dùng champagne. Nhiều người đang lần lượt đến nữa. Molly nghĩ đây chỉ là một bữa cơm thân mật giữa bạn bè, chứ không phải là một buổi tiệc. Nàng không biết nói tiếng Tây Ban Nha, liệu nàng có nói chuyện được với mọi người không đây?

- Bà Beverly, thật hân hạnh được gặp bà. - Một ông cao lớn, sang trọng bước đến gần họ. Beverly ngược mắt mỉm cười chào chủ nhân.

- Ông Juan, tôi xin hân hạnh giới thiệu với ông cô Molly Spencer. Cô ấy là trợ lý mới của tôi đấy. Cô Priscilla đi lấy chồng rồi.

- Xin hân hạnh chào mừng cô, cô Spencer.

Ông ta cúi mình chào rất trang trọng.

Molly mỉm cười e thẹn, nàng đáp:

- Ông khỏe mạnh chứ? Tôi cứ sợ không nói chuyện được với mọi người. Tôi xin lỗi vì tôi không nói được tiếng Tây Ban Nha.

- Xin cô đừng lo. Hầu hết khách đến dự hôm nay đều biết một ít tiếng Anh. Tôi xin bảo đảm với cô, tôi sẽ cử người theo cô để phiên dịch cho cô hiểu, trường hợp cô muốn nói chuyện với người nào không nói được tiếng Anh. Tôi rất sung sướng có cô đến dự.

Ông ta quay người nhìn vào đám đông, tìm thấy một thanh niên, bèn gọi to:

- Luis!

Người thanh niên xin lỗi đám người đang đứng nói chuyện với anh, rồi tiến về phía Juan, bước đi rất duyên dáng.

- Dạ thưa ba gọi con?

- Luis này, ba giới thiệu đây là cô Molly Spencer, người phụ tá cho bà Beverly của chúng ta. Cô Spencer đây không biết tiếng Tây Ban Nha. Có lẽ con dẫn cô đi giới thiệu với mọi người và ba chắc mọi người sẽ cảm mến cô ngay - Ông già mỉm cười nhìn Molly - Luis là con trai tôi đấy.

- Dạ vâng, thưa ba, con rất vui sướng. Cô mạnh khỏe chứ, thưa cô Spencer?

- Rất khỏe, xin cảm ơn anh. - Molly bèn nhìn lướt qua người thanh niên trước mặt. Anh ta mảnh khảnh, cao, và có lẽ rất đáng hoàng. Đôi mắt màu nâu sậm hiền hòa. Anh mỉm cười, đưa cánh tay cho nàng nắm.

Nắm tay anh, Molly bước đi bên cạnh, hai người đi quanh khu tiếp tân. Molly được giới thiệu với mọi người xong, anh dẫn nàng đến tận phía cuối sân, rồi mời nàng ngồi bên một chiếc bàn.

- Thế là xong nhiệm vụ, bây giờ tôi xin dành một buổi tối để tiếp cô. Cô thích uống thứ gì? Có lẽ nên uống một ly rượu punch hãng Planter nhé?

- Rượu punch là rượu gì thế?

- Nước trái cây trộn rum, nhẹ thôi, giải khát mà.

- Em uống thử xem sao, nghe ngon đấy.

Anh đi một lát rồi trở lại với hai ly lớn trên tay. Khi Molly nhấp một chút, nàng mỉm cười.

- Tuyệt!

- Đúng thế. Nào, bây giờ cô cho tôi biết về cô đi, thưa cô Spencer. Chắc cô mới đến làm với bà Beverly nếu không thì tôi đã gặp cô trước đây rồi.

- Đúng thế, em mới vào làm có mấy tuần thôi.

- Còn công việc, cô có thích không?

Molly cảm thấy dạn dĩ lên, nàng bèn nói chuyện với anh khá dễ dàng. Nàng thích công việc đang làm, cho nên nàng đâm ra nói năng mạch lạc. Còn về chuyện nàng có thích Mexico không nàng đáp:

- Ở đây đẹp lắm. Có phải tất cả đất nước này đều xinh đẹp như thế này không?

- Tất nhiên là tôi nghĩ thế. Chúng tôi còn có một ngôi nhà nữa ở Mexico City. Ở đấy, về đẹp cũng có khác, nhưng thành phố ấy cũng đáng yêu lắm. Có thể có dịp, chúng tôi sẽ mời cô đến chơi ở đấy.

Molly mỉm cười, nghĩ bụng chắc không bao giờ có dịp ấy đâu. Nàng đáp:

- Có thể?

- Thế cô đã xem hết Acapulco chưa? - Luis hỏi, mắt cứ mãi nhìn cô gái xinh xắn ngồi trước mặt mình, không hề chú ý đến khách khứa đang đi quanh trong sân.

- Em đã ra bãi biển, đã thăm vài nơi có cảnh đẹp, đã đến khu Zocalo, thăm thánh đường, thăm khu La Quebrada.

Nhắc đến chuyện đi tham quan thành phố, nàng lại nhớ đến Tell. Nàng không làm sao tránh khỏi so sánh Luis với Tell. Chàng thanh niên ngồi trước mặt nàng giàu có ra mặt, sành sỏi các thứ đẹp đẽ. Ngôi nhà trang hoàng lộng lẫy, với nhiều tác phẩm nghệ thuật đáng giá, trải thảm Ba Tư đắt tiền và đồ đạc bàn ghế toàn đồ quý giá. Áo quần của Luis đo may thật đẹp. Anh ta đeo một chiếc nhẫn vàng trên bàn tay phải chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay thì là cả một đồng tiền.

Tuy vậy, Luis có duyên dáng, hấp dẫn đến mấy đi nữa, Molly cũng nhớ tới Tell, nàng thích có anh ngồi đây hơn, ngồi trước mặt nàng, thích nhìn đôi mắt chằm chọc của anh. Vì nàng đã bị cảnh lộng lẫy của nhà Luis làm cho chóa mắt. Thế nào anh cũng làm cho nàng sực tỉnh, chế giễu nàng vì nàng đã bị cảnh giàu sang làm cho choáng váng và bị thu hút đến mù người, đến nỗi nàng không còn thấy ai khác trong phòng hết.

- Cô đang suy nghĩ gì đấy, cô Molly? Trông mặt cô tôi biết liền. - Luis cười hiền hòa.

Nàng đỏ mặt, quay nhìn chỗ khác. Tell cũng đã nói với nàng như thế. Nàng thấy một thanh niên cao lớn mặc bộ complet đen đi ngang qua gian phòng. Chợt nàng nghĩ đấy là Tell. Thế rồi có hai người hâm mộ đã cùng đến trước mặt nàng. Họ hăng say bàn cãi về một trận đấu, và nàng quay mặt đi. Tell liệu đang làm gì ở Alverado nhỉ? Nàng lại quay mặt nhìn Luis, mỉm cười nói với anh:

- Em đang nghĩ nhà anh rất đẹp. Có ai lại thờ ở trước cảnh đẹp như thế này?

Nàng hy vọng nói như thế sẽ khóa lấp được thái độ khác lạ của nàng. Phải chăng nàng đã thấy Tell?

Luis quay mặt nhìn ra trước nhà, rồi quay lại nói với nàng rằng ông nội anh đã xây cất ngôi nhà này trước hết, trước khi Acapulco nổi tiếng rất lâu. Anh nói gia đình anh luôn luôn nghỉ đông và nghỉ lễ ở Acapulco.

Molly hài lòng khi nghe anh nói chuyện, hài lòng khi biết đôi điều về cuộc sống của một gia đình người Mỹ. Đêm càng khuya, nàng càng cố tìm trong đám khách khứa, nhưng không thấy lại được người thanh niên cao lớn.

- Tôi chuẩn bị để ra về đây. Cô làm sao thế này? - Bà Beverly vội vã đến bên Molly, bà mỉm cười với Luis.

- Tại sao cậu không dẫn Molly ra ngoài chơi, Luis? Cô ấy sẽ buồn chết khi ngồi với một bà già như tôi đây. Cô ấy cần ra ngoài để gặp gỡ mọi người chứ.

- Ồ, không. Cháu khỏe mà, thật đấy - Molly chống chế, nàng cười giòn - Cháu đã xem nhiều cảnh đẹp rồi. Luis khỏi phải mất công...

- A, chẳng có gì mất công hết. Tôi rất sung sướng được dẫn cô ra ngoài mà. Có lẽ chúng ta sẽ cùng đi ăn tối vào ngày kia nhé? Khi ăn xong, chúng ta sẽ đến một phòng ca vũ chơi. Nếu được thế, tôi sẽ vui sướng vô cùng.

- Ồ, tôi không nghĩ là... Tôi phải làm việc - Molly biết đấy là một lời thoái thác không thỏa đáng.

- Vô nghĩa! Tất nhiên là cô ấy đi được. Anh hãy đến Las Casitas D'Oro vào lúc tám giờ, Luis à. Tôi chắc cô ấy sẽ chuẩn bị xong rồi. Chúng tôi ở khu gần tận cùng, khu phòng số 284. Rất vui được gặp lại anh đấy. Cô có muốn đợi cho tới khuya không, Molly?

- Dạ không, cháu sẵn sàng về với bà khi nào bà muốn về. - Mọi việc xảy ra quá nhanh đối với nàng. Nàng không muốn ra ngoài với Luis, không muốn anh ta bị ép buộc phải dẫn nàng ra ngoài. Làm sao nàng ra ngoài khi họ chỉ mời vì xã giao. Chắc nàng cũng phải đi thôi. Mà lòng nàng thì lại không muốn. Luis dễ thương đấy, anh ta có gì đặc biệt đấy, nhưng nàng không muốn Luis dẫn nàng đi ăn đi uống.

Nàng thôi không nghĩ đến chuyện nàng thích làm gì nữa. Và cũng không nghĩ đến chuyện đi với ai nữa.

Hai ngày tiếp theo đó, Molly được sống trong cảnh thơ mộng. Nàng dậy sớm, ăn sáng ngoài sân, nhìn ra vịnh mênh mông một màu xanh. Hai chiếc du thuyền chạy vào, còi tàu vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh của buổi sớm mai. Nàng nhìn hai con tàu cập bến, tưởng tượng cảnh sinh hoạt tấp nập trên tàu khi mọi người chuẩn bị thăm thành phố Acapulco. Cố theo kịp bà Beverly, nàng đã hụt hơi. Bà đọc liên hồi, cuộn băng ghi âm trên tay, hết cuộn này đến cuộn khác. Molly phải làm nhanh hơn, phải cẩn thận để chính xác, và nàng vẫn theo không kịp.

Khi nghỉ giải lao, nàng bơi lội, nằm phơi nắng và nghĩ đến Tell Hardin. Từ hôm trời mưa giông đến nay nàng không thấy lại anh và cũng không nghe nói đến anh. Liệu nàng sẽ còn được gặp lại anh không? Nàng biết đã làm cho anh điên tiết vì chuyện nàng muốn có được một cuộc sống bảo đảm, nhưng nàng vẫn muốn gặp lại anh. Nàng dăm ra thờ ơ trước mọi sự và cảm thấy buồn chán. Khi rời khỏi Acapulco, nàng sẽ không bao giờ gặp lại anh, liệu nàng có mãi có tâm trạng như thế này không?

Bỗng tim nàng thót lại rồi đập liên hồi. Nàng cảm thấy lo âu. Nàng không muốn nghĩ đến điều ấy. Vẫn biết sự thế rồi sẽ như thế đấy, nhưng nàng muốn kéo dài giây phút này chừng nào hay chừng ấy. Biết đâu đêm nay Tell lại xuất hiện.

Sang ngày thứ hai, làm xong công việc, nàng bơi lội một lát trước khi chuẩn bị đi ăn tối. Nàng thật điên khi nhớ mãi đến Tell; nàng nên giao du với người như Luis mới được. Anh ta duyên dáng, đẹp trai, có tư cách lại giàu có. Phụ nữ còn đòi hỏi gì hơn nữa chứ?

Mãi cho đến khi bữa ăn gần xong, Molly mới tìm ra được câu trả lời. Nàng muốn sự hấp dẫn của đàn ông.

Luis đẹp, tốt bụng, lịch sự, duyên dáng. Nhưng anh ta không hấp dẫn được nàng, không làm cho nàng quan tâm đến. Thật chán khi cứ nghe anh ta nói về công việc

cửa anh trong thành phố. Nàng không lưu tâm đến thành phố Mexico City, mà cũng không lưu tâm đến công việc làm ăn ở đây. Nàng chỉ đến thăm đất nước này thôi. Rồi nàng sẽ về nhà. Nàng không để ý đến những "hoạt động phi thường" của anh ta, hay là những vụ làm ăn lớn của anh ta. Tiền bạc, vẫn biết là nó đóng một vai trò quan trọng trong đời sống, nhưng cuộc sống cũng cần phải sôi động có hưng phấn nữa chứ.

Thì giờ còn lại trong buổi tối khá vui. Họ ăn xong bèn cùng nhau đến Baby-O, một điểm ca vũ vui nhộn thường mở cửa vào ban đêm. Nhờ khiêu vũ, Molly không còn có thì giờ để suy nghĩ, và nàng vui vẻ suốt buổi tối. Khi họ về đến khách sạn thì trời đã khuya.

- Cám ơn anh, Luis. Em rất vui. - Nàng lễ phép chào anh khi nàng chuẩn bị xuống xe.

- Chính anh mới vui sướng. Tiếc thay, sáng mai anh phải đi Mexico City, để lo vụ làm ăn mà anh đã nói cho em nghe rồi đấy. Có thể phải mất một thời gian anh mới về đây được. Khi về, anh gọi điện đến cho em, được không?

- Nếu em còn ở đây. Em không biết đích xác bà Beverly còn ở đây bao lâu nữa.

- Bằng mọi cách, thế nào anh cũng gọi đến em.

Anh ta tiễn nàng đến tận cửa, hôn nhẹ lên má nàng rồi dịu dàng chào tạm biệt.

Molly mỉm cười khi bước vào phòng. Buổi tối vui vẻ đấy, nhưng nếu Luis ở Mexico City không trở về trước ngày hai người ra đi, thì chắc nàng cũng không nhớ nhung gì anh ta. Anh ta là người bạn duyên dáng và chắc chắn nàng sẽ được vui vẻ bên cạnh anh. Nhưng nàng không thích đi chơi với anh ta nhiều lần nữa.

Molly bật đèn lên, ném cái ví tay lên giường. Nàng bước đến các cửa kính lùa, mở rộng cửa ra. Nàng nhìn ra vịnh một vòng rồi quay vào. Cảnh trên vịnh nàng nhìn không biết chán và nàng muốn ghi nhớ vào lòng để sau này khỏi quên. Có lẽ không bao giờ nàng có dịp trở lại Acapulco nữa.

Theo thói quen, nàng đưa mắt nhìn về phía góc đằng xa và nàng dừng mắt lại khi trông thấy Tell đang ngồi trên một chiếc ghế dựa.

- Tell! - Nàng vội nhìn phòng bên cạnh. Phòng tối thui. Bà Beverly đi ngủ rồi ư? Mà phòng đã kéo kín lại hết rồi - Có lẽ bà đã ngủ.

Molly vội bước nhanh quanh hồ tắm, đến chỗ Tell ngồi chờ nàng.

- Chào Molly. - Anh vẫn ngồi yên, nhìn ra vịnh.

- Anh đang làm gì ở đây? - Nàng hỏi, lòng nao nức.

- Đem trả quần áo cho em. Số áo quần bị ướt hôm trời mưa - Anh đưa tay chỉ số áo quần đã giặt sạch, xếp ủi ngay ngắn, để trên bàn bên cạnh anh - Anh đã ngồi đợi mấy giờ rồi để chào em đấy.

- Em đi chơi. - Nàng ngồi xuống chiếc ghế sát bên anh, nhìn anh lơ mơ trong bóng tối.

- Nhìn em thì biết em đi ăn tối rồi đi ngủ. - Anh quay lại nhìn khắp người nàng.

Nàng mặc lại chiếc áo dài xanh, nàng hài lòng khi thấy Tell nhìn nàng mặc áo này, nàng ước sao anh thấy nàng đứng đắn ra. Liệu anh có thấy chiếc áo vừa vặn không nhỉ?

- Đúng thế, đi với người mời em và chịu chi trả cho cả hai. - Nàng đáp nhanh. Nàng không muốn nói với Tell về chuyện buổi tối đi chơi của mình.

- Đi với ai thế?

- Một người bạn của bà Beverly. Luis Alverado.

- Tốt, tốt, tốt! Nàng Đoàn Trang đã làm một việc rất phải. - Giọng chế nhạo của anh như một nắm đấm đập vào nàng.

Molly cảm thấy cơn giận bùng lên trong lòng. Nàng hỏi:

- Anh nói thế có nghĩa là gì?

- Luis Alverado là một đám rất tốt. Anh cam đoan em khỏi cần xem ngân sách của anh ta. Lúc nào anh ta cũng cho mọi người thấy sự giàu sang của anh ta.

- Em không đi với anh ta vì lý do ấy.

- Dĩ nhiên em không thể, vậy thì vì lý do gì nào?

- Bà Beverly muốn em vui chơi, bà đề nghị em đi chơi.

- Và em đã vui chơi thỏa thích.
- Không. Em... Nhưng bà... Nhưng bà ấy không biết chuyện em đã gặp anh mấy lần rồi.
- Tốt thôi, chúng ta đâu muốn trái ý bà ấy. Bà ấy có thể đuổi em và rồi em sẽ về đâu nhỉ?
- Về đâu em chẳng biết. Em chỉ biết em làm việc cật lực với bà và em thấy cần phải giữ công việc ấy.

- Nhưng với điều kiện là bà Beverly không biết em giao du với anh sau khi đã cảnh cáo em không được làm thế.

Molly quay mặt nhìn chỗ khác, bỗng nàng cảm thấy chán nản. Thực thế, bà Beverly sẽ phản ứng ra sao nhỉ, nếu bà bắt gặp Molly cặp kè với Tell? Nàng vẫn chưa hiểu bà Beverly thấu đáo, để nghĩ ra được phản ứng của bà khi thấy nàng không chịu nghe theo lời khuyên của bà. Liệu bà có chỉ cười cho qua không, hay là bà nổi giận lên.

Tell thở dài, anh đứng dậy.

- Anh đi đâu đấy? - Molly hỏi, nàng đứng dậy. Nàng đã mong chờ được gặp anh suốt hai ngày nay, nàng tin anh có thể ở lại lâu hơn một chút chứ.

- Anh về trại. Anh đem áo quần đến cho em. Anh chỉ đến vì chuyện ấy thôi.

- Đừng đi. Chân anh lành chưa? - Nàng tha thiết muốn anh ở nán lại thêm chút nữa.

- Lành rồi. Tại sao anh phải ở lại? - Anh bước lại gần nàng hơn, đưa tay nâng cằm nàng lên để nàng nhìn vào mắt anh.

- Không đeo kính à? Để Luis xem cho kỹ chứ gì. Anh ta thấy em đẹp và quyến rũ không?

- Anh ta nói em xinh xắn. - Molly đáp một cách khó khăn. Vì nàng ngẩng mặt nhìn vào cặp mắt bạc long lanh của Tell, cho nên bị nghẹt ở cổ. Bàn tay anh nâng cằm nàng làm cho da thịt nàng nóng bỏng, hai đầu gối mềm nhũn, nàng muốn nhào người vào lòng anh để khỏi quy xuống.

- Nói "xinh xắn" thì quá lãng nhách rồi, cô nàng đoan trang bé bỏng của tôi ơi. Hân hôn như thế nào, có nóng bỏng như anh không? Hay là dịu dàng lịch thiệp?

- Anh ấy chỉ hôn má em mà thôi. - Nàng nói thì thào, mắt chết lịm trong ánh mắt của anh, lòng thấy hưng phấn lên.

- Hân hôn còn khùng nữa rồi. - Tell nói rồi gần môi lên môi nàng, đoạn nhả ra khi vừa chạm vào, như muốn đợi xem phản ứng của nàng.

Molly nhích sát vào anh, hai tay ôm quanh lấy cổ anh, áp người vào cơ thể rắn chắc của anh.

Anh ôm cứng nàng vào lòng, gần môi vào môi nàng, khiến nàng ngây ngất đến chết đi được. Nàng đáp lại nụ hôn của anh, làm cho anh khoan khoái như chính nàng vậy.

Nàng thấy khó thở, cảm giác ngây ngất làm cho nàng mụ mẫm. Nàng chỉ còn biết cơ thể Tell, chỉ còn biết mái tóc dày, biết nỗi đam mê trong miệng anh, biết nhịp tim đập liên hồi của anh hòa với tim nàng mà thôi.

Anh cúi người bế nàng lên, mang nàng đến chiếc ghế gần đấy. Miệng anh không rời khỏi miệng nàng và Molly cảm thấy khoan khoái trong tay anh. Khi anh quàng quanh lưng nàng, nàng áp sát vào ngực anh. Bàn tay anh sờ phải khoảng lưng trần sau áo, anh hỏi:

- Áo hở lưng à?

Nàng vội lắc đầu.

- Ừ, áo chỉ buộc ở sau cổ thôi. - Nàng nói, miệng sát vào miệng anh, không muốn để gián đoạn nụ hôn. Khi anh đưa tay thoa lên cột sống nàng, mơn trớn là da mịn màng sau lưng nàng, thì nàng lại áp sát vào anh.

- Lại không mặc áo lót nữa à? - Anh hỏi, hơi thở hòa lẫn với hơi thở của nàng khi anh hôn cuồng loạn lên môi nàng.

Nàng lắc đầu, miệng vẫn gần chặt vào miệng anh, tay mân mê những thớ thịt rắn chắc trên cổ anh.

Molly không còn suy nghĩ gì được nữa, nàng chỉ biết có cảm giác và cũng đáp lại bằng cảm giác mà thôi.

Anh ẵm nàng đứng lên rồi đi băng qua sân. Chợt Molly nghĩ đến chuyện ngăn anh lại, nhưng rồi nàng lại đổi ý. Nàng muốn một đêm kỳ ảo với anh.

Chương tám

ell để nàng đứng trên nền nhà trong phòng nàng. Molly nheo mắt nhìn anh, ánh sáng trong phòng sáng trưng.

Molly lóa mắt, nàng nhìn vào tấm gương phía sau lưng anh, ngắm nghía mình một chút. Có phải là nàng đây không? Da dẻ hồng hào lúng lúng, cặp mắt sáng long lanh, mái tóc mây mịn màng ôm quanh khuôn mặt. Nàng trông xinh đẹp đấy chứ. Mỉm cười e thẹn, nàng ngược mắt nhìn anh.

Tell đang đứng trong phòng, lồng ngực phập phồng lên xuống như khi anh đang chạy. Molly cảm thấy đã bình tĩnh; nàng không có vẻ choáng váng nữa.

Bỗng có tiếng gõ cửa, nàng giật mình. Nàng xuôi tay quay người. Ai đến vào giờ khuya khoắt như thế này nhỉ? Nàng nhìn đồng hồ, hình như đã quá nửa đêm rồi mà.

Tell bước đến bên nàng, nghiêng người nói nhỏ vào tai nàng:

- Ai thế?

- Em chẳng rõ.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, rồi có giọng bà Beverly Sampson hỏi:

- Molly, cô có trong phòng không?

- Quấy thật! - Tell thở hổn hển. Anh hôn lên má Molly - Em phải mở cửa cho bà ta vào thôi - Anh bước ra ngoài theo phía các cửa lùa.

Molly bước ra, mở hé cửa trước rồi mở rộng ra.

- Tôi hy vọng cô sẽ về, mà tôi thì không bật đèn ở phòng lên được. Tôi bỏ quên chiếc ví chỗ nào đó nơi tôi đã ghé chơi đêm nay rồi. Cho nên tôi không có chìa khóa mở cửa phòng. Tôi không muốn phải lái xe trở lại các chỗ ấy về lấy cái ví vào đêm nay, và khi thấy đèn phòng tắm của cô sáng cách đây một phút, tôi nghĩ chắc cô đã về rồi. Cô và Luis vui vẻ chứ? Chắc cô mới về. Cô còn mặc áo dài đấy kìa.

Bà Beverly tuôn vào trong phòng của Molly, rồi ngồi phịch xuống ghế.

- Cháu mới về cách đây mấy phút. - Molly đáp vừa liếc nhanh ra phía sân sau. Nàng không thấy bóng dáng của Tell đâu hết. Liệu bà Beverly có nghi ngờ gì không đấy? Molly cảm thấy môi phồng lên vì đã hôn nhiều; bà Beverly có nhận thấy không nhỉ? Và nếu bà nhận ra, liệu bà có nghĩ là do Luis không?

- Nay cô, tôi hy vọng cô sẽ không phiền lòng cho tôi ngủ với cô đêm nay. Tôi không biết đã bỏ quên chiếc ví ở đâu, và tôi lại không thích xuống ngủ ở tiền sảnh khách sạn. Tôi đã làm một chìa khóa thứ ba rồi đây, chắc họ sẽ rất phiền lòng khi phải thay khóa. Giường cô lớn đấy. Ta ngủ chung được chứ? Molly nghẹn ngào, nàng ngồi phịch xuống mép giường. Mới cách đây mấy phút, nàng đã nghĩ đến chuyện ngủ chung với Tell trên chiếc giường này; bây giờ thì nàng phải ngủ chung với bà Beverly. Nàng tự hỏi Tell đứng ngoài kia có nghe không. Và nếu anh nghe, anh tính sao nhỉ?

- Dạ được chứ, giường rộng mà. Cháu còn thừa một cái áo ngủ, chắc bà mặc vừa đấy

- Molly cười - Phải thế, chứ biết làm sao bây giờ.

Khi bà Beverly vào phòng tắm để thay áo chuẩn bị đi ngủ, thì Molly lén ra ngoài sân. Tell đang đứng nép người vào tường. Nàng đến bên anh.

- Em chắc anh đã nghe hết rồi.

- Rồi, anh nghe rồi. Cái bà già mắc dịch ấy không thể tha thứ được. Em muốn về trại với anh không? - Anh hỏi, mắt nhìn nàng về chằm chọc. Anh thừa biết câu trả lời rồi.

Nàng cười với anh, nàng biết anh chỉ nói đùa để ghẹo nàng.

- Không.

Nàng muốn anh trở lại, nhưng nàng không muốn bày tỏ trước với anh ý muốn ấy. Nàng đứng yên nhìn anh.

- Em nên vào trong đi. Sẽ gặp lại sau.

- Anh trở lại không? - Nàng đánh bạo hỏi, không thể nào kìm lòng được nữa.
- Vào một ngày sắp đến. Em muốn cười ngửa dọc theo bãi biển không?
- Em không biết khi nào thì lại được nghỉ.
- Em cứ báo cho Miguel biết.

Nàng thất vọng. Nàng đã nghĩ thế nào anh cũng trở lại để gặp nàng chứ. Nhưng có thể anh đã có kế hoạch gì khác đây. Nghĩ thế nàng thấy buồn nản, bồi hồi trong dạ.

- Thôi chào em Molly - Anh nghiêng người hôn nhẹ nhàng. Giống như đêm đầu tiên, anh biến mất trong bóng đêm. Anh không nghe được tiếng chân, nhưng nàng biết anh đã đi rồi. Nàng từ từ quay vào phòng ngủ và chỉ một lát sau nàng lên giường.

*

Sáng hôm sau, khi hai người cùng ăn bánh sừng trâu và uống cà phê ở sau sân, bà Beverly nói:

- Tôi thấy Luis thật dễ thương đấy.

Trời trong sáng, ấm áp, gió phảng phất. Khi mặt trời lên cao. Chắc trời sẽ nóng!

Molly không muốn nghĩ đến Luis Alverado; nàng thích nhớ đến những nụ hôn của Tell đêm qua, nàng thích nhớ đến cảm giác hai bàn tay anh đặt lên lưng nàng và nhớ niềm hạnh phúc hai người đã cùng hưởng. Bây giờ đang tắm mình trong ánh nắng ban mai, nàng cảm thấy khoan khoái, vì đã không để cho dự vọng làm mờ mắt. Nàng nên cắt đứt liên lạc với anh thôi. Anh không xứng với nàng. Đã có khi nào anh tỏ ra xứng đáng với nàng đâu. Nàng không hiểu gì về anh hết. Anh đi nghỉ hè chơi thôi. Rõ ràng anh nghèo xơ nghèo xác. Anh không phải là người để cho nàng lấy làm chồng.

Nàng muốn một người có sự nghiệp ổn định, bền vững. Một người có thể bảo đảm được cuộc sống cho nàng và cho con cái của họ. Khi nào chưa tìm được một người như thế nàng còn phải làm việc. Tương lai quá bấp bênh, nàng không tin tưởng vào một người không có nghề nghiệp ổn định. Một người không có sự nghiệp ổn định mà thay vì dành dụm tiền bạc, lại đem phung phí vào những chuyến nghỉ hè phũ phẫm, phung phí vào những thú vui buông tuồng. Một người giống bố nàng như thế, không xứng với nàng.

Nàng cứ nhủ mình như thế mãi, vậy mà nàng lại vẫn hiến dâng cho Tell Hardin.

- Cô có gặp lại anh ta không? - Bà Beverly hỏi, đầu ngẩng lên với vẻ quan tâm.

- Ai? - Molly nháy mắt nhìn bà. Có phải bà muốn nói đến Tell?

- Thì Luis chứ ai!

-Ồ, không, cháu đâu có gặp. Hôm nay anh ấy sẽ đi Mexico City, và có lẽ phải một thời gian lâu nữa anh ấy mới về lại Acapulco. Cháu không biết chúng ta còn ở đây bao lâu.

- Tôi chắc cũng phải vài tuần nữa. Chúng ta đã xong nửa phần đầu. Tôi sẽ làm cho xong phần này mới tính chuyện đến một chỗ khác. Tôi về nhà xem nhà cửa ra sao đã. Rồi sau đó có lẽ chúng ta đi Canada, ở tại Banff. Tôi cũng có bạn bè ở đấy.

- Cháu tin ở đâu bà cũng có bạn bè hết. - Molly đáp.

- Chỉ những nơi tôi đã ở một thời gian rồi mới có. Tôi thích gặp gỡ những người mới và thăm viếng những nơi mới. Tôi nghĩ là cô phải sống một nơi trong một thời gian mới quen biết được, phải không?

Molly gật đầu, nhưng nàng tự hỏi không biết khi sống trong một khách sạn xa hoa như thế này, người ta có biết được Mêhicô thật đầy đủ không! Sống trong một căn nhà bình thường ở thành phố, chắc là sẽ biết được sự thực đầy đủ hơn. Nói thế không phải là không nên ở đây? Ở đây thì quá tuyệt.

Ở đây thật là tuyệt, nhưng vẫn phải làm việc. Molly làm việc suốt ngày, bà Beverly không có dấu hiệu gì cho thấy bà mệt mỏi. Nàng nghỉ giải lao hai lần để bơi lội và nằm phơi nắng một lúc, lòng tự hỏi không biết có nơi nào mà một cô thư ký lại có thể nghỉ giải lao trong hồ bơi không nhỉ. Nàng tin nàng đã có một công việc tuyệt nhất trần đời.

Đến chiều tối, nàng vẫn còn ngồi trước máy vi tính, cố ghi cho kịp những lời bà Beverly đọc ra. Bà ta cứ đọc, đọc mãi, và Molly hết sức cố gắng để đánh cho kịp. Xong như không biết đến lúc nào thì bà Beverly sang một chương khác, vì hết chương nàng mới được nghỉ. Và tất nhiên Molly mong muốn đến ngày đó, cái ngày nàng sẽ đi cưới ngựa với Tell.

Thì giờ trôi qua chậm chạp. Ngày lại ngày, bà Beverly đọc, Molly đánh máy và mơ màng nghĩ đến Tell. Anh không đến đây và Molly không đến gặp Miguel. Không có lời nhắn nào chuyển đi, và nàng cũng không biết khi nào thì nàng được một ngày nghỉ.

Nàng phân vân không biết anh làm gì trong thời gian nàng không gặp anh. Anh có tìm một cô gái khác đi nghỉ hè không, một cô gái đi vui chơi và không cần để ý đến việc anh không có một đồng xu dính túi? Hay là, phải chăng tình thế quá căng đến nỗi anh không dám chi tiêu, hầu để dành dụm cho đến lúc anh và nàng đi chơi lại với nhau, mới có tiền để chi trả phần anh? Anh đã đưa ra quyết định ấy vào hôm hai người đi xem phong cảnh thành phố. Molly mỉm cười khi nhớ lại buổi chiều hôm ấy, nhớ lại buổi ăn tối tại căn lều của anh. Nàng cứ cười mãi khi nhớ lại nhiều chuyện về Tell. Nàng ước chi anh đã...

Trở lại việc đánh máy. Mơ mộng viễn vông là vô ích. Nàng đã học được điều đó từ lúc còn tằm bé.

Cuối cùng thì cái ngày nàng chờ đợi cũng đã đến. Một buổi chiều, bà Beverly bước vào phòng nàng, để cuốn băng lên bàn rồi nói.

- Đấy, tôi mệt quá, người kiệt sức rồi. Tôi không viết được chữ nào nữa, cho đến khi tôi lấy lại được sức hăng hay. Tôi không muốn nghe ai nói về Black Jack Pershing với tôi nữa. Tôi muốn quên chuyện tôi đã viết về cái lão mắc dịch này! - Bà đưa hai tay lên vuốt mái tóc ngắn trên đầu.

Molly mừng quýnh; cuối cùng thì nàng cũng sắp được đi chơi với Tell rồi. Đêm nay nàng sẽ làm xong công việc còn lờ dờ và cuộn băng trên bàn. Ngày mai nàng sẽ rảnh rỗi.

- Chắc tôi phải lái xe đi Taxco để xem cửa hàng đồ đạc ở đấy. Cô biết không, ở đây nổi tiếng về đồ bạc đấy. Cô có muốn đi chơi với tôi không? - Bà Beverly hỏi.

- Cháu định ngày mai được nghỉ, cháu sẽ đi cưới ngựa trên bờ biển chơi. - Molly ngần ngại đáp.

- Ý kiến rất hay. Đã nhiều năm rồi tôi không đi chơi như thế. Có lẽ tôi phải đi chơi với cô mới được. Đi một mình không thích thú gì đâu. Nhưng cô không hề phàn nàn lần nào hết. Cái cô Priscilla luôn luôn phàn nàn không có ai cùng đi chơi với cô ta. Cô thì không, Molly à. Cô làm việc rất tốt và lại tìm cách giải trí một mình khi chúng ta xong việc. Có thể mới lấy lại sức được. Cười ngửa được đấy. Tôi lớn lên trong một trang trại đấy nhé.

Molly hồi hộp. Nàng sung sướng khi nghe bà Beverly nói thích lối đi chơi của nàng, nhưng nàng không muốn bà Beverly cùng đi cưới ngựa với nàng; nàng chỉ muốn đi cùng Tell thôi. Nhưng nàng không nói cho bà Beverly biết, vì làm sao mà giải thích cho được vô số câu hỏi về anh đây. Bà Beverly đã muốn nàng phải lánh xa anh kia mà; nàng sẽ ăn nói làm sao, nếu bà ấy biết được chuyện Molly gặp gỡ anh? Chắc bà sẽ không hài lòng khi biết được chuyện này.

Bà Beverly im lặng một chốc, đưa mắt nhìn ra cảnh đẹp ngoài vịnh. Đoạn bà nói tiếp:

- Mà không, chắc tôi phải làm theo kế hoạch ban đầu thôi, tôi phải đi Taxco thôi. Có thật cô không muốn đi với tôi không?

Molly thở phào nhẹ nhõm, này giờ nàng đã nín thở khi nào không biết. Nàng mỉm cười, lắc đầu.

- Cám ơn bà, chắc cháu phải ở nhà thôi. - Nàng nghĩ đến chuyện tới gặp Miguel để nhờ anh ta chuyển đi một lời nhắn, vì nàng đã có thời giờ rảnh để đi cưới ngựa rồi. Anh ta là phương tiện duy nhất giúp nàng gặp được Tell thôi.

- Tôi rất tiếc là Luis đã đi Mexico City, vì anh ấy có thể dẫn cô đi xem quanh đây. Gia đình anh ta đã sống ở đây lâu lắm rồi, đồng thời lại có một ngôi nhà rất đẹp ở Mexico City. Anh ấy là một đám tốt đấy. - Bà Beverly mỉm cười một cách bí hiểm vừa nhìn Molly, cặp mắt sáng long lanh trong rất sinh động.

- Thực ra cháu đâu tìm kiếm một đám tốt - Molly đáp giọng chậm rãi, mắt vẫn nhìn lên máy vi tính - Anh ấy rất đẹp trai...

- Nhưng không hấp dẫn được cô. Thôi, sẽ có nhiều người khác. Tôi biết có khối người.

- Nào, thưa bà Beverly, bà không định buộc cháu với ai đấy chứ? Nếu bà làm thế sẽ mất thêm thư ký đấy.

- Cô nói đúng. Đẹp chuyện ấy đi. Tôi thích công việc cô làm lắm, Molly à. Hãy tránh xa bọn đàn ông đi! - Bà Beverly cười lớn, đưa tay vỗ lên vai Molly. Bà bước nhanh ra khỏi phòng và Molly lại gõ lên phím liên hồi.

Bao lâu nữa nàng mới đi được để nói với Miguel? Làm sao nàng có vẻ tỉnh cờ ra đi mà không làm cho bà Beverly nghi ngờ? Liệu bà có nghi ngờ không. Hay là, phải chăng Molly ngại ngùng vì nàng có mặc cảm tội lỗi?

Mặc cảm tội lỗi ư? Nàng chẳng làm gì để có mặc cảm tội lỗi hết. Bà Beverly đã bảo nàng nên lánh xa Tell đi, chỉ vì anh ta quậy mà thôi. Nàng chỉ gặp anh ấy vui chơi khi rảnh việc thôi. Anh ấy có vượt quá giới hạn ấy đâu?

Còn chuyện tối hôm kia thì sao? Nếu bà Beverly không đến khi nàng về, thì có thể xem Tell như người bạn tỉnh cờ đến chơi trong lúc nàng rảnh rỗi thôi.

Khi nhớ lại tối hôm ấy, hai má Molly ửng đỏ, tim nàng đập nhanh. Những nụ hôn của anh say đắm, bàn tay anh đã làm cháy bỏng da thịt nàng, làm nàng mất lý trí. Nhưng không nên nhớ lại làm gì.

Thời gian trôi qua chậm chậm, cứ mỗi lúc Molly lại mong được chạy đến Miguel để nhờ anh ta liên lạc với Tell. Nhưng nàng phải đánh cho xong mấy cuốn băng bà Beverly ghi đã. Mãi cho đến chiều tối nàng mới làm xong, mới được nghỉ để thực hiện điều mơ ước của mình.

Nàng đuổi người ra về tự nhiên, rồi bước ra sân sau. Bà Beverly không có ở đấy. Molly không chán chừ nữa.

Nàng rất thất vọng khi biết Miguel nghỉ ở nhà. Một thanh niên tên Carlos ngồi trực sau bàn. Anh ta nói với nàng.

- Ngày mai Miguel mới làm việc lại.

- Ồ, tôi định nhờ anh ấy chuyển giúp lời nhắn đến một người quen. Tối nay anh ấy có đến đây không?

- Dạ không, thưa cô, hôm nay anh ấy nghỉ. Sáng mai mới có mặt anh ấy.

Molly buồn bã. Nàng gật đầu chào, quay đi, rơm rớm nước mắt. Nàng rất tin tưởng vào Miguel để tiếp xúc được với Tell; nàng không ngờ anh ta lại không có mặt. Mà nàng thì không nhớ được trại của Tell đóng ở đâu. Liệu có nên xuống Acapulco để xem thử có anh trên bãi không nhỉ? Không, có hàng ngàn người trên bãi, nàng không tài nào tìm cho ra một anh chàng cao lớn khỏe mạnh đẹp trai trong số khách đi tắm nắng được.

Nàng đành phải chờ đến sáng mai thôi. Nàng cảm thấy thất vọng não nề. Nàng cứ đinh ninh sẽ gặp anh, đi cưỡi ngựa với anh, ngay khi bà Beverly cho biết nàng được nghỉ việc vào buổi sáng. Nếu bà Beverly trở lại làm việc vào ngày hôm sau, mà Tell vẫn không đến thì sao nhỉ?

Molly trải qua một buổi tối dài cô độc. Nàng đánh máy hết mấy cuộn băng, kiểm tra lại lần hai, rồi ra ngồi ở balcony trong đêm tối. Nàng hy vọng Tell sẽ đến như mấy lần trước, nhưng nàng không thấy anh đến.

Sáng hôm sau, ngay khi bà Beverly đi Taxco, Molly liền đến bàn làm việc của nhân viên trực. Miguel đã có mặt ở đấy, nàng nhờ anh liên lạc với Tell giùm. Trở về phòng, Molly mở cửa lùa ra để thấy được rõ Tell, nếu anh đến. Nàng vội vàng mặc bộ đồ tắm hai mảnh vào, định tắm nắng trong lúc chờ đợi. Lòng cảm thấy hưng phấn, nàng nằm trên

ghế xích đu bên cạnh hồ tắm. Bao lâu nữa anh mới đến nhỉ? Buổi sáng trôi qua. Mặt trời đã đứng bóng. Nàng ngồi trên ghế dựa dưới chiếc dù để có thể nhìn ra mặt nước lấp lánh trên vịnh Acapulco. Một chiếc du thuyền màu trắng nổi bật trên mặt nước đang chạy vào cảng, nàng chăm chú nhìn. Còi tàu vang lên như hờn hờ báo cho mọi người biết tàu đang cập cảng. Molly lại tưởng tượng ra cảnh du khách háo hức đứng dọc trên boong tàu, mắt say sưa ngắm cảnh đẹp trên vịnh. Rồi một lát sau, họ ào lên cầu cảng, đưa nhau túa vào Acapulco, để rồi khuấy động cảnh trên các bãi bể, các cửa hàng, các tiệm ăn và sau đó là cảnh sống về đêm.

Bỗng nàng ganh tỵ với họ. Nàng ngoái đầu nhìn lui về phía sườn đồi vắng vẻ. Vẫn không thấy bóng dáng của Tell đâu hết. Anh có nhận được lời nhắn không nhỉ? Anh có đến không nhỉ?

Nàng nhắm mắt nằm ngửa người ra ghế xích đu, cảm thấy hơi ẩm dưới nền sân đang phả lên người nàng, gió thoảng nhẹ mân mê da thịt nàng, nằm dưới bóng im, nàng ngủ gà ngủ gật. Nàng nghe loang loáng bên tai tiếng nói chuyện rì rào của các khách viên khách sạn làm việc quanh đây, nghe tiếng ù ù của máy lọc nước ở hồ tắm. Thế rồi nàng ngủ.

Khi Molly thức dậy, trời đã xế chiều. Nàng lại nhìn quanh tìm Tell, lại thất vọng vì không thấy anh, nhưng bây giờ thì nàng cam chịu thôi. Nàng tính kiểm cái gì ăn và làm cái gì đấy cho hết cả buổi chiều, chứ không lẽ cứ ngồi lì ra đây để đợi một người không đến. Bà Beverly đã sử dụng chiếc xe, cho nên Molly không có phương tiện để đi. Nàng mặc chiếc áo rộng vào, lấy cuốn sách và cái mũ trong túi xách. Lững thững đi xuống tiền sảnh khách sạn, nàng định đón xe ra câu lạc bộ bãi biển, ăn ở quầy hàng tự phục vụ, mang ống thông hơi lặn chơi dưới hồ, rồi lên đọc sách. Nàng sẽ gặp nhiều người ở đấy, cho dù nàng không muốn nói chuyện với họ đi nữa. Như thế hơn là ngồi một mình trong phòng.

Miguel có mặt ở bàn trực, Molly đến hỏi chuyển xe chở khách ở khách sạn đến câu lạc bộ bãi biển.

- Chỉ còn mười phút thì xe chạy, thưa cô. Cứ nửa giờ xe trở lại.

- Cám ơn anh. - Nàng ngần ngừ một chút rồi hỏi - Tell Hardin có nhận được lời nhắn của tôi không? - Nàng ghét hỏi thế, nhưng nếu anh đã nhận được rồi thì chắc có gì cản trở...

- Dạ được chứ, thưa cô. Tôi đã chuyển rồi.

Nàng gật đầu, mỉm cười lịch sự nhìn anh ta, đoạn quay ra đợi xe buýt. Nàng không tìm hiểu lý do tại sao Tell không đến. Có lẽ anh không muốn đi chơi với nàng nữa.

Molly ở chơi tại câu lạc bộ cho đến chiều tối. Nàng đạp xe buýt về khách sạn, leo con đường dốc lên đến phòng, đi tắm. Khi tắm xong, nàng mặc áo ngủ và khoác ra ngoài chiếc áo dài mỏng. Nàng đã đọc một cuốn tiểu thuyết kinh dị suốt buổi chiều tối. Nàng thấy sợ không dám đọc lại nữa.

Nàng gọi một món rau, rồi mở rộng cửa lùa để cho gió mát thổi vào phòng. Đứng trên ngưỡng cửa nàng đưa mắt nhìn khắp sân, lòng lại thất vọng. Mà kìa - trên bàn có một đồng gì đen đen. Lấy làm lạ, nàng bước đến gần nhìn xem cho kỹ.

Chiếc quần jean màu đen xếp ngay ngắn để trên bàn, một mảnh giấy trắng lòi ra bên dưới. Nàng cầm lên, đem đến chỗ sáng để xem. Của Tell ư?

Anh ấy vừa đến ư? Anh ấy đến để chia tay nàng ư?

Tờ giấy viết tay, chữ to, rõ:

"Ngày mai đón em lúc 10 giờ. Trường hợp em không có quần jean, hãy mặc cái này. Nhớ mặc đồ tắm. Không cần mặc áo. Tell".

Molly cảm thấy hết sức hân hoan trong lòng, nụ cười nở trên mặt. Cuối cùng thì anh đã đến. Mà anh còn lại muốn gặp nàng ngày mai nữa chứ. Gặp lúc 10 giờ. Nàng ôm cái quần jean sát vào ngực, nhắm mắt lại để thấy khuôn mặt đáng yêu của anh cho rõ hơn. Sáng mai, nàng sẽ gặp anh!

Molly mặc thử chiếc quần jean của Tell. Mặc dù dài, nhưng cái quần chỉ hơi rộng một chút thôi. Nàng lấy làm ngạc nhiên, nàng cứ tưởng cái quần chắc rộng lắm, vì anh lớn thế kia mà. Nàng cẩn thận lật các ống quần lên để đi cho khỏi vấp, nàng đứng trước gương soi lấy làm ngạc nhiên khi nhìn thấy mình trong gương. Chiếc quần jean bó gọn theo đường cong trên hai mông nàng, chiếc eo hẹp và hai cặp vú đầy đặn lộ lộ trong mảnh áo tắm màu hồng. Hai mắt nàng long lanh, hai má ửng hồng vì ánh mặt trời và vì hồi hộp sung sướng. Nàng sẽ gặp Tell Hardin như thế này thì còn gì bằng nữa.

Nàng lấy áo sơ-mi mặc vào, gài nút áo lên cao, trông nàng y như một nữ kỵ mã, nàng không có ửng, tất nhiên, nhưng nàng mang đôi giày chơi tennis cũng được.

Molly đã chuẩn bị xong thật lâu mới đến giờ hẹn, nàng không ngồi yên để đợi đến giờ anh đến.

Đúng mười giờ, có tiếng gõ cửa phòng nàng. Molly vội chạy ra mở cửa, mặt tươi cười.

Khi nàng mở cửa, khuôn mặt rám nắng điển trai của Tell cúi xuống nhìn nàng, nàng mỉm cười. Anh nhìn khắp người nàng, mắt long lanh thích thú.

- Không đọc tờ giấy hả? - Anh hỏi, vừa đưa tay mở một nút trên áo nàng.

- Tell. - Molly đưa tay chặn lại, nhưng anh đã nhanh nhẹn cởi tiếp nút khác, mấy ngón tay anh cào vào phía trên ngực nàng khiến nàng thấy nóng cả người. Nàng bước lui, tránh xa bớt tầm tay của anh.

- Molly. - Anh chồm người tới hôn nhẹ lên môi nàng - Anh đã nói không cần mặc áo kia mà. Anh muốn thấy em cười ngượng trong nắng ấm chỉ với áo tắm trên người mà thôi. Em đã có quần jean che chở rồi, nhưng không cần áo.

"Em cũng cần áo chứ", nàng nghĩ, "để đề phòng anh mà".

- Đã sẵn sàng chưa?

Nàng gật đầu, bước lui lấy cái túi xách. Nàng không biết phải đem theo gì, nhưng nàng thấy cần cái khăn tắm và đem đầu chống nắng.

Tell đưa nàng đến ngồi vào chiếc xe anh thuê, rồi anh ngồi vào tay lái cạnh nàng. Xem xét chiếc xe một lượt, anh cho xe phóng đi.

- Quý thật! Anh lại quên mất ví tiền ở trại rồi. - Anh nói, nhìn vào mắt Molly - Em cho anh mượn ít tiền được không? Bây giờ mà lái xe về trại để lấy tiền thì mất thì giờ quá. Anh đã đăng ký thuê ngựa đúng 11 giờ. Chúng ta trễ mất.

Nàng cụp mắt xuống, vì sợ anh thấy phản ứng của nàng, rồi dậm ra buồn giận đau khổ. Nhưng tại sao nàng lại giữ miếng như thế nhỉ? Nàng thừa biết anh là một tay chăn bò không có nổi tiền để ở trong khách sạn hẳn hoi nữa mà. Nàng cứ từ chối rồi chia tay. Nếu không thì trả hết chi phí rồi vui chơi thỏa thích một ngày với anh, và sau khi đã cưỡi ngựa trên bãi biển xứ Mexico này, thì hãy chia tay.

Nàng bạo dạn ngược mắt nhìn anh, dịu dàng đáp:

- Được chứ, em có nhiều tiền đây.

- Anh sẽ trả lại cho em.

Nàng nhún vai rồi nhìn ra cửa xe.

Quả thật trời sinh tính... Tính của Tell Hardin không chữa được. Trời sinh ra là để anh mời chào Molly. Nếu anh đã quen thói tự do phóng khoáng, quen thói thích gì làm nấy, không thèm nghĩ đến tương lai bền vững, thì nàng cũng không thể nào cảm hóa anh được. Mà thực ra nàng cũng không muốn thế. Nàng ước gì được như anh nữa chứ.

Một ngày vui chơi trên bãi biển cũng không làm nên tội cả đời. Nàng cứ vui chơi thỏa thích, cứ vui chơi với anh, cứ thưởng thức cảnh đẹp. Dù sao nàng cũng có được một kỷ niệm vui sướng để nhớ đời.

- Em đã tiên liệu việc này rồi. Nàng chần thành nói khi họ ra đến đường quốc lộ, bắt đầu rẽ hướng rời khỏi Acapulco về phía phi trường, chạy ra dãy bờ biển bao la vắng vẻ nằm bên bờ Thái Bình Dương.

- Anh mừng lắm. Anh cũng đã tiên liệu rồi đấy chứ. Bà chủ của em lại cho em nghỉ hả?

- Bà ấy xuống sức nên đã đi Taxco để xem cửa hàng đồ bạc rồi. Bà đi hôm qua. - Molly không nói nàng được rảnh rồi cả ngày: chắc anh thừa biết rồi. Nàng bỗng thấy chột dạ, nàng không muốn cho Tell biết nàng đã sống lẽ loi suốt một ngày trông mong anh không đến.

- Bà ấy không mời em đi cùng à?

- Có chứ, nhưng em... - Muộn rồi, nàng đã bị anh cho vào bẫy. Nàng không muốn anh biết nàng không đi với bà vì nàng muốn gặp anh.

- Em sao?

- Em... em thấy đi cưỡi ngựa vui hơn.

Anh cười khúc khích, nghiêng người qua nắm tay nàng.

- Molly, có phải em khó nói là em muốn đi chơi với anh không?

Nàng gật đầu, không dám nhìn anh.

- Tại sao thế? - Anh dịu dàng hỏi.

- Em không nên nói thế. - Nàng nói thật khế.

- Anh thích đi chơi với em. - Anh khoan khoái nói.

- Nhưng khi chia tay thì thật quá buồn! - Nàng đáp, dù lòng cố không nghĩ đến chuyện ấy.

- Vậy thì ta đừng chia tay.

- Tell, đây chỉ là lúc ta nghỉ ngơi thôi. Acapulco chỉ là một thời thơ mộng. Đây không phải là cuộc sống thực. Anh đi nghỉ hè, còn em thì làm một công việc bất thường. Rồi sẽ chấm dứt. Anh sẽ ra về, em cũng sẽ về và chúng ta chia tay.

- Anh sẽ đến thăm em ở L.A.

Nàng bật cười, cố hình dung cảnh anh mặc chiếc quần cát ống bạc màu, cưỡi con ngựa già đi trên các xa lộ ở L.A.

- Em thấy L.A. chẳng có mấy trại chăn nuôi cả.

- Thế thì em đến thăm anh ở Texas.

Nàng ngạc nhiên quay qua nhìn anh. Nàng hỏi:

- Anh có trang trại ở Texas à? Em cứ tưởng dân chăn bò thì chỉ có ở trong mấy căn nhà cây thôi chứ.

- Anh có một chiếc giường, em có thể ngủ ở đấy với anh là được rồi. - Anh trêu tráo nói, vừa liếc mắt nhìn nàng.

Hai má nàng ửng hồng, nàng nhìn lại anh một hồi lâu mới quay mặt đi. Tim nàng đập thình thịch dưới làn áo sơ-mi, trước mắt nàng hiện ra hình ảnh hai người nằm với nhau.

- Liệu chỉ có hai ta trong nhà cây thôi ư? - Nàng hỏi.

Tell cười ngất, anh đưa tay nắm chặt lấy tay nàng. Molly cười theo, tiếng cười của anh đã lan sang người nàng khiến nàng thấy vui. Chuyện nghe ra vô lý đấy, nhưng nghĩ đến lại thấy vui.

- A, Molly, anh biết tính sao với em đây? - Mặt anh trở nên nghiêm trang giọng có vẻ đắn đo - Anh biết tính sao nhỉ?

Tell chú ý lái xe, vì đường đang vượt qua đỉnh các ngọn đồi bao quanh vịnh Acapulco để đổ xuống bờ biển. Hàng cọ tươi tốt vươn cao hai bên đường, cây cối rậm rạp xanh um chắn mắt tầm nhìn ra Thái Bình Dương nằm ở bên kia đường.

Hai người im lặng cho đến khi Tell rẽ vào con đường dẫn ra bãi Revolcadero. Hai bên con đường này có hai khách sạn sang trọng dành riêng cho dân giàu có và danh tiếng. Khách sạn Acapulco Princess mười tầng lầu vươn cao trên bờ biển như một kim tự tháp Aztec, còn phía bên trái, khách sạn Pierra Marques thấp hơn nhưng trải rộng hơn. Tell lái qua hai khách sạn chạy thẳng ra bãi, về phía Nam. Chạy một đoạn dài anh dừng lại. Một bên là trại nuôi ngựa và một chuồng ngựa lộ thiên, phía bên kia đường là bãi bể cát trắng xóa tuyệt đẹp, Molly thấy bờ bể trải dài mút mắt về phía Nam.

- Chúng ta sẽ cưỡi ngựa đi về phía Nam, ăn trưa dã ngoại, bơi lội rồi về. - Tell nói khi đã cho xe vào bãi đậu.

- Tuyệt đấy. Em có mang theo khăn tắm, còn áo quần tắm em đã mặc sẵn rồi.

- Em cũng đã mất thêm chiếc áo vô bờ nữa. - Tell cần nhân.

Nàng mỉm cười.

- Nhưng em sẽ nhờ áo cho đỡ cháy da đấy.

- Từ ngày em đến đây, da dẻ em đã sạm đi, đẹp lắm. Anh thấy em có cháy da cháy thịt gì đâu? - Anh đưa một ngón tay vuốt trên má nàng, vuốt xuống hàm rồi vuốt xuống cổ, xuống áo sơ-mi, vuốt dọc theo tà áo.

- Thôi ông ời. Em muốn đi cưới ngựa rồi. - Nàng hất ngón tay anh ra, rồi quay lại mở cửa xe.

- Anh cũng thế - Anh dịu dàng đáp - Anh cũng thế mà.

Chương chín

ell lôi mấy cái túi yên để ở sau chiếc xe thuê nhỏ nhỏ ra, anh nhìn Molly mỉm cười.

- Anh phải nhớ mấy thứ này chứ. Anh đã mang theo thức ăn trưa cho hai ta, còn nước uống thì bọc trong khăn tắm cho mát. Em xong chưa?

Nàng gật đầu, nắm cái túi xách trên tay. Vừa bước theo anh đi vào chuồng ngựa, nàng vừa nhìn anh đi một cách khoan thai trên mặt đất lồi lõm. Chiếc quần jean trễ xuống, áo phanh ngực, hai tà áo phất phới theo bước anh đi. Anh mang đôi giày tennis cũ đã mòn gót, trông lạt điệu. Nàng cứ hình dung anh mang ủng, đội mũ stetson rộng vành che

nắng kia.

Đến cửa vào, Tell đứng lại đợi nàng, rồi anh nắm cánh tay đẩy nàng băng qua cái chuồng ngựa rộng thông thoáng ra tận phòng làm việc ở phía sau.

- Em cưỡi ngựa có khá không đấy? - Anh hỏi.

- Không giỏi, nhưng ngồi được trên lưng ngựa.

Tell nói chuyện với người nhân viên trong văn phòng một hồi lâu, rồi một mã phu dẫn ra hai con ngựa, buộc chung vào hai cái cọc hình chữ thập, đoạn quay vào mang yên ngựa ra.

- Em đóng yên ngựa em được không? - Tell hỏi, vừa đưa cho nàng mấy cái túi yên.

- Chắc được. - Nàng đáp, vẻ ngần ngừ.

- Thôi để anh làm cho.

Molly bước ra xa, đứng nhìn Tell đóng yên lên lưng ngựa. Thật giống những công việc khác anh đã làm, anh đóng yên ngựa một cách dễ dàng. Chỉ một thoáng, cả hai con ngựa đã sẵn sàng cưỡi được rồi. Anh buộc mấy cái túi yên vào ngựa anh, còn cái túi của Molly anh buộc vào con ngựa nhỏ để cho nàng cưỡi.

Dẫn hai con ngựa ra ngoài, anh dừng lại, nói:

- Em leo lên. Để anh xem bàn đạp ra sao.

Molly leo lên lưng con ngựa ngoan ngoãn đứng yên một chỗ, Tell xem độ dài của bàn đạp để chân.

- Dài quá! Em cật chân đi, anh rút ngắn lại một chút. - Anh đưa dây cương của hai con ngựa cho nàng nắm, rồi rút bàn đạp phía bên trái nàng. Vuốt bàn tay dọc theo mép ngoài chân nàng, anh nắm bàn chân nàng đặt vào bàn đạp. Molly cảm thấy hơi ẩm truyền qua lớp vải quần jean dày khi anh sờ vào chân nàng. Nàng nuốt nước bọt.

Tell đi qua phía bên kia con ngựa, chỉnh lại bàn đạp rồi đưa tay xoa nhẹ vào chân nàng. Lần này anh xoa nhẹ nhẹ, mấy ngón tay tỏa hơi ẩm qua lớp vải dày, nàng thấy cả người run lên bần bật. Molly mở to mắt nhìn anh. Bụng nàng giãn ra, tim đập mạnh. Nàng chớp lấy tay anh hất đi.

- Em mặc cái quần này vừa vặn hơn anh. - Anh nói, ngược mắt nhìn lên nàng, ánh mặt trời chiếu sáng mặt anh.

Nàng ngây người trong ánh nắng bàn bạc, đưa mắt nhìn lại anh. Nàng cảm thấy hơi ẩm trên bàn tay anh truyền qua âm ỉ trên da thịt nàng. Nàng thoáng nghe tiếng vó ngựa dậm nhẹ nồn nóng trên nền đất va tiếng sóng bể lao xao ngoài bãi. Quả là những giờ khắc không bao giờ nàng quên được.

Tell nắm dây cương ngựa anh, rồi nhảy phóc lên yên, từ từ cho ngựa chạy trước về phía bờ biển. Đến chỗ cát cứng hơn, hai con ngựa bắt đầu chạy hăng hái hơn, anh cho phi nước kiệu nhỏ, Molly cho ngựa phi theo sau anh. Chẳng bao lâu, hai người cho ngựa phi nhanh hơn, làm nước trên cát do sóng rút ra để lại, bắn tung tóe.

Bầu trời không một gợn mây, mặt trời chiếu sáng khắp cảnh vật; bên phải họ, nước trong xanh, sóng biển đua nhau vỗ vào bờ cát trắng tinh nguyên. Ngựa phi bắn nước

tung tóe nhấp nháy muôn màu dưới ánh nắng mặt trời, làm cho cả người lẫn ngựa đều ướt mềm.

Hai người mãi mê phi ngựa, họ vượt qua những khách tắm nắng, qua những người lướt sóng, qua những người cưỡi ngựa khác đang buộc ngựa trên bờ để nghỉ ngơi. Hai người phi qua bờ biển dài bất tận. Molly không muốn dừng lại. Nàng thấy có thể phi mãi cho đến tận Nam cực. Bờ biển hấp dẫn, ngựa lại khỏe, nàng sung sướng mặc sức vui chơi. Một ngày thật tuyệt vời. Nàng không muốn có gì làm gián đoạn cuộc vui.

Tell ghìm cương cho ngựa đi chậm lại, khi họ đã bớt mệt và cho ngựa dẫm vào nước. Tell nhìn Molly nở nụ cười. Trông anh trẻ trung, vô tư lự, sung sướng, như được sinh ra để cưỡi ngựa. Trông anh như gắn vào con ngựa, di chuyển cùng ngựa, như phần của cơ thể con ngựa, chứ không phải là một người cưỡi ngựa. Molly nhìn anh mỉm cười.

Hôm nay nàng đã cười thật nhiều. Nhìn nàng là biết nàng đang hạnh phúc tràn trề, và nàng chỉ việc tìm cách để duy trì cho được niềm hạnh phúc này, cố quên giây phút nàng sẽ phải lấy tiền ra để trả các chi phí.

- Muốn nghỉ ngơi không? Bơi lội một chút, rồi ăn nhé?

- Nếu không ta sẽ cưỡi ngựa đi mãi mãi. - Nàng đáp, mắt lại nhìn về hướng Nam, về thềm thường.

- Đến Chile trời sẽ lạnh lắm! - Anh nói, giọng khô khốc, vừa kìm cương cho ngựa dừng lại.

- Anh quả là một con người thực tế.

- Mấy khi em trách anh điều này - Anh xuống ngựa, bước đến đỡ Molly xuống - Em thường trách anh điều khác kia.

- Không đúng thế đâu - Nàng cố nhớ - Có phải em thường trách anh điều gì không?

- Em lại còn cãi lý với anh nữa chứ. Nếu anh có ý kiến như thế này, thì em đáp lại một cách khác. Em không đồng ý với anh về một cái gì hết.

- Không đúng thế đâu.

Anh nhìn nàng mỉm cười. Anh nói tiếp:

- Đúng thế đấy. Nếu anh nói biển màu xanh...

Nàng nhìn ra biển. Nước biển màu xanh, một màu xanh lam, màu ngọc lam như lông con vẹt. Nàng đáp.

- Thì đúng thế đấy, một màu xanh lơ hay là màu xanh của lông con vẹt, chứ không phải màu xanh đậm.

Anh vỗ nhẹ vào hông nàng rồi nói:

- Em thấy anh nói đúng chưa? Anh nói ra cái gì cũng không được em đáp đơn giản là "Đúng thế, em đồng ý".

Molly ngược mắt nhìn anh, nàng đáp:

- Nếu anh nói anh là chú chăn bò lông bông, làm cho chim chóc trên cây mê say thì em mới đồng ý được. - Nàng dạn dĩ nhìn vào mắt anh, mặc dù nàng không tin được nàng lại cả gan đến thế.

Anh nhìn vào tận cặp mắt xanh của nàng, nét hóm hỉnh trong mắt anh biến mất mà chỉ thấy màu tro đậm dần thành màu xanh. Nàng hít vào một hơi thật dài, không khí giữa hai người căng thẳng.

- Em vẫn không đồng ý đấy thôi. Dù nói gì đi nữa, thì cũng không đúng sự thật. Em hãy nói cho anh biết tại sao em mặc áo sơ-mi.

Molly đứng yên khi anh đưa tay lần lượt cởi nút áo của nàng ra. Hết sức cố gắng, nàng cố giữ cho cơ run khỏi lộ ra ngoài. Nàng không muốn để cho anh biết sự đụng chạm của anh đã gây ảnh hưởng cho nàng.

Anh từ từ cởi cái áo qua vai nàng, tuột xuống hai tay nàng, hai tay anh lướt nhẹ trên da thịt mịn màng của nàng, rồi cẩn thận vớt cái áo trên mặt cát.

Nàng không dám nhìn vào mắt anh mà cứ chăm chăm nhìn vào cái cổ khỏe mạnh có làn da rám sạm của anh mà thôi.

- Như thế được chưa?

Nàng nuốt nước bọt, thật khó mà ăn nói cho rành mạch chuyện này. Anh thì phóng khoáng vô tư, còn nàng thì quá giữ gìn không muốn cởi áo ra mà đi đây đó như thế này.

- Như thế này xem ra quá... quá... khêu gợi! - Cuối cùng, nàng chỉ muốn thì thào có thể. Tell lại dịu dàng cười khúc khích, đưa một ngón tay nâng cằm nàng lên để nàng nhìn vào mắt anh. Anh nói:

- Cưng ơi, em đã khêu gợi lắm rồi, khêu gợi không chịu được. Cứ nhìn vào người em là đàn ông thèm khát, những đường cong trên người em đúng chỗ đúng nơi, cặp giò dài đúng kích cỡ. Mắt em lại quá đẹp. Mà em lại còn quyến rũ người ta với cặp mắt kính đạo mạo trên mắt nữa chứ. Thôi, cất đi em...

Anh tháo cặp kính trên mắt nàng, cẩn thận xếp lại, nhét vào tay nàng, bàn tay nàng đang đưa ra.

- Đeo kính lên mắt trông em chẳng khác nào cô nàng đoan trang như ý em, nhưng khi lấy kính ra, trông em như một phụ nhân xinh đẹp, phóng túng, khêu gợi. - Đầu anh che khuất cả bầu trời khi anh cúi người đặt môi lên môi nàng.

Molly nhắm mắt đứng yên, lòng mong anh hôn tiếp. Anh không thể để cho nàng chờ lâu. Môi anh lại áp lên môi nàng, hứa hẹn một nụ hôn nồng cháy. Tell ôm quanh lấy người nàng, nàng dán chặt người vào ngực anh, môi anh di động trên môi nàng, Molly đáp lại, và để Tell làm điều nàng muốn.

Cặp kính trượt khỏi mấy ngón tay vô hồn, rơi nhẹ xuống mặt cát trắng khi nàng đưa tay sờ vào da thịt anh dưới làn áo sơ-mi phan rộng, nàng nhích người vào sát hơn, vừa đưa tay sờ những bắp thịt rắn chắc của anh. Môi nàng lướt trên môi anh, máu chảy rần rật trong người, trong tim, trong tai khi anh chạm vào người nàng như chưa bao giờ nàng cảm thấy trước đây. Hai người hôn nhau liên miên, những nụ hôn nóng bỏng, cuồng nhiệt.

Molly áp sát người vào Tell, da thịt nàng run lên mỗi khi anh chạm đến, nàng áp mạnh người vào ngực anh, chỉ có phần vải nhỏ xíu của mảnh trên áo tắm ngăn cách hai người mà thôi.

Molly chỉ còn biết cảm giác, không còn lý luận gì nữa hết. Hơi thở đứt quãng. Nàng chỉ còn cảm thấy luồng điện chạy giữa hai người, cảm thấy tim anh đập bên ngực nàng, cảm thấy ánh mặt trời hừng hực cùng với hơi nóng của hoan lạc như muốn đốt cháy nàng.

Molly không cảm thấy những sợi dây buộc sau mảnh áo tắm bung ra. Nàng chỉ cảm thấy bàn tay Tell vuốt khắp lưng nàng, làm cho nàng nôn nao, làm cho nàng hưng phấn rồi buông xuôi.

Khi anh đưa tay chạm vào ngực nàng, nàng như muốn ngộp thở. Molly ngừng hôn, mở to mắt trân trân nhìn anh.

Anh lại nhìn nàng, cặp mắt xám lại, anh nhìn mái tóc rối bời của nàng, nhìn đôi môi mọng đỏ, rồi nhìn xuống ngực nàng. Anh từ từ cúi đầu xuống phần da thịt ấy!

- Ôi, lạ Chúa! - Molly rên lên, nàng nhắm hai mắt lại. Chưa bao giờ có ai đụng nàng như thế. Chưa bao giờ nàng cảm thấy sung sướng như thế này, khoái cảm nồng cháy ngấm sâu vào người nàng. Hai bàn tay nàng bấu chặt lấy vai anh.

Nàng cảm thấy khóa dây kéo của quần jean tuột xuống.

- Không, ôi, Tell, dừng lại đi anh, em không thể.

Nàng hoảng hốt đẩy anh ra. Nàng không thể để cho anh làm bậy bạ trên bãi biển giữa ban ngày như thế này được. Nàng không thể để cho một anh chàng cao bồi lông bông làm ầu ể phẩm giá của nàng mất đi.

Anh đứng thẳng người lên, hai tay ôm lấy hông nàng, hơi thở hỗn hển khó nhọc. Anh nhìn nàng một hồi lâu, tức giận.

Molly nhấp nháy mắt nhìn lên anh, tay từ từ kéo mạnh áo tắm lên. Hai mắt đầy lệ. Nàng không muốn làm anh đau khổ hay làm anh tức giận, nhưng nàng phải đợi đến lúc đã chừ. Nàng cũng cần nơi nào kín đáo nữa chừ.

Mặt Tell bắt đầu bình tĩnh trở lại, anh hôn cổ nàng, rồi vụt đi đến bên những con ngựa. Anh nói:

- Em nói phải đấy. Thật ra không đúng lúc đúng nơi. Anh đi buộc mấy con ngựa lại rồi chúng ta đi bơi.

Molly nhìn anh dẫn hai con ngựa lên phía bãi cát có cỏ lơ thơ. Mặc dù nàng ngăn cản anh, nhưng khi thấy anh bỏ qua một cách dễ dàng, nàng vẫn thấy buồn, buộc lại mảnh áo tắm rồi cởi quần jean. Nàng nhảy vào làn nước mát để làm dịu bớt ngọn lửa đang nung nấu trong lòng.

Nàng bước đến mép nước rồi ngẩn ngại dừng lại. Sóng biển có vẻ lớn hơn sóng ở vịnh Acapulco. Nước sủi bọt trắng xóa bao quanh mắt cá chân của nàng. Nàng có dám nhảy vào sóng không?

Tell đến bên mép nước với nàng. Nàng nhìn anh rồi vội quay mặt nhìn ra biển. Anh chỉ mặc cái quần tắm bé tí. Hai má Molly lại nóng bừng và nàng cảm thấy tim đập nhanh hơn. Anh có thấy không nhỉ?

- Sóng ở đây lớn đấy. Em có bơi trong sóng được không? - Tell hỏi.

Nàng gật đầu, sợ nghe giọng nói của mình.

- Chúng ta chắc phải lặn dưới sóng đấy. - Anh nói, giọng trầm trầm, hóm hỉnh.

Nàng quay qua nhìn anh, anh cười nàng vì nàng không thốt ra được lời chống đối.

- Không, chắc không thể đâu, cô Đoan Trang ạ. Nào, đi.

Nắm tay nàng anh bước vào trong nước Thái Bình Dương mát mẻ. Cả hai cùng nhào vào trong một cơn sóng đang ủa đến, họ cùng vươn qua ngọn sóng rồi bơi bình thản ở bên kia. Molly lấy làm thích thú. Nước mát chứ không lạnh. Những cơn sóng nâng người họ lên rồi lại ủa vào vỡ tan trong bờ làm cho nàng vui thích. Khi mệt, nàng nằm ngửa cho người nổi lên trên mặt nước. Tell bơi gần bên nàng, thỉnh thoảng anh lặn xuống nước thật lâu. Molly ước sao nàng cũng nín thở được lâu như anh.

- Em đã muốn về chưa? - Anh hỏi, đang ở cách nàng vài mét.

Nàng vươn người đập chân vào nước. Nàng đáp:

- Muốn. Đã đến giờ ăn trưa chưa?

- Anh đói rồi, còn em?

- Đói xiu. - Nàng bơi vào bờ.

Chỉ vài giây, Tell đã bơi kịp đến bên nàng, hai người cùng nhấp nhô theo những con sóng lượn vào bờ.

- Chúng ta nương theo một con sóng để lướt vào. - Anh đề nghị.

- Em thích làm thử xem sao - Nàng đáp - ngoái đầu nhìn lại để tìm một con sóng tiếp theo.

Tell nắm tay nàng rồi cả hai nhào vào một ngọn sóng kế tiếp. Khi ngọn sóng vỡ ra, hai người trượt lên làn nước cuộn cuộn bọt trắng xóa, trôi thẳng vào bờ cát mềm. Nước chạy quanh người họ, Tell đứng lên, lôi Molly đứng dậy trước khi con sóng tiếp theo ủa vào.

- Thật vui! - Nàng reo lên, lòng lại tràn ngập hạnh phúc.

Anh nhìn nàng khi nàng rũ bớt nước, vuốt lại mái tóc ra sau. Bỗng Molly định ninh là anh sẽ lại hôn nàng. Nhưng anh chỉ nói:

- Ta đi ăn thôi.

Tell đã mang theo một bữa trưa thật ngon: thịt gà, khoai tây chiên giòn, trái cây và thức uống ướp lạnh. Nhờ cái khăn làm vật cách nhiệt nên đã giữ cho mọi thứ được tươi mát. Hai người vừa ăn vừa nhìn sóng bề đều đặn vỗ nhẹ vào bờ, bọt vỡ tan trên bờ cát rồi lại rút ra. Molly mê mẩn ngắm nhìn cảnh sóng vỗ bờ, lắng nghe tiếng ì ầm đều

đạn và say sưa nhìn nước văng tung tóe như bụi, màu sắc rực rỡ trông rất đẹp, khiến nàng quên hẳn mọi sự.

- Trầm tư gì thế, em? - Tell nói, phá tan giấc mộng của nàng.

-Ồ, em nghĩ là hôm nay quá tuyệt! - Nàng quay lại nhìn anh mỉm cười khi thấy anh đang nằm ngửa trên cái khăn tắm, da dẻ rám nắng, bắp thịt cuộn cuộn, đầu kê trên một cánh tay, mắt nhắm nghiền lại. Molly nhớ lại ngày đầu tiên hai người cùng ở trên bãi biển ở Acapulco. Lúc ấy nàng cũng nhìn anh thật kỹ; và bây giờ nàng lại có dịp nhìn kỹ anh nữa. Anh rất đặc biệt. Làm sao nàng chịu nổi khi hai người xa nhau nhỉ?

- Bây giờ em nói thêm cho anh biết về cô Molly Spencer đi - Tell nói, giọng ngái ngủ. Molly nằm ngửa trên khăn tắm, nhắm mắt lại cho khỏi bị chói nắng. Trời ấm áp, gió nhẹ từ ngoài biển thổi vào, nàng chỉ còn nghe văng vẳng bên tai tiếng sóng ì ầm. Nàng hỏi:

- Như về chuyện gì chẳng hạn?

- Như là chuyện tại sao em chọn nghề này, em đi học ở đâu, em sẽ làm gì khi lấy được chồng giàu.

- Em không bao giờ nói em muốn lấy chồng giàu cả, mà em chỉ nói em muốn một người có nghề nghiệp ổn định thôi. Cha mẹ em nghèo sát đất. Em không muốn có chồng rồi nghèo như thế.

- Thế nhớ ra em yêu một người nào đó không đồng xu dính túi thì sao? Như trường hợp bố mẹ em đã yêu nhau?

Nàng im lặng một hồi, cố không nghĩ đến sự thật tiềm ẩn trong lòng bấy lâu nay. "Nàng đã yêu Tell Hardin". Nàng đã yêu một người nghèo nàn, giống y như mẹ nàng. Nhưng nàng không muốn vấp phải sai lầm của mẹ. Nàng muốn có một đời sống bảo đảm. Nếu được thế qua con đường tình yêu thì tốt biết bao. Nếu không thì cuộc sống an toàn vẫn hơn.

- Em ngủ rồi hả? - Tell hỏi.

- Không, em... em sẽ không yêu người nào nghèo khổ. Em không thể sống nghèo khổ suốt đời được! - Nàng cố phân trần cho anh rõ, cả cho nàng nữa. Nàng không thể chịu đựng được cảnh nuôi con cái như bố nàng đã nuôi nàng. Nàng muốn con cái nàng được sống đàng hoàng hơn.

- Tiền bạc không quan trọng, Molly à.

- Em biết. Nhưng với em thì tiền bạc quan trọng lắm. Không như anh được, Tell à. Anh khỏe mạnh. Anh có thể làm ra tiền bất cứ khi nào anh muốn. Anh đã được sống thoải mái rồi. Nhưng em thì khác.

- Anh thấy em cũng khỏe mạnh đấy chứ.

Nàng lăn người quay qua nhìn anh. Anh vẫn nằm ngửa, hai mắt nhắm lại, lồng ngực phập phồng khiến nàng cảm lòng không đều.

- Em không khỏe mạnh đâu. - Nàng nói nho nhỏ, quay mắt nhìn ra chỗ khác - Thỉnh thoảng em lo sợ lắm.

- Hừ, thỉnh thoảng ai lại không lo sợ.

- Anh cũng thế à?

Anh bật cười:

- Chứ sao. Bộ em cho anh là cái thứ gì... là siêu nhân à?

- Không phải thế, nhưng anh không bao giờ có vẻ lo lắng như nhiều người khác, hay là lo lắng cái gì hết. Anh có vẻ tự chủ, tự tin.

- Anh tự tin vào mình, vào những việc anh làm.

- Đấy, em thì không. - Nàng đáp.

- Em nên tự tin vào em vì em có tài, khéo léo, có kinh nghiệm. Em hãy tin vào tài năng ấy. Em sẽ không nghèo khổ đâu. Em sẽ tự nuôi thân và dư sức nuôi nấng con cái đầy đủ. Anh không biết mẹ em ra sao, nhưng anh đã biết rõ em rồi đấy.

Molly nằm yên. Anh nói thì dễ thôi, anh có đau khổ vì lâm vào cảnh thiếu thốn, vì lo sợ thiếu hụt đâu?

- Anh có cưỡi ngựa thi trong các trận đua tài không? - Nàng hỏi, để thay đổi câu chuyện. Nàng không muốn nói nhiều về quá khứ của nàng nữa. Nàng cứ nghĩ là tất cả dân chăn bò đều trở tài thi cưỡi ngựa chứng, và nàng hình dung ra cảnh Tell cưỡi trên mình con ngựa chụm bốn vó cong lưng nhảy như điên, anh cổ thuần hóa giống ngựa hoang này.

- Nói chuyện khác rồi hả? Ừ, anh đã từng có lúc trở tài. Nhưng bây giờ thì anh già rồi, 32 tuổi rồi. Phải còn trẻ mới trở tài cưỡi ngựa hoang được.

- Kể cho em nghe đi! - Nàng yêu cầu.

Anh kể. Anh kể cho nàng nghe những buổi trở tài thi cưỡi ngựa, kể cho nàng nghe công việc trong trang trại ở Texas, và nhiều chuyện về các anh trai em gái cùng anh em họ của anh. Molly thấy thích thú khi nghe anh nói. Giọng anh kể rất hay, chuyện anh kể thật vui, thật chân tình, thật kỳ lạ đối với một cô gái suốt đời đơn côi.

Tell lại hỏi chuyện về đời sống của nàng, và từ nàng thổ lộ những chuyện mà nàng tưởng tượng không bao giờ nàng nói cho ai nghe hết. Nàng thấy kể hết ra cho anh nghe, nàng như trút được nỗi đau lòng - những kỷ niệm ê chề đau đớn đã bao lâu nay làm cho nàng khổ. Nhưng nàng vẫn cương quyết giữ vững lập trường. Nàng quyết sẽ không bao giờ để cho con nàng phải chịu cảnh khổ sở trong tuổi ấu thơ như nàng.

Buổi chiều trôi qua rất kỳ diệu và nàng lấy làm luyến tiếc khi nghe anh nói chuẩn bị ra về.

- Trời chưa tối mà. - Nàng lưỡng lự đáp.

- Đêm nay anh muốn dẫn em đi ăn tối trên du thuyền trong vịnh, cho nên em phải về để có thì giờ thay quần áo chứ.

Mắt nàng sáng lên, nụ cười rạng rỡ trên mặt. Nàng đã mơ ước được đi chơi trên du thuyền có dọn ăn tối, nàng không ngờ hôm nay lại có được cơ hội này. Mà lại là đi với Tell. Bỗng nàng ngăn người ra. Nàng phải trả tiền cho chuyến đi ư? Thôi cũng được, nếu phải trả thì cũng được thôi. Nàng vẫn còn được vui chơi với anh một thời gian nữa. Ngày mai nàng lại bắt tay vào công việc rồi.

Nàng mặc quần jean vào, vừa nghĩ chiếc quần jean này Tell đã dùng, đã có hơi hám của anh. Nàng kéo dây kéo lên, đưa mắt nhìn quanh tìm cái áo chemie, nàng rủ cái khăn tắm, cuộn lại cho vào túi xách. Nàng vẫn không thấy áo đâu.

Tell buộc túi yên vào ngựa rồi mặc quần jean vào. Anh không mặc áo, nàng nhìn anh dẫn ngựa đi về phía nàng. Da anh như màu đồng, bước đi hiên ngang và mái tóc đen phát phơ trong gió chiều thật đẹp. Trông anh thật lộng lẫy.

- Chuẩn bị xong chưa?

- Tell, anh thấy áo em đâu không? - Nàng làm ra vẻ tìm cái áo chứ không nhìn anh.

- Có.

- Đâu rồi?

- Cất vào túi xách rồi. Anh đã bảo anh không muốn em mặc nó mà.

Nàng liếc nhìn xuống mảnh thân trên áo tắm, rồi nhìn xuống chiếc quần jean bó sát người.

- Em không muốn cưỡi ngựa về nhà như thế này được! - Nàng chống chế.

- Được chứ.

Anh đưa ngón tay lên mép quần jean của nàng. Bụng Molly thất lại, tim đập loạn xạ.

- Tell...

- Nào, em yêu, chịu anh đi.

Anh lại đưa ngón tay lên mép áo tắm của nàng. Molly nhảy lui như bị kim đâm.

Tim nàng thổn thức khi nghĩ đến cảnh hai người ân ái với nhau. Tất cả sẽ chấm dứt chóng vánh. Nàng yêu Tell, đau đớn vì đã yêu anh, nhưng nàng không dám để lộ cho anh biết. Anh sẽ cười nàng. Trước hết là vì anh nghèo, mà như nàng đã nói thì nàng chỉ muốn thành hôn với người giàu; thứ hai là vì không bao giờ anh có ý cho nàng thấy

anh muốn một cái gì đó ngoài việc anh đi nghỉ hè, ngoài việc anh chỉ xem nàng như người cùng anh tiêu khiển trong thời gian anh nghỉ ở Acapulco.

Rồi ra thì mọi việc đều chấm dứt. Đây chỉ là một chuyện thần tiên, chứ không phải là chuyện thực. Và khi cuộc gặp gỡ này chấm dứt, chuyện phải thế, anh lại về Texas còn nàng thì về L.A. Cuộc sống của hai người rất khác nhau. Rồi nỗi buồn rầu sẽ thay chỗ cho niềm hạnh phúc.

Tell đến xe với nàng, rồi anh lái về khách sạn.

- Anh sẽ đến đón em lúc 7 giờ 30. Chiếc du thuyền sẽ khởi hành vào lúc 8 giờ. Em hãy mặc cái áo đẹp mà em đã mặc tối hôm kia.

Molly nhìn anh, ánh mắt thật tươi. Cuộc vui chưa hết. Vẫn còn đêm nay và những ngày sau khi anh còn ở đây. Nàng phải tích trữ kỷ niệm để nhớ sau này. Nàng mỉm cười gật đầu, lòng sung sướng khi nghĩ đến lúc anh lại ngắm nàng mặc chiếc áo dài đẹp thêm lần nữa.

Khi hai người về đến khách sạn nơi Molly ở, họ trông thấy chiếc xe jeep đậu trước mặt nhà. Bà Beverly đã về.

Molly thấy lo lo trong lòng. Phải chăng chương trình vui chơi của nàng sắp chấm dứt?

Nàng còn đi chơi với Tell được nữa không hay bà Beverly bắt làm việc trở lại quá. Nàng muốn đi du thuyền mà!

Tell dừng xe lại, quơ tay sau lưng cái túi xách của nàng. Đi vòng qua phía bên kia xe để mở cửa cho nàng, anh chợt thấy chiếc xe jeep.

- Bà chủ về rồi ư?

- Hình như thế. Em không biết có gì không đây.

- Chắc không đâu. Nếu bà ấy yêu cầu em làm việc, em cứ nói với bà em sẽ làm việc vào sáng mai, đêm nay em có kế hoạch rồi. Chắc bà không buộc em phải thay đổi đâu.

- Có thể lắm. - Molly không tin tưởng lắm. Nếu nàng đi chơi với Luis, chắc bà hài lòng hơn. Bà đã báo trước nàng không được giao du với Tell rồi. Chắc bà không bằng lòng để cho nàng đi với Tell đâu.

- Anh sẽ đến đây lúc 7 giờ 30. - Anh hôn lên má nàng rồi đóng cửa xe thật mạnh, nhìn Molly đi vào phòng.

Nàng dừng lại ở cửa phòng, e lệ mỉm cười. Nàng tự nhủ:

- Mình sẽ đi chơi.

Chương mười

Molly lặng lẽ vào phòng. Nếu bà Beverly đang ngủ hay đang bận viết, nàng cứ để yên không cho bà biết nàng đã về nhà. Nàng bước tới phía cửa lùa, nhìn ra ngoài. Không thấy bà Beverly ở ngoài sân, trong phòng bà cũng không có ánh đèn chiếu ra.

Kéo kín màn lại, Molly lo chuẩn bị để đi chơi buổi tối. Nàng để cái áo dài lên giường, xem lại những chỗ đã khâu sửa để cho chắc. Nàng muốn mặc cái áo đẹp này cho Tell ngắm.

Nàng vào tắm nước ấm, khoan khoái khi thấy nước rửa sạch hết chất mặn và cát dính trên người, Molly lại nhớ những nụ hôn của Tell trên bãi. Nàng lại cảm thấy môi anh gắn trên môi nàng, trên ngực nàng.

Nàng lại cảm thấy như đang mê ly trong vòng tay anh. Rồi nàng lại nhớ đến những nụ hôn vào đêm hôm kia. Bà Beverly có ngăn cản nàng không nhỉ, hôm nay bà ấy đi đâu nhỉ? Liệu nàng có nên nói thật cho bà biết không? Liệu bà có hiểu là nàng đã yêu anh không nhỉ? Hay là phải chẳng anh chỉ chinh phục nàng trong lúc nghỉ hè, rồi khi chia tay, anh sẽ quên hết?

Vừa lau khô mình mấy, nàng vừa quyết định phải vui chơi thỏa thích buổi tối, không thêm nghĩ gì đến tương lai hết, không cần tính toán đến việc gì sẽ xảy ra trong tương lai hết. Nàng biết nàng đi về đâu. Làm thế chắc nàng sẽ chuốc lấy tai họa vào thân như mẹ nàng đã gặp. Nhưng dù biết thế, nàng vẫn cứ vui chơi với Tell cho thỏa thích, mặc dù cuộc vui sẽ không kéo dài. Nàng biết cách xoay xở mà.

Khi nàng mở nước tắm, không làm sao tránh khỏi để cho bà Beverly biết được là nàng đã về. Cho nên sau khi nàng mặc áo dài vào, nàng liền nghe có tiếng gõ nhẹ nơi cửa kính lùa. Molly kéo màn rồi mở cửa ra.

- Chào cưng. Về rồi hả? Chà, mặc áo dài, đi chơi hả?

- Dạ. Có người mời cháu đi du thuyền buổi tối. Bà cần cháu à? - Molly nín thở. Xin bà làm ơn đừng làm hỏng buổi tối. Nàng đã tốn biết bao công lao để đợi được buổi tối này, rồi bây giờ đụng đầu với bà Beverly. Nàng ước ao được đặt mình trong vòng tay của Tell khi hai người khiêu vũ, nàng ước ao hai thân hình sánh nhau đung đưa theo điệu nhạc. Nàng chỉ muốn đêm nay thôi, và nàng cầu nguyện sao không có gì ngăn cản nàng hết.

-Ồ không. Cô cứ đi đi cho vui. Trông cô xinh đẹp lắm. Tôi không ngờ Luis đã về rồi đấy. Hôm nay cô vui chơi thỏa thích chứ? Tôi cũng rất vui ở Taxco, tôi đã mua được nhiều đồ đặc ở đấy, thế mà vẫn còn muốn mua nữa. Khi cô về, tôi sẽ cho xem các của quý tôi đã mua. Có lẽ Luis cũng thích xem những thứ này lắm đấy nhỉ?

Trước khi Molly kịp trả lời, bà Beverly đã vỗ lên cánh tay nàng.

- Thôi để cho cô chuẩn bị tiếp. Tôi muốn cô làm sao trông cho thật đẹp. Khi về, nếu còn sớm nhớ ghé phòng tôi. Còn không thì mai hãy hay. Tôi đã thấy hồi sức lại rồi. Chắc hôm nay tôi đọc ghi vào băng vài cuộn. Ngày mai chúng ta sẽ bù đầu rồi đấy. Thôi, chào cô, chúc cô vui vẻ.

Bà Beverly cười rồi bước nhanh ra sân. Đến bên lan can, Molly thở dài khoan khoái, rồi quay lưng trang điểm sơ sài. Da mặt nàng rám nắng, không cần phải tô son điểm phấn nhiều. Nàng chỉ cần tô đen mí mắt một chút là xong.

Nàng suy nghĩ không biết có nên mang kính không, những lời Tell nói với nàng trên biển còn làm cho nàng ấm lòng, nhưng cuối cùng nàng quyết định để kính ở nhà. Nàng muốn đêm nay phải trông thật lộng lẫy và theo nàng thì cặp kính không làm cho nàng đẹp thêm tí nào hết.

Nàng chuẩn bị xong trước 7 giờ 30 khá lâu. Mỗi giờ trôi qua nàng xem như dài bất tận. Nàng mong Tell đến nhanh, nhưng rồi nàng lại sợ anh có thể gặp bà chủ của nàng. Bà Beverly vẫn còn ngồi ngoài sân. Nàng mong sao khi Tell đến, nàng liền nhanh ra ngoài

được, và bà Beverly không thấy người dẫn nàng đi chơi buổi tối. Cứ để bà ấy tưởng người ấy là Luis.

Vừa nghe tiếng xe đến, Molly chộp lấy cái ví rồi lặng lẽ ra khỏi phòng. Nàng bước nhanh xuống một đoạn ngắn để ra đường, lòng mong sao lên xe và chạy đi cho nhanh.

Tell ngồi trong xe. Anh mặc chiếc quần màu da bò, cái áo sơ-mi trắng và khoác ngoài chiếc blu-dông màu xanh nước biển. Molly thấy anh ăn mặc như thế là quá tươi tắn và trông rất đẹp trai. Bỗng nàng tự hỏi, tại sao anh có quần áo đẹp như thế mà lại đi dựng trại để ở nhỉ.

- Anh đẹp quá! - Nàng thốt nên lời, tim nàng rộn ràng khi nghĩ đến cuộc vui sắp đến.

Anh mỉm cười, đi vòng quanh qua xe. Anh đáp:

- Em cũng đẹp vậy!

Anh mở rộng cửa cho nàng bước lên xe rồi cẩn thận đóng cửa lại, làm như nàng là món hàng quý giá lắm. Là một dân chăn bò mộc mạc chất phác, mà anh lại biết cách trân trọng nàng đến thế.

Khi xe chạy, Molly liếc mắt nhìn lui để xem cho chắc bà Beverly không có mặt ở đây. Nàng thở dài khoan khoái rồi quay ra trước.

- Sao thế! - Anh hỏi.

- Sao cái gì?

- Cái gì à? Tiếng thở dài đấy.

- Ồ, có gì đâu. Chúng ta đã đi làm em sung sướng, thế thôi. - Nàng nói.

- Không có gì rắc rối với bà chủ chứ?

- Không.

- Bà ta có biết em đi chơi không?

- Biết.

Tell thở dài rồi cho xe nép vào một bên đường hẹp.

- Có gì à? - Anh hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào nàng khiến nàng ngồi yên không nhúc nhích. Nàng bẽn lẽn khi thấy anh nhìn như thế, bẽn lẽn quay mặt đi chỗ khác.

- Không có gì đâu.

- Nói cho anh nghe đi. - Anh nói như ra lệnh.

- Có gì để nói đâu. Bà Beverly tưởng em đi chơi với Luis Alverado.

- Thế là đi với anh xấu hổ lắm sao, Molly? - Giọng của anh êm ái, không có gì chứng tỏ là giận cả.

Nàng nhìn vào mặt anh, đáp:

- Không, tất nhiên là không rồi. Ồ, Tell, em không muốn anh nghĩ về em như thế. Chỉ là vì bà Beverly đã nói với em hôm đầu tiên gặp anh ở Acapulco là phải lánh xa anh ra, mà em thì lại sợ mất việc. Em đã nói với anh như thế rồi.

- Bà ấy chắc sẽ không đuổi em vì tội gặp anh đâu.

- Em không muốn tạo cơ hội cho bà ấy giận.

- Thế thì em đành phải nói dối mãi sao?

- Không, em không nói dối. Bà ấy tưởng em đi với Luis, em không dính chính thôi.

- Theo anh thì em phải chân thật trong trường hợp này, có thể em mới là người đoan trang được chứ. - Anh nói, giọng có vẻ cộc cằn, gắt gỏng.

- Ồ, Tell, đừng giận em. Em muốn tối nay được vui vẻ.

Anh quay nhìn ra phía trước, hai tay nắm chặt lấy tay lái. Bỗng Molly tự hỏi phải chăng anh muốn nắm chặt lấy cổ tay nàng như thế thì nàng đành chịu, không hiểu nổi. Nàng không hề thẹn dỗi với anh trước mặt mọi người, nàng chỉ không muốn va chạm với bà chủ thôi.

- Tí nữa thì anh quên mất - Anh nói, giọng lạnh lùng. Anh đưa tay vào túi lôi ra một xấp giấy bạc, đưa cho Molly - Hôm nay thực ra anh chỉ muốn mượn tiền em. Anh quên mang theo ví, nhưng anh biết em nghĩ là anh muốn cài bẫy em.

Nàng nhìn xấp giấy bạc, cảm thấy có lỗi nên xấu hổ. Nàng đã nghĩ như thế thật. Tại sao nàng lại không tin anh nhỉ? Tại sao nàng không quên quá khứ đi mà đánh giá con người bằng trực giác? Tại sao cứ lấy chuyện vô trách nhiệm của bố nàng mà trách móc anh nhỉ?

- Cám ơn anh - Nàng nói thật nhỏ, đưa tay lấy tiền anh đưa. Thảo nào anh giận nàng là phải - Tất cả những hành động của nàng đều như tỏ ra là nàng lấy làm hổ thẹn vì anh. Mà nàng thì đâu có hổ thẹn? Nàng rất thích đi với anh; nàng rất sung sướng, rất hài lòng khi đi cùng anh trước mắt mọi người. Làm sao nói cho anh hiểu hết nhỉ?

Khi anh cài số xe cho xe chạy lại, nàng bỏ tiền vào ví. Hai người im lặng. Không ai đá động gì đến cảnh đẹp trên các ngọn đồi đổ xuống Acapulco cả.

Molly thấy khổ sở vô cùng. Nàng đã chờ đợi buổi tối hạnh phúc giữa hai người biết bao, thế mà bây giờ buổi tối lại hồng hét, hồng vì nàng. Đáng ra nàng phải tin tưởng vào anh từ trước đến nay kia, anh chỉ mượn ít tiền thôi. Đáng ra nàng phải thần thần với bà Beverly mới phải, cứ nói cho bà ấy biết về Tell mới phải. Nàng là thư ký riêng của bà - nàng có quyền gặp bất cứ người nào nàng thích trong lúc rảnh rỗi chứ. Đáng ra nàng phải nên thẳng thắn với bà Beverly từ trước kia. Có lẽ Tell đã nói đúng; chắc nàng sẽ không bị sa thải chỉ vì lý do nàng hẹn hò với người mà bà Beverly không thích. Bà thích công việc của nàng, chắc bà sẽ tha thứ cho việc chọn bạn của nàng thôi.

Nàng đưa mắt liếc nhanh nhìn Tell rồi quay lại, lòng buồn chán thất vọng. Nàng không muốn buổi tối trôi qua như thế này. Nếu thế thì tốt hơn là nên hủy đi.

- Tell. - Nàng thốt nên lời rồi đưa tay sờ vào người anh, để tay trên đùi anh. Tức thì anh đưa tay nắm lấy tay nàng, kéo gần vào anh hơn, để bàn tay nàng trên bắp đùi anh ấm áp, mấy ngón tay bóp chặt bàn tay nàng. Nàng ngộp thở vì quá xúc động.

- Có ngày anh sẽ vịn cổ em, Molly Spencer à. Anh không ngờ em lại như thế được. Anh nghĩ là em thích đi chơi với anh, thế mà em lại sỉ nhục anh. Em nhờ Miguel tìm anh mà không dám thừa nhận với bà chủ của em là đi chơi với anh. Lạy chúa, em làm cho anh giận thật đấy!

- Em xin lỗi. Em không có ý ấy đâu. Em muốn đi chơi với anh, Tell à. Em... em thích đi chơi với anh. Em xin lỗi vì em đã không cho bà Beverly biết em đi với anh và có cớ cần hậu quả. Anh đừng giận. Em muốn đêm nay chúng ta thật vui.

Anh thở dài, lại bóp mạnh tay nàng. Anh không nói gì hết, nhưng sự căng thẳng giữa hai người hình như đã biến mất.

Anh cho xe đỗ gần các cầu tàu, rồi đan năm ngón tay với năm ngón tay của nàng, anh dẫn nàng đi về phía chiếc du thuyền màu trắng sáng lóng lánh sẽ đưa khách đi chơi khắp vịnh Acapulco, và sẽ chạy loanh quanh vài đoạn ngắn ngoài Thái Bình Dương. Bên kia bến tàu, đèn đuốc sáng trưng chiếu sáng cả một vùng trên mặt nước. Cờ xí màu sắc rực rỡ phất phơ trong gió chiều. Khắp nơi, không khí đều sinh động hấp dẫn. Molly cảm thấy phới phới trong lòng.

Bước lên chiếc du thuyền có dọn ăn tối, Molly rộn ràng sung sướng. Chiếc du thuyền có một phòng ăn lớn, cửa sổ thoáng đãng, không khí trong lành mát dịu lừa vào khắp nơi. Ở hai đầu phòng ăn là hai sàn tàu rộng rãi, dọc theo lan can, người ta kê những chiếc bàn nhỏ và ghế dựa. Rõ ràng hai sàn tàu này là nơi để khách khiêu vũ.

Theo người nhân viên phục vụ, Molly vào phòng ăn rồi ngồi vào một bộ bàn kê bên một cửa sổ lớn mở rộng. Phòng ăn đã hết chỗ ngồi, nhưng không có vẻ chật. Ở mỗi phòng ăn có một quầy rượu nhỏ. Mặc dù có nhiều người trong phòng, nhưng Molly cảm thấy nàng và Tell đang ở trong thế giới của riêng họ.

- Ngồi đây thật tuyệt vời! - Nàng vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm ánh đèn lấp lánh dọc theo bãi biển Acapulco. Mặt nước trong lành yên tĩnh, phản chiếu ánh đèn cao vọt vọt từ khách sạn chạy dọc theo bãi biển. Nàng thấy rải rác trong vịnh, ánh đèn trên những chiếc tàu nhỏ đang di chuyển, chủ nhân các chiếc tàu này cũng đứng ra ngoài boong để chiêm ngưỡng cảnh đẹp trên mặt vịnh về đêm.

- Hồi nãy anh đã gọi thức ăn rồi... Chắc là em muốn có ý kiến gì? - Tell nói, giọng anh có vẻ lỳ kỳ.

Nàng nhìn anh cười đáp:

- Không, em không có ý kiến gì hết. Như thế là ngon rồi đấy.

Anh nhướng một bên chân mày làm ra vẻ ngạc nhiên, Molly cảm thấy tim mình nát vụn ra trong lồng ngực. Ôi, trời đất, mới nhìn anh thôi mà nàng đã như thế này, liệu khi ôm anh khiêu vũ thì ra sao nhỉ? Nàng nuốt nước bọt, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Tóm lại, có lẽ nàng đã vấp phải một sai lầm lớn khi đến đây. Nhưng đã muộn rồi.

Khi tàu rời cảng, nhân viên phục vụ liền dọn thức ăn ra. Tiếng nhạc dịu dàng do ban nhạc trên tàu chơi, bay qua các cửa sổ rộng vào phòng. Tiếng nhạc đã khắc sâu vào ký ức của Molly như một phần đặc điểm về Mexico vậy.

Người phục vụ để các đĩa thức ăn xuống bàn. Món thịt bê danh tiếng và măng tươi ngon tuyệt. Molly khen Tell đã chọn thức ăn giỏi.

Tiếp theo đó, hai người lấy lại trạng thái bình thường như trước. Khi thì họ nói đến chiếc du thuyền, khi thì khen ngợi cảnh đẹp nhìn từ trên tàu. Tell chỉ cho nàng thấy khách sạn Las Casitas D'Oro ở trên cao chói vót sườn đồi xa xa. Chiếc du thuyền chạy theo hướng Tây, ra bể, đoạn quay về hướng Bắc để chạy theo bờ bể khoảng một hay hai giờ, rồi quay về cảng.

Khi ăn xong, Tell mời nàng khiêu vũ. Molly gật đầu, vừa sung sướng vừa lo âu. Nàng mơ ước được ở trong vòng tay anh, nhưng lại tự hỏi không biết nàng có tự chủ được không. Anh chỉ đụng đến nàng thôi là tâm trí nàng đã quay cuồng rồi - liệu nhảy với anh cả buổi tối mà không thú nhận tình yêu của nàng đối với anh được không? Liệu khi nàng ôm anh khiêu vũ mà vẫn không để cho anh biết nàng yêu anh tha thiết được không? Liệu anh có biết nàng tha thiết mong được anh ôm trong vòng tay không?

Tell dẫn nàng ra phía sau phòng ăn. Ở đây ánh sáng mờ nhạt hơn ở sàn phía trước mà lại ít người hơn. Sàn này kín gió nhờ lối cấu trúc của phòng ăn, cho nên không khí ở đây ấm cúng và thân mật. Anh kéo nàng vào lòng rồi cất bước nhảy theo điệu nhạc.

Hai chân anh cọ sát vào hai chân nàng làm cho nàng ngây ngất mê mẩn, mặc cho anh dẫn bước. Anh ôm chặt nàng vào lòng, nàng cảm thấy tim anh đập thành thịch với tim nàng.

Molly nép người vào anh, hai tay quàng lấy cổ anh, áp mạnh ngực vào ngực anh, hông và chân di chuyển theo hướng anh đi. Hai người đã hòa vào nhau thành một.

Anh đặt một bàn tay lên chỗ lưng trần của nàng, ôm nàng sát vào anh. Bàn tay kia đặt lên hông nàng và nhẹ nhàng di chuyển theo bước chân nàng, hơi nóng ngấm qua lớp áo dài, nung nóng da thịt nàng. Molly thấy nóng cả người. Có lẽ họ nên ra nhảy ở sàn trước tàu thì hơn; nàng cần gió để cho người mát ra.

Ngây ngất vì được Tell ôm, ngây ngất vì tiếng nhạc du dương và nhịp tàu bồng bềnh trên mặt nước, nàng đưa tay kéo đầu anh xuống môi nàng. Nàng muốn hôn anh, vừa nhảy theo điệu nhạc mê ly, được ngất lịm trong bàn tay của Tell, được thưởng thức cảm giác môi anh áp lên môi nàng và thêm vào đó là cảnh buổi tối mờ ảo đang trải khắp vịnh biển.

Hai tay anh đặt hai bên hông nàng, từ từ chuyển dịch nàng qua lại. Anh hôn môi nàng rồi lần xuống hôn má, hôn cổ, những nụ hôn thật nóng bỏng.

Hai chân Molly mềm nhũn ra, run run. Nàng bấu chặt vào Tell. Cơ thể nàng gào thét, nàng hết kiên nhẫn vì cảnh gượng gạo giữa hai người và vì khung cảnh tù túng của con tàu.

Anh kéo nàng sang một bên, ngồi trên một chiếc ghế kê trong bóng tối của phòng máy.

- Anh không muốn chỉ thế này thôi, anh muốn ngồi nhờ ở phòng thuyền trưởng một lát. Anh muốn nói với em một chuyện. - Anh nói, giọng đứt đoạn, hơi thở hổn hển.

- Chà chà. - Nàng chỉ nói được thế rồi lại hôn anh, lại nép người vào bộ ngực rắn chắc của anh, lại thường thức cảm giác hai tay anh ôm quanh eo nàng, vuốt ve trên lớp áo mỏng mềm mại của nàng.

- Molly, anh sắp rời đây để về Texas. Thời gian nghỉ của anh đã hết. - Lời anh như gáo nước lạnh tạt vào nàng. Cảm giác mê ly sung sướng bỗng tiêu tan hết. Lòng nàng lạnh giá, lo sợ ngổn ngang. Khó khăn lắm nàng mới cất tiếng được, nhưng giọng nàng có vẻ hoảng hốt.

- Về à? - Nàng biết sẽ đến lúc như thế này. Nàng đã biết thế từ lâu. Nhưng sao lại chóng đến như thế này?

- Ừ. Anh phải làm việc chứ. Chắc em cho anh là loại vô công rồi nghề. Anh phải về để làm việc - Anh nhìn nàng một hồi lâu rồi tiếp - Em hãy đi với anh.

Nàng vùng dậy, nhích lui xa anh rồi ngồi xuống sàn. Nàng quá xúc động nên không đứng lên được. Cổ hít thở một hồi, cố lấy lại bình tĩnh, bên tai cứ văng vẳng lời anh nói. Mỗi tình của nàng chấm dứt rồi ư? Nàng cố xem thường mọi sự, cố mỉm cười với anh, nhưng không thể nào nhìn vào mắt anh được.

- Để đến ở trong ngôi nhà cây của anh ư? Anh chưa hề nói ngôi nhà cây chứa đủ hai ta mà.

- Molly, anh nói thật đấy.

- Em cũng thế. Tell, em không thể đi với anh được đâu. - Thế đấy, nàng đã thoát được nên lời. Phải chăng ngực nàng đau là vì trái tim nàng đã vỡ vụn? Nàng hít vào một hơi thật dài để cố xua đi nỗi đau đớn đang ập lên nàng.

- Molly, tin anh đi. Em tin là anh sẽ chăm sóc em, lo lắng chu đáo cho em. Em hãy đi với anh!

Không một lời tỏ tình, không đã động đến hôn nhân. Anh cho nàng là một cô gái lẳng lơ ư? Cùng đi du thuyền chơi với nhau chỉ là một sự bạo gan, còn chuyện cùng nhau đi Texas lại là vấn đề hoàn toàn khác. Anh muốn cái gì đây? Muốn tiếp tục cuộc lãng du ư? Anh có đủ thực tế không để hiểu rằng anh không thể nào đủ điều kiện để cưới nàng, vì cuối cùng hai người sẽ chấm dứt cuộc sống như bố mẹ nàng? Nàng biết anh thêm khát nàng, mỗi một hành động của anh đều đã cho nàng thấy hết. Phải chăng anh như kẻ sẵn mồi, thỏa mãn vì đã thắng cuộc?

- Không, Tell à, em không đi với anh được đâu! - Nàng đứng lên, bước tới lan can con tàu, cuối cùng thì hai chân nàng cũng đã nhúc nhích được. Trời đêm trở lạnh, hay là chính nàng lạnh thôi? Nàng ước gì đã mang theo áo len. Anh bước theo nàng, xoay người nàng lại để nhìn vào mặt anh.

- Tại sao không? Vì tiền hả? Nếu anh là một kẻ giàu có thì chắc em sẽ đi với anh ngay, phải không? Molly, em không tin anh à? Em có tin anh sẽ không bao giờ để cho em thiếu thốn không? Em cứ đi với anh, như chúng ta đã đi với nhau lâu nay, đừng lo sợ gì về tương lai hết.

Nàng lắc đầu buồn bã, quá sợ sệt không dám nghe theo lời anh, nàng quá biết sự thể sẽ đi về đâu - sẽ dẫn đến con đường nàng đi khi còn nhỏ dại, mà nàng thì không muốn lại dẫm lên con đường ấy nữa.

- Không, Tell à, em không thể nào đi với anh được. Nhưng dù sao em vẫn cảm ơn anh đã yêu cầu em. Em sẽ nhớ mãi suốt đời lời yêu cầu của anh.

Khi nói câu cuối cùng, giọng nàng lớn lên, rồi nàng quay mặt đi, nhấp nháy mắt liên hồi. Nàng không muốn khóc trước mặt anh.

Nàng im lặng một hồi lâu, rồi anh nói nhỏ với nàng, giọng đau đớn:

- Molly, anh sẽ nhớ em lắm!

Nàng hầu như không còn chịu đựng được nữa.

- Chúng ta nhảy lại chứ? - Nàng hỏi giọng trầm buồn.

Anh kéo nàng vào lòng, diu nàng ra sàn nhảy, quay cuồng theo điệu nhạc, không lối bước, nhưng chẳng khác gì hai kẻ xa lạ, không ôm sát vào nhau như trước.

Molly cảm thấy người trơn như băng giá. Nàng không còn cảm thấy gì nữa ngoài những nơi trên cơ thể mà Tell đang đụng vào. Nàng cảm thấy đê mê ở những chỗ ấy. Anh sẽ ra về và nàng ở lại. Những buổi gặp gỡ tuyệt trần sẽ không còn nữa. Không còn nữa những lúc nàng cảm thấy sung sướng vô bờ khi hành động không đoan trang cho lắm. Không còn nữa những giây phút ngóng trông gặp mặt anh, để học hỏi những điều mới lạ, những điều khác biệt, trong lúc cùng vui chơi với anh, người thanh niên kiêu kỳ, cả quyết, có tài chinh phục nàng.

Chuyến đi chơi du thuyền trở thành một cơn ác mộng bất tận. Molly muốn chấm dứt cuộc đi chơi cho rồi. Nỗi mong mỏi hồi hôm đã biến thành thứ kỷ niệm tàn ác, cứ nhắc nhở việc nàng trông chờ giây phút đi chơi đêm nay. Nàng muốn ra khỏi con tàu này ngay, xa lánh Tell ngay, về ẩn náu trong căn phòng nàng. Thời gian đã ngừng trôi rồi chẳng?

Hai người khiêu vũ, nhìn vào bờ khi con tàu vào lại vịnh, rồi mọi người cùng lên bờ. Những người khác đã thưởng thức một buổi tối tuyệt diệu, họ cười nói âm ỉ, chia tay nhau. Còn Molly thì cảm thấy như người mất hồn sắp chết vậy. Mà nàng hy vọng được thế đấy!

Molly không nói một lời trong khi Tell lái xe chạy nhanh qua thành phố, lên đồi về khách sạn. Cho xe đậu lại trước phòng nàng, anh tắt máy xe nhưng vẫn ngồi im không động đậy.

Molly không muốn nhúc nhích người. Rời khỏi xe tức là xem như buổi tối đã chấm dứt mãi mãi không còn bao giờ gặp lại Tell nữa. Thế nhưng, cuộc tình đã chấm dứt rồi mà. Tất cả đã hết rồi mà. Mọi việc đã thay đổi hết rồi.

Anh đưa ngón tay sờ nhẹ lên môi nàng rồi nói.

- Anh muốn có em, Molly à! Nếu em đồng ý, em cứ gọi cho anh một lời nhắn qua Miguel.

- Chào anh, Tell. - Nàng không chịu đựng được cảnh chia tay nữa.

Nàng giật mạnh cửa xe, nhảy ra khỏi xe, không muốn để cho anh đụng đến nàng nữa, vì nàng sợ nàng sẽ không kiềm chế được mình, lại để cho lòng mình yếu đuối.

Vào phòng yên nghỉ rồi, nàng tựa người vào cửa, lắng nghe tiếng xe nổ máy, và cuối cùng tiếng xe vọt đi. Anh đã đi.

Molly bật khóc nức nở.

Cũng lỗi tại nàng mà ra. Nàng đã chơi với lửa từ đêm đầu tiên gặp nhau trên hành lang khách sạn. Đáng ra nàng không nên đi chơi với anh kia, nhưng mà anh đã mang đến cho nàng một cuộc sống sinh động và lý thú. Nàng đã ngán ngẩm cuộc đời khắc kỷ của chính nàng. Cho nên nàng rất vui khi được cùng Tell thoát ra khỏi vòng cương tỏa của cuộc sống.

Anh đã làm cho nàng cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa lên, làm cho nàng dạn dĩ ra. Từ việc mua bộ đồ tắm hai mảnh trời đánh kia, cho đến buổi gặp nhau hấp dẫn vào đêm mưa, rồi ăn cơm cùng anh ở trại anh ở, đến buổi đi cưỡi ngựa thả dăn theo bờ biển, anh đã khiến cho nàng có những hành động nàng chưa bao giờ nghĩ đến trước đây. Những chuyện vui thú, những hành động bạo gan, những việc sinh động.

Quả là những chuyện hấp dẫn chỉ có trong truyện thần tiên.

Nàng thay quần áo đi ngủ, trùm chăn lên người, nước mắt tuôn trào như mưa. Nằm co người lại, nàng cố xoa dịu cơn tim đau đớn, nhưng nàng vẫn thấy nỗi cô đơn tràn ngập cả cõi lòng. Không có gì làm cho nàng vui sầu được. Nàng ảm ức khóc mãi trong đêm cho đến lúc ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, nàng thức dậy, đầu nhức như búa bổ. Mặc áo tắm vào, nàng đi bơi một lát ở hồ bơi, nước mát lạnh làm cho nàng tươi tỉnh lại, nàng làm một vài động tác thể dục cho tinh thần trở lại bình thường. Nhờ bơi lội, nàng cảm thấy khỏe người ra và chỉ một lát sau, khi nàng gặp bà Beverly để ăn sáng, nàng đã vui vẻ chào hỏi bà.

- Bà kể cho cháu nghe về Taxco đi. - Molly hỏi thúc bà, nàng hy vọng bà chủ sẽ bắt đầu nói thao thao bất tuyệt để nàng khỏi phải nói.

- Ở đây tuyệt lắm. Tôi đã đến các cửa hàng dát bạc ra thành những sợi mỏng để làm những đồ trang sức hảo hạng nhất. - Bà Beverly kể đầy đủ chi tiết về chuyến đi của bà, nêu ra những sắc thái của thành phố cổ này rất chi li, đến nỗi Molly cảm thấy như nàng đã nhìn tận mắt nơi này. Nàng lắng nghe bà Beverly nói, tập trung chú ý nghe từng lời từng chữ để khỏi phải nghĩ đến Tell.

- Trời đất, trưa mất rồi. Hôm nay tôi muốn chúng ta bắt đầu công việc lại cho sớm. - Bà Beverly vừa nói vừa nhìn vào đồng hồ - Mà cô chưa nói cho tôi nghe chuyện vui mấy ngày nghỉ đấy nhé. Chuyến đi du thuyền có vui không?

- Dạ, tuyệt lắm! - Molly đáp rồi đứng dậy, nàng đi vòng quanh hồ bơi, không muốn nói thêm gì nữa, nhất là chuyện đêm qua. Vừa đi nàng vừa nói tiếp - Cháu đi mở máy vi tính và lấy cuộn băng bà đã làm đêm qua.

Đắm mình vào công việc, Molly cố tìm cách để quên. Bà Beverly lôi trong máy ghi âm ra cuộn băng nào là nàng cúi đầu cúi cổ làm ngay cuộn ấy. Mỗi đêm nàng rà soát lại phần đã đánh xong, sửa chữa lại các chỗ trình bày và các lỗi chính tả. Nàng thức khuya cho đến lúc quá mệt mới đi nằm, có thể nàng mới mong tìm được giấc ngủ. Nhưng cho dù cố gắng đi mấy, nàng vẫn không thể không nghĩ đến Tell. Khi nào thì anh đi? Liệu trước khi anh đi anh có ghé lại thăm nàng lần nữa không? Hay là anh trông đợi nàng nhắn tin mới đến? Nàng có nên nhờ Miguel nhắn tin cho anh không? Nhưng nàng biết nói gì đã chứ? Thôi, chỉ còn cách già biệt thôi.

Nàng cứ liên miên tưởng tượng ra cuộc sống của anh. Anh làm việc trong một trang trại sửa chữa hàng rào, đóng dấu vào lưng bò. Anh làm gì nữa nhỉ? Buổi tối anh làm gì nhỉ? Bây giờ liệu anh có làm việc khuya để khỏi nghĩ đến nàng không? Hay lại ngồi trên cổng gỗ, ngắm nhìn cảnh hoàng hôn trên đồng cỏ. Hay ngồi kháo chuyện với những tay cao bồi khác? Liệu anh có nghĩ đến nàng không, hay lại quên nàng sau vài tuần xa vắng?

Ước chi nàng được đi thăm anh một chuyến cho biết. Thấy được chỗ làm ăn của anh, có lẽ sẽ giúp nàng giải quyết được nhiều việc. Ít ra thì nàng cũng sẽ biết được cuộc đời anh ra sao trong mai hậu, biết được nhà cửa của anh ra sao, biết được anh làm gì trong những lúc rảnh rỗi. Nàng mãi phân vân trong lòng. Cứ phân vân là lòng nàng lại quặn đau.

Molly dần vật mình suốt hai hôm như thế. Đến sáng thứ ba, khi thức dậy, nàng bèn quyết định gọi lời nhắn cho Tell. Miguel chắc sẽ chuyển lời lại cho anh. Nàng muốn gặp anh một lần nữa. Có lẽ nàng sẽ nói với anh về ý định đi thăm một chuyến cho biết.

Nhưng vừa khi nàng vội vã chuẩn bị đi gọi lời nhắn vào sáng hôm ấy, thì bà Beverly lại yêu cầu nàng làm việc khẩn cấp. Bà muốn kiểm chứng lại nhiều chi tiết bà đã đưa vào sách, nhờ Molly tìm những đoạn văn bà nghi ngại để đọc lại cho bà nghe. Sau khi đã hiệu đính nhiều lần, bà mới hài lòng.

- Hôm nay thế là xong. Chắc lát nữa tôi sẽ ra câu lạc bộ trên bãi biển để nghỉ ngơi... Cô có muốn đi với tôi không? - Bà hỏi.

- Dạ được thôi. - Nàng đáp, nhưng trước hết nàng cần phải nhắn cho Tell biết đã. Liệu chiều nay anh có đến được không? Nàng có tin tối nay anh mới đến không? Làm sao anh về sớm thế nhỉ? Bỗng nàng muốn gặp anh quá.

Nàng vội đi xuống tiền sảnh khách sạn. Khi nàng bước vào gian phòng rộng rãi mát mẻ, Miguel đã tươi cười chào nàng.

- Chào cô.

- Chào anh Miguel. Tôi muốn nhờ anh nhắn giúp ông Hardin đây.

Anh ta sa sầm nét mặt, đáp:

- Thưa cô, ông Hardin đi rồi. Đợt nghỉ hè của ông ấy đã hết, ông ấy về rồi, về Texas.

- Sao tôi không biết gì hết nhỉ? - Nàng đáp, lòng vô cùng thất vọng. Thế là anh đã đi rồi. Ra đi không một lời già biệt, không thêm gặp lại nàng. Anh đã dặn cứ nhờ Miguel nhắn

cho anh. Để làm gì nhỉ? Để lần sau có đến đây anh biết được nàng đã đổi ý ư? Biết đến khi nào anh mới trở lại Acapulco?

Nàng thẫn thờ lên đồi, trở lại phòng.

- Vĩnh biệt, Tell. - Nàng lẩm bẩm nói, nước mắt đầm đìa.

Chương mười một

hời gian trôi qua chậm chạp. Molly không còn vui thích những thứ bình thường mà trước đây nàng lấy làm thích thú nữa. Cái gì cũng làm cho nàng nhớ đến Tell hết. Từ cảnh đẹp trên vịnh khi đứng trong sân nhìn ra cho đến thú bơi lội ở câu lạc bộ bãi biển, cái gì cũng gợi đến kỷ niệm buồn. Chỗ nào ở Acapulco mà nàng chưa đến với Tell không?

Chỉ có ngôi nhà của Luis Alverado. Mà nàng thì không thích nổi lại sợi dây liên lạc với chàng thanh niên điển trai này. Nàng thà làm xong công việc, rồi đi bách bộ cho khuây khỏa nỗi lòng trong những ngày cuối cùng còn hơn.

Đã có lần nàng tự hỏi không biết có khi nào nàng chán cảnh đứng trong nhà nhìn ra ngoài không, và nàng không chán thật. Nhưng bây giờ thì cảnh này làm cho nàng đau đớn hơn là sung sướng. Nàng nhớ lại cái đêm đầu tiên nàng thấy người khách lạ hiện ra trong bóng tối, thoát tiên anh ta làm cho nàng khiếp sợ, nhưng rồi anh đã làm cho nàng tò mò muốn tìm hiểu. Anh chỉ cho nàng xem những khách sạn ở bên kia vịnh, đã nói cho nàng biết những chiếc du thuyền.

Nàng đứng tựa vào lan can, nhìn ra cảnh mặt trời lặn trên vịnh, bầu trời nhuộm màu hồng, màu hoa cà và màu tím. Nàng thấy xa xa một chiếc du thuyền lộng lẫy ánh đèn, sáng trưng, đang từ từ di chuyển, và nàng nghe được cả tiếng âm nhạc trên tàu.

"Tin anh đi Molly. Tin là anh sẽ lo lắng cho em" - Những lời Tell đã nói còn vang mãi đến tai nàng. Nàng muốn tin vào lời anh lắm chứ, nhưng bây giờ anh còn trẻ, còn mạnh, liệu đến lúc già thì sao đây? Liệu anh có muốn cưới nàng không? Liệu anh có chết yểu như bố nàng không? Rồi để lại cho nàng đứa con, hay tệ hơn nữa, nhiều đứa con, để nàng chăm sóc, nuôi nấng?

"Em cũng khỏe mạnh mà" - Nàng không cảm thấy mình khỏe mạnh. Nàng lại thấy lo sợ. Sợ nàng đánh mất cái gì quý báu, nhưng cũng sợ phải tin một người vô tư lự như Tell. Nàng cần sự ổn định và cần có cuộc sống đảm bảo. Nàng không chịu được cảnh may rủi trong sông bạc.

Nhưng nàng cũng khỏe đấy chứ, nàng đã tự mình vươn lên từ cảnh nghèo nàn để có được cuộc sống đầy đủ. Có lẽ số phận của nàng không hẩm hiu như mẹ nàng. Có thể nàng cứ yêu một người, cùng người ấy làm việc để xây dựng một cuộc sống, một người để cùng chia sẻ ngọt bùi cho đến đầu bạc răng long. Có thể anh ta không chết yểu và không để nàng sống trong nghèo khổ.

"Em có tài, khéo léo... em không nghèo được đâu..." - Nàng có thể xin làm thư ký ở nơi nào cũng được, người ta rất cần thư ký. Nàng làm việc rất cần mẫn, rất giỏi. Bà Beverly đã nhiều lần khen ngợi nàng, mà bà ta là một bà chủ khó khăn.

"Tin anh đi, tin anh đi, tin anh đi..." - Những lời ấy cứ vang vọng mãi trong óc nàng. Molly không còn nhìn thấy cảnh mặt trời lặn nữa, không còn thấy những màu sắc huy hoàng trên bầu trời nữa; nàng chỉ còn thấy khuôn mặt r ám nắng của Tell mà thôi. Nàng nghe thấy giọng anh nói, giọng trầm trầm uy nghiêm, khiến nàng phải tin anh, phải nghe lời anh, phải nhớ đến anh. Chắc anh không để nàng thất vọng đâu.

Nàng có làm được việc ấy không?

Nàng phải làm gì để thay đổi hoàn cảnh nhỉ? Rồi nàng phải chịu cảnh cô đơn lâu dài ư? Nàng mong mỗi người yêu, muốn cùng sống với anh, muốn anh cùng sống với nàng ư? Thật nàng đã lầm lẫn khi trả lời không với anh; nàng điều chỉnh lại được không?

Nàng yêu anh. Nàng chấp nhận điều đó. Nàng có tin anh được không? Lòng nàng đã quyết, nàng không làm ngược lại được lòng mình. Khi đã quyết định dứt khoát, nàng cảm thấy yên ổn trong lòng.

Nàng muốn nói chuyện với Tell, muốn anh biết nàng đã đổi ý, nàng không thể sống mà thiếu anh. Nàng yêu anh. Nàng muốn sống cùng anh. Thật khổ, tại sao anh lại ở xa xôi đến thế khi nàng quyết định một việc quan trọng trong đời như thế này?

Nàng chậm rãi trở về phòng. Nếu nàng không nói chuyện được với anh, có thể Miguel biết địa chỉ của anh, xem thử anh có muốn nàng đến với anh không.

Mà nếu anh muốn thì sao nhỉ?

Nàng không muốn bận tâm đến câu hỏi ấy.

"Tell thân yêu. Em sẽ đến. Em nhớ anh quá, không thể nào sống xa anh được. Anh đã nói em tin anh đi. Em tin. Em tin anh với cả cuộc đời em, tương lai em, với tất cả lòng của em. Em yêu anh, Tell à. Nếu anh vẫn còn muốn em đến với anh, xin anh vui lòng cho em biết anh ở đâu. Yêu anh, Molly".

Nàng đọc lại bức thư, lời lẽ như thế này có quá cấp tiến không nhỉ? Nàng mỉm cười, nhớ lại những lần anh chọc ghẹo nàng vì nàng quá đoan trang đứng đắn. Gửi bức thư như thế này có đứng đắn không? Theo nàng thì bức thư rất thiếu đứng đắn, nhưng nàng vẫn phải gửi thôi, cho dù thiếu đứng đắn đi nữa, thì nó cũng là phương tiện duy nhất mang lại cho nàng hạnh phúc.

Nàng bỏ thư vào phong bì rồi đi xuống tiền sảnh. Trời đã tối, người nhân viên trực đến ngồi sau bàn cho nàng biết Miguel đang phiên nghỉ, ngày mai mới đến làm việc. Anh ta có giúp được không nhỉ?

Molly buộc lòng phải nói với người nhân viên rằng nàng muốn nhờ Miguel cho biết một địa chỉ. Anh ta lấy chiếc phong bì rồi ghi trên một tờ giấy, để cả hai thứ lên bàn chờ ngày mai Miguel đến.

- Anh ấy sẽ lo cho cô, thưa cô. - Anh ta cười với nàng, không tỏ vẻ gì ngạc nhiên trước yêu cầu kỳ lạ của nàng hết.

Đêm ấy nàng thấy lòng nhẹ nhõm khi đi ngủ. Rồi Tell sẽ nhận được thư, rồi nàng sẽ được tin anh. Nàng phải tin anh mới được!

Sáng hôm sau, Miguel gọi điện thoại đến cho nàng.

- Thưa cô, tôi đã nhận cái thư cô nhờ tôi gửi cho ông Hardin rồi... Tôi không biết địa chỉ của ông ấy mà tôi đang có, liệu có dùng được hay không đây. Tôi biết địa chỉ này đã lâu rồi. Ông ấy có thể dời đi chỗ khác lắm.

Molly cảm thấy nản chí. Nàng đã quá tin tưởng Miguel biết cách liên lạc với Tell.

- Anh cứ gửi đến địa chỉ anh hiện có giúp tôi. Nếu ông ấy đã dọn đi chỗ khác, có lẽ người ta sẽ gửi tiếp đến địa chỉ mới thôi. Cảm ơn anh lắm, anh Miguel - Nàng cúp máy. Bây giờ chỉ còn vấn đề thời gian nữa thôi. Thời gian và may mắn đúng địa chỉ.

Công việc về cuốn sách sắp tới hồi kết thúc. Theo những biến cố xảy ra thì Molly có thể nói rằng tướng Pershing đang đến hồi sắp chấm dứt sự nghiệp của mình. Bà Beverly đọc không mệt mỏi, và mấy ngón tay Molly gõ liên hồi. Vì sắp chấm dứt rồi, cho nên nàng lại gắng theo bà cho kịp.

Một buổi sáng bà Beverly bước vào phòng với vẻ rất long trọng, bà đứng bên cạnh Molly. Bà lấy điệu bộ rất kịch, đưa cho cô thư ký cuộn băng. Bà nói.

- Cuốn cuối cùng.

- Xong rồi à? Nhanh quá! - Molly lắm bẻm nói, vừa đưa tay lấy cuộn băng.

- Đúng thế, nhưng nhờ tôi đã có kế hoạch trước rồi mới đọc ra sau. Được thế là vì tôi đã bỏ công nghiên cứu sẽ viết cuộc đời ông ta như thế nào. Mà đây mới chỉ là quyển đầu thôi. Chúng ta còn phải làm việc trong nhiều tuần nữa. Nhưng tôi rất hài lòng đã hoàn tất được cuốn này. Tôi thấy kiệt sức rồi.

Bà Beverly nói xong, bước ra ngoài sân.

Molly đưa cuộn băng vào máy. Bây giờ nàng sẽ biết được những cảnh cuối cùng của cuộc đời Black Jack, và rõ phần kết thúc mà bà Beverly đã biết. Chỉ còn lại công việc biên tập và hiệu đính, nhưng công việc chủ yếu của cuốn sách coi như đã hoàn thành.

Molly cảm thấy xúc động khi đọc đến phần cuối. Trước mắt còn phải hiệu đính và trau chuốt câu văn, nhưng ít ra thì nàng cũng biết được phần kết thúc.

Nàng làm xong trang cuối cùng ngay trước giờ cơm tối.

Bà Beverly đang ngồi trên sân, đưa mắt nhìn ra ngoài vịnh, cầm trên tay một ly rượu mạnh.

- Cháu làm xong rồi. Tác phẩm thật tuyệt, thưa bà. - Molly vừa nói vừa ngồi xuống trên chiếc ghế dựa bên cạnh bà, nàng rất chân thật khi ngợi khen bà.

- Cảm ơn cô. Sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi đây. - Bà Beverly đáp, mỉm cười nhìn cô thư ký.

- Rời đây? Để đi đâu?

- Về nhà. Bà chị tôi vừa gọi điện thoại đến cho tôi. Chị ấy đoán tôi đã xong việc, cho nên chị muốn tôi ghé đó trước khi về L.A. Tôi đã trả lời chúng ta sẽ đi vào sáng mai, ở chơi với bà ấy ít hôm rồi về L.A. Còn nhiều việc trong cuốn sách này ta cần phải làm trước khi tôi đưa cho nhà in, nhưng cuốn tiếp theo mới gay cấn. Chúng ta sẽ giam mình ở nhà tôi tại Malibu để làm ngày làm đêm cho xong đây.

- Nhưng... cháu tưởng chúng ta còn ở đây một thời gian nữa.

Molly hoảng hốt ra mặt. Tell không biết nàng ở đâu. Nếu nàng đi khỏi đây, làm sao anh tìm ra nàng? Nàng hy vọng ít hôm nữa sẽ nhận được tin anh. Nàng không thể ra đi được. Nàng bèn nghĩ ngay ra biện pháp đối phó. Nàng phải gửi ngay cho anh một bức thư khác nữa, báo cho anh biết kế hoạch đã thay đổi. Nếu nàng nghĩ đến chuyện bà Beverly ra đi một cách vội vã như thế này, thì chắc nàng đã ghi địa chỉ nhà nàng trong thư cho anh biết rồi. Đã một tuần qua rồi. Nàng không biết anh nhận được thư nàng chưa? Anh có thay đổi ý định không nhỉ? Hay là thư anh phúc đáp hiện đang trên đường đến đây?

- Không cần phải ở lại đây nữa. Tôi đã hoàn tất cuốn sách, cô đã in ra giấy xong, đêm nay ta gói ghém đồ đạc vào va-li. Ngày mai ta sẽ đi chuyến bay lúc 10 giờ. Chúng ta sẽ đi chơi đâu ở Acapulco đêm cuối cùng này nhỉ?

Molly hần phải trả lời, vì bà Beverly đã đứng dậy để đi thay quần áo, nhưng nàng không còn tâm trí đâu để mở miệng cho được. Trí óc nàng quay cuồng. Nàng phải viết thư cho Tell ngay lập tức, nàng ước chi nàng biết chỗ anh ở để tìm đến nhĩ. Ước chi nàng vẫn còn ở Acapulco khi anh đến gặp nàng nhĩ. Bây giờ thì nàng phải chờ thêm một tuần nữa hay là cũng một thời gian như vậy mới mong nhận được tin anh. Mỗi ngày như dài bất tận thế này. Cũng phải mất hàng tuần nữa nàng mới hy vọng nhận được thư trả lời của anh. Nàng mong muốn nhận được tin anh ngay bây giờ thôi.

Hai người ăn trong một nhà hàng nằm trên bờ hiên. Món tôm hùm thật ngon, nhưng Molly không muốn nuốt. Nàng mãi mê ngắm cảnh Acapulco lần cuối. Hôm nay là đêm cuối cùng của nàng ở thiên đường kỳ diệu này, nàng muốn ghi nhớ tất cả, cho dù chuyện không hay đã xảy đến cho nàng. Acapulco là nơi nàng rất yêu thích.

Nàng nhớ lại đêm cuối cùng với Tell, nàng ước chi có can đảm chấp nhận lời đề nghị ra đi với anh, nàng ước chi được gặp lại anh trước khi anh về. Ước chi nàng cả gan cùng đi với anh, nhưng chắc nàng phải ở nán lại để làm cho xong cuốn sách. Dù sao nàng cũng đã mang ơn bà Beverly rất nhiều.

Khi hai người về đến phòng, nàng vội vã thu dọn đồ đạc rồi viết một bức thư nữa gửi cho Tell. Sáng mai nàng sẽ nhờ Miguel gửi giúp, và có thể Tell sẽ gọi điện đến cho nàng khi nàng đã đến L.A. Nàng quên không hỏi bà chị của bà Beverly ở đâu - nếu ở California thì có lẽ Molly không cần phải ở lại đây, mà đi thẳng về nhà ăn cơm luôn cũng được.

Sáng hôm sau, hai người dừng lại ở phòng trực để trả chìa khóa phòng và hoàn lại chiếc xe jeep màu xanh trắng sặc sỡ. Taxi sẽ đưa họ ra phi trường. Molly thừa cơ hội này để gặp Miguel. Anh ta lại đến phiên nghỉ. Carlos đang có mặt ở đây.

Molly buồn bực vô cùng. Nàng hỏi:

- Hôm nay Miguel có đến không? - Nàng ngoái đầu nhìn lui để xem bà Beverly có theo dõi nàng không.
- Dạ không, thưa cô, hôm nay anh ấy nghỉ. Anh ấy nghỉ hai ngày mới đi làm lại. Cô cần gì à?
- Anh có biết ông Hardin không?
- Dạ không, chắc tôi không biết ông ấy. Ông có ở đây không?
- Không. Tôi... Ông ấy không còn ở Mexico nữa. Hiện ông ở Texas. Miguel biết địa chỉ của ông ấy. Tôi muốn gửi cho ông ấy một lá thư.
- Rất tiếc là tôi không biết ông ấy, thưa cô.
- Tôi có thể gửi lá thư lại đây để nhờ Miguel gửi giúp, được không?
- Dạ được chứ, tôi sẽ nói lại với anh ấy.

Không hài lòng những gì vừa xảy ra, nhưng nàng thấy không còn cách nào khác hơn là gửi lại đây lá thư và kèm theo hai peso tiền tem. Nàng cười cảm ơn anh ta rồi vội vàng đến với bà Beverly, vừa khi chiếc taxi chạy đến.

Chạy theo con đường Carretera Escenica, vịnh Acapulco nằm phía sau lưng họ. Chẳng mấy chốc họ chạy lên ngọn đồi cuối cùng, thế là cảnh thành phố xinh đẹp biến mất khỏi tầm mắt. Dọc theo con đường này, Molly và Tell đã lái xe ra bãi Revolcadero để cưỡi ngựa trên bãi. Hai mắt nàng đầy ngấn lệ. Ngày hôm ấy khi nghe anh nói anh sẽ ra về, nàng mới thấy hạnh phúc tan tành mây khói. Mặc dù nàng đã nặng lời nghi ngờ anh, nhưng anh vẫn muốn nàng cùng đi với anh. Nàng ước chi nàng đã bằng lòng đi với anh.

Qua khỏi chỗ rẽ, nàng thấy khách sạn Acapulco Princess tráng lệ vươn cao trên bờ biển ở phía trái. Rẽ qua đoạn đường cao tốc, chiếc taxi chạy vọt về phía phi trường.

Molly nhìn cảnh vật lòng buồn rười rượi. Hai bức thư có đến được tay Tell không nhỉ? Liệu anh có còn muốn gặp nàng nữa không sau khi nàng đã cương quyết chối từ lời yêu cầu nàng đi với anh? Nếu anh không muốn nàng đi thì sao? Làm sao nàng chịu đựng cho được?

Nàng thần thờ khi leo lên chiếc phản lực cơ bóng láng. Hai người tìm chỗ ngồi, rồi nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nhìn những dãy đồi nâu thẫm của xứ Mexico. Chỉ vài phút nữa thôi là họ rời khỏi đây và chuyện gặp gỡ Tell ở đây đi vào dĩ vãng. Nàng mong sao Miguel đã gửi thư nàng đúng địa chỉ của anh.

Máy bay cất cánh êm ái, Molly ngắm cảnh thành phố một lần chót khi chiếc máy bay vòng quanh vịnh Acapulco rồi hướng ra phía Bắc. Nàng ngồi ngửa ra ghế dựa, đọc một cuốn tiểu thuyết trinh thám nàng vừa mua ở phi trường, lòng phân vân không biết họ đi đâu và chuyến đi bao lâu. Sau một hồi lâu không đọc được chữ nào, nàng đành không đọc nữa.

- Bà chị của bà hiện ở đâu? - Nàng hỏi bà Beverly khi thấy bà cứ loay hoay trong ghế để tìm thế ngồi cho thoải mái.
- Ở Texas. Chúng ta bay đến Dallas, rồi sẽ có máy bay chuyển tiếp đưa chúng ta đi Laredo. Sẽ có người đến đón chúng ta ở đấy để đưa về trang trại.
- Trang trại à?
- Ờ, Sally sống ở trại. Tôi xuất thân ở đấy. Lớn lên ở đấy. Tell có lẽ sẽ đến đón chúng ta, nó ở gần phi trường nhất.
- Tell à?

Molly hết sức kinh ngạc. Nàng cảm thấy như nàng khám phá ra điều gì rất quan trọng, tìm nàng đập liên hồi. Nàng quay qua nhìn bà Beverly dăm dăm.

- Tell Hardin đấy. Cô đã gặp nó một lần ở Acapulco rồi mà.
- Đúng thế, bà... ơ... đã khuyên cháu lánh xa anh ấy - Molly cố nhắc lại chuyện này - Có phải bà biết anh ấy ở Texas không?
- Cưng ơi, tôi biết nó từ ngày nó lọt lòng. Nó là cháu tôi mà, là con trai đầu của chị Sally!

Molly ngẩn người ra. Nàng nhìn chăm chăm bà Beverly, hầu như không thể nào tin vào tai mình nữa, tâm trí nàng bấn loạn lên. Nàng tiếp:

- Tell Hardin là cháu bà à? Nhưng bà đã nói với cháu là anh ấy chỉ biết quậy mà thôi.

- Ồ, thì đúng thế đấy, nó là thằng quậy mà. Quậy các cô gái trẻ đẹp. Nó mê gái lắm. Gái cũng mê nó. Nó thường bỏ người ta hết. Nhưng nó là thằng nông nổi phóng túng. Xuất thân trong gia đình giàu có, nó xài phí tiền bạc, theo tôi thì nó bị gái chài hết. Nó nhẹ dạ tin người, không hiểu thế nào là lời hứa chân thật, không hiểu thế nào là tình nghĩa trăm năm. Tôi nghĩ là nó đã hai lần yêu đương khấn khít, nhưng rồi con gái chỉ biết có tiền của nó. Nó thất vọng, cho nên tôi nghĩ là chắc nó sẽ không lấy vợ đâu. Cô quá xinh đẹp không thể để cho Tell quậy phá được. Thành ra tôi có cảnh cáo cô nên tránh xa nó đi là vậy. Cô quá thơ ngây, quá đứng đắn, không nên để cho nó đùa cợt mua vui. Nó hẳn chỉ là đồ quậy phá đối với một người như cô.

Tell cũng đã cho là nàng đứng đắn. Anh thường chọc ghẹo nàng như thế. Thế mà anh đã yêu cầu nàng cùng đi với anh. Nhưng lại không đá động gì đến hôn nhân hết.

- Anh ấy giàu à? - Nàng tự hỏi - Tại sao anh ấy không nói cho nàng biết nhỉ? Phải chăng anh chỉ đùa cợt mua vui với nàng như lời bà Beverly đã nói? anh biết đối với nàng, cuộc sống đảm bảo là điều rất quan trọng, thì tại sao anh không nói cho nàng biết?

- Giàu chứ, nhưng cứ nhìn vào cách nó sống ở Mexico thì chắc cô không nghĩ ra đâu. Nó thích cắm trại hơn là ở trong một khách sạn, thích ăn mặc như đồ vô công rồi nghề và chọn các quán ăn rẻ tiền để ăn. Nó nói đó là phương pháp giúp nó tìm ra được người chân chính. Tôi chắc nó chê bai em út trong nhà toàn là.. ngợm cả, không biết có phải thế không? Bố của chúng, anh Jim, đã cho chúng nó mỗi đứa một số tiền để lập nghiệp. Tell đã sử dụng tiền chia gia tài ấy rất giỏi, nó mua một trang trại, lại còn làm lợi nhờ trang trại nữa.

- Thì ra anh ấy làm chủ trang trại, chứ không phải làm công ở đấy. - Molly nói, như chỉ nói với mình.

- Nó làm việc chết bỏ mà. Nhưng nó lại có tình cảm rất mãnh liệt. Vì thế nó đã xuống tận Acapulco để tìm tôi cho được. Sally đã cho nó biết tôi đến đây, vì thế là nó ghé đến để xem cho chắc tôi có được khỏe mạnh không. Quả vậy, gia đình tôi cứ xem như tôi không đủ sức lo lắng cho mình. Thế nhưng, tôi chỉ gặp nó có một lần thôi. Chắc sau lần ấy, nó về nhà liền.

Không, anh đâu có về. Molly khẽ thở dài. Nhưng nếu anh về sau hôm ấy, thế mà lại hay hơn.

- Tôi không biết tại sao chị Sally lại muốn tôi ghé lại đây, nhưng vì chị ấy ít khi đòi hỏi tôi điều gì hết, cho nên tôi nhân thể ghé lại thăm chị luôn. Chúng ta sẽ ở lại đây ít hôm chơi, vừa sửa chữa lại và hoàn tất cuốn sách. Cô sẽ thích nhà cửa của gia đình chị ấy cho mà xem, nhà xây trên đồi, vùng quê xinh đẹp, không giống như L.A. đâu. Thế nhưng tôi lại thích L.A.

Molly nhìn ra cửa sổ, tâm trí quay cuồng. Nàng không tài nào định tâm để xem cảnh vật được. Từ lúc nàng bước chân lên máy bay, tâm trí nàng đã bay bổng tận đâu đâu. Nàng hết sức lo lắng khi phải ra đi mà không được gặp Tell, thì nay tình hình lại hoàn toàn thay đổi, chỉ vài giờ nữa thôi là nàng lại gặp anh.

"Tin anh đi", anh đã nói như thế. Nàng mỉm cười; nàng đã tin anh. Nàng đã quyết định theo anh trước khi nàng biết anh là ai, trước khi nàng biết anh có thể đảm bảo cho nàng cuộc sống ổn định đầy đủ, một cuộc sống nàng hằng ao ước. Trước khi biết sự thực về anh, nàng đã tin vào trái tim của nàng, đã gởi cho anh lời hứa hẹn rồi.

Tim nàng đập nhanh hơn, một nụ cười duyên dáng rộng mở trên khuôn mặt nàng. Chốc nữa nàng lại thấy anh, mọi việc lại tốt đẹp. Nàng sẽ nói cho anh biết nàng rất yêu anh. Anh có vui sướng khi đọc thư nàng không? Có phải chính mẹ anh thu xếp chuyển đến thăm này của nàng và bà chủ không, hay là chính Tell nhờ mẹ anh thu xếp?

Molly nôn nóng cả người. Sự thất vọng ê chề trong mấy ngày qua bỗng tiêu tan hết. Chỉ chốc nữa thôi là nàng lại gặp anh rồi.

Hai người dừng lại một chốc ở Dallas, Molly dành thì giờ này để trang điểm lại một chút và chải tóc tai cho gọn gàng. Háo hức trước chuyến hội ngộ đầy triển vọng, nàng nôn nóng khi phải chờ đợi như thế này, nhưng nàng cố che dấu tình cảm để bà Beverly khỏi trông thấy. Nàng mặc bộ áo quần nàng đã dùng để đến Mexico, bộ áo quần Tell đã thấy vào đêm đầu tiên hai người gặp nhau ở trên sân sau. Liệu anh có nhớ ra không nhỉ? Nàng lại ao ước nàng mặc cái áo mới mua và quần cụt, nhưng mà đi xa thì phải ăn mặc như thế này mới đứng đắn.

Chuyến bay ngắn ngủi từ Dallas đến Laredo chỉ bay trong một thoáng là đến, và Molly cùng bà Beverly đi vào phi cảng có điều hòa không khí. Đưa mắt nhìn số người đến đón, tìm Molly hồi hộp khi nàng trông thấy Tell cao lớn đứng sau đám đông, trông anh cao ngạo ngẩng đứng tách xa mọi người. Mắt anh đang dán chặt vào mắt nàng.

Nàng mỉm cười đưa tay vẫy chào, lòng tràn ngập hạnh phúc, mặt hớn hờ vui tươi. Nhưng ánh mắt anh sao kỳ lạ thế, sao anh có vẻ như thờ ơ lãnh đạm thế? Anh không cười đáp lại mà chỉ nheo nheo hai mắt như thể anh đang định nói cái gì. Nàng phập phồng nao nức. Anh trông tuyệt diệu quá. Nàng quá đổi vui sướng khi gặp lại anh.

Anh vẫn cao ráo như lúc nào, mặc chiếc quần jean bó sát vào người và chiếc sơ-mi kẻ ô vuông màu xanh trắng. Anh mang giày chần bò, nắm cái mũ chần bò trên tay. Molly say sưa nhìn anh, tình yêu dường như lộ cả ra ngoài.

- Chào Tell. - Nàng e lệ nói khi hai người đến gần anh.

Anh gật đầu chào, cúi người hôn lên má dì anh rồi nói:

- Xin chào dì Beverly, chào Molly.

- Này cháu, mẹ cháu muốn cái gì mà phải cần dì ghé lại thăm đây? Mẹ cháu không đến thăm dì ở L.A được hay sao? - Bà Beverly hỏi, ngược mắt nhìn đứa cháu trai cao lớn.

- Dì hỏi mẹ cháu thì biết, thưa dì. Cháu chỉ đến đón dì thôi. - Anh không rời mắt khỏi Molly. Nhưng hình như anh không được hạnh phúc khi gặp lại nàng. Nàng cảm thấy như thế. Nàng phân vân không biết phải chẳng phải đợi đến khi hai người đứng riêng ra anh mới tỏ thái độ sung sướng? Có lẽ anh không muốn nói trước mặt bà dì của anh. Chắc anh đã nhận được lá thư của nàng rồi? Nàng có tỏ ra quá đường đột không nhỉ? Nàng thấy nghi ngại quá. Không biết có phải vì rượu vang và vì ánh mặt trời mà anh đã nói như thế không? Phải chăng mọi chuyện đã xảy ra trong một chuyến đi nghỉ hè, cho nên anh không muốn gia đình biết?

- Ta về chứ?

Molly gật đầu rồi đi cách xa bà Beverly. Thật nàng không hiểu nổi. Tại sao Tell không sung sướng khi gặp nàng? Anh đã đề nghị nàng đi với anh kia mà; anh đã đổi ý rồi ư? Nàng thấy hoang mang vô cùng.

Nàng lại ước sao nàng đã không cùng đi với bà Beverly. Đáng lẽ nàng nên xin bà cho nàng về nhà, rồi đợi bà Beverly ở đấy kia. Và đợi thư của Tell luôn nữa. Nếu anh không muốn nàng thì tình thế khó xử biết bao. Nàng tái mặt, tránh không nhìn vào anh.

Molly và bà Beverly phải đi nhanh qua phi trường để theo kịp Tell. Anh tìm hành lý của hai người và chỉ trong một lát, hành lý đã chất hết lên chiếc xe tải lớn của anh.

- Cô ngồi ở giữa đi, Molly, tôi muốn ngồi bên cửa sổ. - Bà Beverly nói, rồi ngồi tựa người vào bên cửa.

Tell mím chặt môi, nhưng anh vẫn không nói gì khi Molly leo lên xe ngồi vào giữa. Sau khi bà Beverly đã lên xe, anh đóng cửa lại rồi đi vòng quanh qua phía bên kia, leo lên xe.

Chân anh chỉ cách chân Molly có vài phân; nàng có thể cảm thấy hơi nóng toát ra từ chân anh trong trời chiều nóng bức. Mỗi khi anh quành tay lái, tay anh chạm nhẹ vào tay nàng. Nàng nhích ra một chút, ngạc nhiên trước phản ứng của anh, cánh tay nàng

lại nhột nhạt khi chạm vào tay anh. Anh giận mình ư? Có phải anh không muốn nói chuyện với nàng trước mặt bà Beverly không?

- Người trong nhà ra sao? - Bà Beverly hỏi khi xe ra đến đường cao tốc.

- Bình thường cả. Diane ở nhà với cháu bé. Ellie sẽ về vào cuối tuần. Dì ở chơi bao lâu? Tell hỏi, không dă động gì đến Molly cả.

- Không biết nữa. Tùy mẹ cháu thôi. Dì đã làm xong cuốn sách, có thể mất vài hôm để sửa chữa lại cho hoàn hảo. Dì thích làm một mạch cho xong. Về L.A. rồi hãy hay. Dì rất vui đến thăm đứa bé, chắc nó lớn lắm rồi so với độ dì đến thăm mới đây.

Hai dì cháu tiếp tục nói chuyện không dă động gì đến Molly hết. Họ nói chuyện về gia đình, về bạn bè quen biết trong vùng. Molly nhìn thẳng ra phía trước, nhìn lên mặt đường, nàng mê mẩn khi lần đầu tiên được thấy cảnh Texas. Tuy vậy, luôn luôn nàng nghĩ đến Tell đang ngồi bên cạnh nàng, anh chỉ cách nàng có mấy phân, hai bàn tay khỏe mạnh của anh đang nắm chặt tay lái. Nàng luôn luôn nghĩ đến việc hình như anh không sung sướng khi gặp nàng. Có gì sai trái ư? Có phải anh nghĩ là nàng không muốn để cho bà Beverly biết? Nàng cảm thấy mình có lỗi vào cái đêm cuối cùng ấy. Nhưng bây giờ nàng biết nói gì đây. Có lẽ đợi đến khi hai người gặp riêng hẳn hay. Chắc chắn thế nào hai người cũng có cách đứng riêng vài phút.

Tell bỏ đường cao tốc rẽ vào một con đường trải nhựa dài vắng vẻ, hai bên đường có giăng dây kẽm gai để ngăn trâu bò đang gặm cỏ trong đồng khỏi ra đường. Molly mãi nhìn xe chạy vào trong một sân trại rộng rãi, giữa sân là một nông trại lớn xây theo kiểu cổ có cổng vào đồ sộ. Tell cho xe dừng lại rồi nhảy xuống.

Anh mở cửa xe, giúp bà đi xuống xe rồi nhìn Molly. Nàng lết qua trên ghế ngồi, váy hơi lật lên vì di chuyển, nàng đỏ mặt, cố kéo váy xuống. Anh đưa tay nắm tay nàng, giữ yên trong tay anh một lát, rồi kéo nhẹ tay nàng để giúp nàng xuống xe. Nàng nắm chặt mấy ngón tay anh, nhưng anh rút tay lại.

- Ôi, Beverly, rất sung sướng thấy dì đến. - Một phụ nữ tóc muối tiêu từ trong nhà vội vã bước ra, ôm choàng lấy bà Beverly. Bà ta không cao hơn người em gái mấy. Bà ta quay lại nhìn Molly, tươi cười chào đón nàng.

Bà Beverly giới thiệu hai người:

- Đây là cô Molly Spencer, thư ký của em. Molly đây là chị tôi, Sally Hardin.

- Rất hân hạnh được đón cô, Molly. Tell, sao con chưa lấy hành lý của Molly và của dì Beverly xuống, rồi mời Molly lên phòng? Mẹ anh vỗ tay anh rồi cùng bà em gái vừa đi vào nhà, vừa nói đến cháu chắt và ai sẽ cùng ăn cơm tối trong gia đình.

Tell lấy va-li của Molly ở sau thùng xe, rồi bước lên mấy bậc thang dẫn lên cửa vào nhà.

Anh nói:

- Nhờ cô mở cửa ra, chúng ta sẽ đi thẳng lên thang lầu.

Anh đợi Molly giữ cánh cửa chắn để bước vào, rồi đi trước dẫn đường. Molly bước theo anh, nàng cảm thấy lạc lõng, bơ vơ.

Anh leo thang lầu dẫn lên tầng hai, đi khoan thai dọc theo hành lang đến phòng ngủ cuối cùng nằm ở bên phải. Anh đẩy cửa mở ra, vào phòng, rồi ném mấy cái túi xách xuống giường. Molly theo anh bước vào.

- Cô làm gì ở đây? - Tell hỏi, giọng gay gắt vừa đứng thẳng người lên, rồi đi vòng qua Molly đến đóng cửa lại.

Tim nàng đập loạn xạ trong lồng ngực, hai má đỏ bừng.

- Anh không ngạc nhiên khi gặp em sao? - Nàng hỏi để đánh trống lảng.

- Không, tôi biết cô đến mà. Vả lại, cô đâu ngạc nhiên khi gặp tôi.

- Bà Beverly đã cho em biết anh là ai rồi.

- Tôi rõ rồi.

Molly ngược nhìn mặt anh, nàng run lên khi thấy nét mặt đanh lại của anh. Nàng thốt lên:

- Tell này!

- Cái gì? - Anh nhìn nàng, hai mắt xám lạnh lùng, cơ hàm căng lên.

- Em rất vui sướng khi gặp anh. - Nàng đáp, giọng nhỏ nhẹ. Khi thấy anh không trả lời, tim nàng như ngừng đập, nàng quá đỗi bàng hoàng. Nàng đã làm gì sai trái ư?

Molly nhìn quanh phòng. Phòng trang hoàng thanh nhã, trên các cửa sổ và trên giường đều treo màn vải có in hình hoa văn màu sắc mát mắt. Nền nhà lát gỗ quý, đánh bóng sáng choang, và tấm thảm bên lát bên chân giường có màu sắc hài hòa với màu sắc trong phòng.

Nàng hít vào một hơi rồi lại nhìn anh. Nàng nói tiếp:

- Anh đã nói, nếu em đổi ý thì hãy cho anh biết.

- Em là người cơ hội chủ nghĩa, Molly à. Em chỉ cần người giàu thôi. Phải chăng vì thế mà bây giờ em vui mừng khi gặp lại anh?

- Không! - Nàng bước lui, đến gần cánh cửa đóng kín. Em muốn gặp lại anh trước khi em biết anh có tiền. Em đã nhờ Miguel báo cho anh biết thế. Anh ấy nói anh đã đi rồi, em... Em đã gửi thư cho anh.

- Hay đấy chứ, Molly! Thư đâu nào? Thế em biết anh không phải là dân chăn bò nghèo từ khi nào?

- Bà Beverly nói cho em biết trên máy bay, Molly cảm thấy bụng quặn đau. Mọi việc xảy ra không như nàng nghĩ. Tell nhìn nàng với ánh mắt xem ra như anh không thích nàng. Còn đâu nữa người thanh niên vô tư lự, vui vẻ đáng yêu mà nàng đã gặp ở Acapulco? Còn đâu nữa chàng thanh niên đề nghị nàng đi theo?

- Như thế nghĩa là mọi việc đều tốt đẹp rồi. Em đã tìm ra được người đủ tiền để bảo đảm cuộc sống của em, còn anh có vợ, phải thế không?

Nàng từ từ lắc đầu, nhìn chăm chăm vào anh, hai mắt mở to hốt hoảng. Nàng nói thì thào trong miệng:

- Anh đã đề nghị em đến với anh kia mà?

- Đúng thế. Anh muốn em đến với anh khi em chưa biết anh có tiền. Anh muốn em tin tưởng vào anh, muốn anh và vì anh thôi, chứ không phải vì anh có tiền cho em tiêu xài thả cửa. Điều này rất quan trọng đối với anh, Molly à. Anh muốn được yêu vì anh, chứ không phải vì tiền của anh.

- Chính em yêu anh vì anh đấy, Tell à.

- Từ khi nào thế?

- Từ trước khi anh ra về, trước lâu. Chỉ có điều là em không nói ra đấy thôi! Từ khi anh ra về, em thấy em quá nhớ anh, em quá yêu anh, em muốn đi với anh biết bao, muốn có anh bên em biết bao. Em viết thư cho anh nhiều ngày rồi. Hôm nay khi đi trên máy bay, bà Beverly mới nói cho em biết anh là cháu của bà ấy.

- Xem ra đúng lúc quá nhỉ! - Anh đáp, vẻ mỉa mai.

- Thật đấy.

- Anh làm sao biết được?

- Anh cứ hỏi bà Beverly đi, bà ấy sẽ nói cho anh biết.

Anh đẩy nhẹ nàng sang một bên rồi mở cửa. Chỉ sai hai bước chân, anh đã ra đến hành lang và bỏ đi.

Molly đứng yên tại chỗ, mặt mày thất sắc. Nàng đã đến với anh mà anh lại không muốn nàng nữa. Anh không tin nàng yêu anh vì anh, chỉ tin nàng yêu anh vì tiền. Nước mắt tuôn như mưa trên mặt nàng.

Chương mười hai

olly lắng nghe tiếng chân bước của Tell vang lên trên hành lang, tiếng gót giày cứng gõ trên thang lầu nhỏ dần cho đến lúc nàng không còn nghe nữa. Nước mắt cứ tuôn trào trên mặt, nàng đến ngồi trên mép giường, hai tay ôm lấy mặt.

Anh không yêu nàng nữa. Rốt cục, điều đó đã rõ ràng, anh không muốn nàng đến đây. Ai ngờ mọi sự lại đau đớn như thế này? Tim nàng như muốn vỡ ra. Đêm ấy ở trên du thuyền kinh khủng thật, nhưng bây giờ còn tệ hơn! Cuối cùng thì anh đã cho rằng nàng yêu anh chỉ vì tiền và anh không muốn nàng vì lẽ đó. Anh không tin nàng ư?

Nàng lại nghe tiếng bước chân anh, vội vàng lau sạch nước mắt. Nàng đứng dậy, bước ra cửa sổ, đưa mắt nhìn ra cánh đồng trải dài trước mặt. Nàng thấy đàn bò đang gặm cỏ trong ánh trời chiều. Xa hơn một chút, một nhà máy xay gió in trên nền trời. Nhà máy quá xa nên nàng không thấy được cánh quạt có quay trong gió hay không?

Phải chăng anh trở lại để nói chuyện với nàng? Có chuyện gì vui không đây?

Anh đi dọc theo hành lang, dừng lại gần cửa phòng nàng rồi bỏ đi. Chắc là anh đem hành lý của bà Beverly lên, nàng nghĩ thế, lòng buồn thấm thía. Nàng nhìn chiếc giường, muốn chui vào giường trùm kín chắn để khỏi phải tiếp xúc với ai. Nhưng đâu được. Nàng là khách trong nhà mẹ của Tell mà, và dù gì đi nữa thì nàng cũng phải giữ lễ chữ. Nàng mỉm cười buồn bã. Như anh đã từng nói, nàng là một thiếu nữ đoan trang đứng đắn, nàng phải cư xử cho phải đạo, cho dù lòng nàng có đau đớn bao nhiêu đi nữa. Cởi áo khoác ra, nàng soi mình vào gương. Mặt nàng trông phờ phạc nóng nẩy và vấy bẩn vì nước mắt.

Nàng nhẹ nhàng mở cửa nhìn ra ngoài, hành lang vắng vẻ. Nàng thấy phòng tắm ở bên kia hành lang, cách phòng nàng khoảng hai cánh cửa. Nàng rửa mặt rồi trang điểm sơ sài. Nàng phải giữ vững ý chí, mặc dù nàng thấy tình thế có phần gay gắt. Tell có ở lại đây không? Hay là anh đã về trang trại để đón khách rồi?

Bỗng nàng muốn gặp anh lại. Nàng không muốn anh bỏ đi trước khi nàng có thể... Có thể cái gì nhỉ? Nói chuyện với anh ư? Trình bày cho anh thông cảm ư? Làm cho anh nghe nàng nói ư? Khiến cho anh phải nghe nàng nói ư? Nói trước mặt mọi người ư? Molly đi chậm lại, nàng không thể làm như thế được.

Nàng từ từ bước xuống thang lầu. Tiếng người nói chuyện, tiếng chào hỏi nhau ồn ào từ cửa trước. Người đông đúc chật cả cánh cửa đã mở rộng. Nàng rụt rè đẩy cánh cửa chắn, rồi bước ra ngoài.

- Đến ngồi đây Molly - Bà Beverly gọi nàng - Chúng ta uống nước chanh hay trà đá, tùy cô. Đến xem đứa cháu của tôi. Và mấy đứa cháu khác nữa.

Bà Beverly ra dấu cho nàng đến ngồi trên một chiếc ghế xích đu ở gần cánh cửa gỗ, nhiều chiếc ghế khác gần đấy đã có người ngồi. Molly mỉm cười, bước đến. Tell có mặt ở phía bên kia cửa, anh đang giữ một chú bé ngồi trên đầu gối, vừa lắc lư nó vừa nói chuyện với nó. Anh đưa mắt nhìn Molly khi thấy nàng bước qua cánh cửa, mắt nheo lại.

Nàng vấp chân nhưng may mắn đã ngồi được vào ghế.

- Tôi là Diane, cháu gái của bà Beverly. Mấy đứa nhóc này là con tôi, đây là bé Brandon, cái thằng ngồi với cậu Tell nó là Thomas, và con bé tí tẹo kia là Sue Anne. Cô em gái của Tell rất giống anh, tóc đen, mắt sáng. Cô ta cười rất thân mật với Molly. Cô giữ chặt đứa bé để bà Beverly nhìn rõ nó.

Sue Anne khoảng 2 tuổi, đang thỏ thẻ nói chuyện với bà ngoại. Molly mỉm cười, nàng đưa mắt nhìn sang Thomas, đứa bé đang sung sướng được ngồi trên chân cậu. Mặt

nàng lại gặp mắt Tell, nàng quay mắt đi. Thật lạ khi trông thấy anh trong khung cảnh gia đình như thế này. Nàng thường nghĩ về anh một cách hoàn toàn khác hẳn.

- Cô có thích Acapulco không? - Bà Sally vừa hỏi vừa đưa cho nàng ly nước chanh.

- Dạ rất thích. Ở đó rất tuyệt.

- Nhưng tôi dám nói là một cô gái độc thân phải làm việc ở đấy thì chán chết. - Bà Beverly góp ý, nhưng Molly rất tốt, cô ấy không than vãn gì hết.

- Mà cô có chán không? - Tell từ bên kia cánh cửa hỏi vọng sang, cặp mắt ánh lên vẻ châm biếm đang soi mói nhìn nàng.

Hai tay nàng hơi run, nàng hớp vội một ngụm nước chanh. Sao anh ta lại châm chọc nàng ngay trước mặt mọi người, nơi nàng không thể đáp lại được như thế này nhỉ? Nếu nàng và anh ở riêng một mình, chắc nàng sẽ nói những điều làm cho anh phải chối tai. Nàng nhìn anh rồi quay mặt đi để mọi người khỏi phải thấy được vẻ mặt của nàng. Cổ lấy giọng từ tốn, nàng đáp:

- Em không chán. Công việc của em rất hấp dẫn và khi nghỉ ngơi, em đi xem nhiều cảnh đẹp trong thành phố. Em được gặp gỡ nhiều nhân vật ở địa phương. Giọng nàng trầm trầm, chững chạc, không tỏ ra sợ sệt.

Bà Beverly phân trần với bà chị:

- Em cứ hy vọng Luis sẽ dẫn cô ấy đi chơi khắp nơi, nhưng té ra cậu ấy lại bận bịu công việc ở Mexico City. Molly chỉ gặp anh ta đâu có hai lần.

- Chỗ bạn bè thăm giao của gia đình ấy mà, Molly. Thế cô có thích Luis không?

- Dạ có, anh ấy rất dễ thương.

Bạn bè thăm giao của gia đình à? Phải chăng đêm ấy Tell đã có mặt ở buổi tiệc? Phải chăng anh ấy cố tình lánh mặt để nàng không trông thấy anh ấy ở đấy? Nhưng tại sao? Phải chăng anh xấu hổ khi ngồi với nàng? Nàng chỉ hợp cho những lúc vui chơi, chứ không xứng với gia đình anh hay bạn bè anh?

Nàng cảm thấy mắt Tell vẫn tiếp tục nhìn nàng. Nhưng nàng không nhìn anh lại, mà chăm chú nhìn mấy viên nước đá trong ly. Bà Beverly lại nói:

- Tôi rất tiếc là Luis đi lâu quá. Hai người đã đi chơi trên du thuyền buổi tối, tôi thì làm việc cật lực với cuốn sách, đến nỗi tôi nghĩ là đáng lý tôi không nên cho phép cô nghỉ nhiều như thế, cô Molly à.

- Nhưng tôi chắc là cô rất vui vẻ với Luis trên du thuyền, phải không? - Giọng Tell vang lên rất êm ái.

Nàng liếc nhìn anh rồi quay mặt đi. Anh có vẻ thù hằn. Thái độ thù hằn làm cho người khác đau đớn. Nàng đáp:

- Em đã vui chơi thỏa thích cả buổi tối. - Giọng nàng nhẹ nhàng, không muốn nhìn vào mặt anh, không muốn nhớ lại đêm hôm đó. Nàng đã ghét buổi tối đó khi nàng biết anh sẽ bỏ đi. Buổi tối đó đã thay đổi mọi việc.

- Tin tôi đi - Tell nói tiếp, vừa để thẳng Thomas đứng xuống nền nhà - Tôi chắc mỗi lần cô đi với Luis, cô đều được vui chơi thỏa thích. Chắc anh ta đã làm cho mọi người có cảm giác được bảo đảm an toàn.

Nàng ngẩn người như bị ai đánh vào mình. Tại sao anh lại làm cho nàng đau đớn như thế này? Nàng đã làm anh thất vọng, mà khi nàng đổi ý, y như anh đã nói với nàng, thì anh lại không chịu hòa thuận vui vẻ với nàng. Nếu anh không muốn nàng thì tại sao anh lại không để mặc nàng một mình?

- Tell con...

- Con xin lỗi, thưa mẹ. Con phải đi. Có việc phải làm. - Anh đứng dậy, bước xuống những bậc thang gỗ hẹp.

- Thế con không ở lại ăn tối à?

- Dạ không, khi khác. Xin chào tất cả. - Mắt anh lướt qua cánh cửa, nhìn vào mắt Molly một chốc, rồi anh bước đi.

Nàng nhìn anh leo lên chiếc xe tải, mở máy, cho xe lao vút đi, làm sỏi sạn văng tung tóe. Nàng nhìn theo chiếc xe chạy đi, khi nó đã khuất khỏi tầm mắt, nàng vẫn nhìn mặt đường thêm một hồi lâu nữa. Nàng thấy thất vọng ê chề, và thời gian hình như ngừng lại.

Suốt thời gian còn lại của buổi chiều, trôi qua ngoài sức tưởng tượng của Molly. Gia đình Hardin đã xem nàng như người nàng. Nàng vui đùa với mấy đứa nhỏ giúp Diane thay quần áo cho Brandin, và khi sắp tới giờ ăn, nàng tình nguyện giúp việc bếp núc. Đây là việc chính đáng phải làm. Tất cả phụ nữ đều xúm vào lo chuẩn bị buổi ăn tối, Molly cảm thấy giữa nàng với họ đã nảy sinh một thứ tình cảm thân thiết, thứ tình cảm mà xưa nay chưa bao giờ nàng có. Mọi người đều thương mến nhau, chuyện trò vui vẻ với nhau không ngớt.

Chưa bao giờ Molly thấy gia đình nào ngồi ăn chung như thế này. Ông Jim Hardin giống Tell như đúc, mặc dù đã già rồi. Ông ngồi ở đầu bàn. Diane cùng chồng, bà Beverly, Jack - người anh họ của Tell - cùng người bạn tên Marc, mấy đứa nhỏ và bà Sally, đây là những người nàng đã nghe anh nói đến ở Acapulco. Nàng cảm thấy như nàng đã quen biết họ, thương mến họ. Tất cả đều sôi nổi hoạt bát. Molly không còn thì giờ để nghi ngờ lo lắng về Tell. Thay là nàng đã vui vẻ với họ, mặc dù chốc chốc nàng lại ước sao có mặt Tell ở đây.

Công việc phụ giúp rửa dọn chén bát sau bữa ăn đã làm cho Molly khỏi suy nghĩ mơ mộng lung tung. Khi công việc trong bếp đã xong, nàng cảm thấy mệt mỏi nhưng khoan khoái. Nhóm đàn ông kéo về hết ở phòng khách, say sưa theo dõi trận bóng đá trên truyền hình. Diane dẫn con lên lầu để chuẩn bị cho chúng ngủ, còn bà Sally và bà Beverly ngồi lại ở chiếc bàn trong bếp, vừa uống cà phê vừa trò chuyện thân mật.

Molly lưỡng lự bước ra ngoài cửa. Đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng ve sầu xa xa vọng lại trầm bổng trong bầu không khí ẩm áp, hòa cùng tiếng rì rào trên truyền hình như nhắc nhở cho nàng biết quanh nàng cuộc sống đang sinh động. Chỉ có ánh sáng chiếu ra từ cửa sổ và cửa lớn là đang cùng nàng ở bên ngoài mà thôi. Trên bầu trời đêm, sao sáng vàng vạc, cảnh này không bao giờ nàng thấy được ở các thành phố, trông thật đáng yêu.

Molly nhìn những dãy đồi trải dài xa tít như muốn chạm đến bầu trời đầy sao. Nàng tựa người vào lan can, nhớ đến cảnh đẹp ở Acapulco. Cảnh ở đây không so sánh ở với cảnh ở đây được, nhưng lại có nét đẹp riêng, tươi mát, yên lành, bình an và tĩnh lặng.

Nàng nghe có tiếng chân bước trên sỏi ở một bên nhà, nàng quay lại nhìn. Tell hiện ra ở góc nhà, anh dừng lại khi nhìn thấy nàng đứng ở cửa.

Nàng gượng mỉm cười, kỷ niệm chợt hiện về trong tâm trí. Nàng nhớ lại đêm đầu tiên gặp anh, bèn dịu dàng nói:

- Lần đầu tiên thấy anh, em cứ ngỡ anh là một tướng cướp người Mexico đấy.

Anh vịn tay lên lan can rồi nháy qua, để cái gì đấy trên một chiếc ghế, rồi bước đến phía nàng, gót giày vang lên trên sàn gỗ. Anh đứng lại bên nàng rồi đáp:

- Còn anh thì lại nghĩ em là cô thư ký rất đoan trang đứng đắn của bà Beverly. Em cố hết sức để xa lánh tên đàn ông nghèo mặt rệp.

Molly phải nghiêng đầu ra sau để nhìn anh. Nàng cảm thấy khó thở. Tại sao anh trở lại nhỉ?

- Cảnh ở đây không giống cảnh ở đâu đâu. - Anh dịu dàng nói, quay mặt về hướng những cánh đồng trải dài xa xa, nhìn lên bầu trời đêm đầy sao.

- Không giống, nhưng vẫn đẹp.

- Vẫn đẹp. - Anh nhái lại rồi cúi đầu xuống che khuất cả bầu trời đầy sao.

Anh đặt môi lên môi nàng. Khi mới chạm vào, đôi môi anh nhẹ nhàng ẩm áp, nhưng chỉ một lát thôi, nó di động, đòi hỏi nàng đáp ứng. Nàng hé môi tiếp lấy môi anh. Người nàng cong lại, rướn lên, cảm giác mê mẩn.

Miệng hai người gắn chặt vào nhau. Molly tưởng chừng nàng sẽ trôi đi, trôi mãi. Nàng áp sát người vào anh.

Hai tay Tell nắm hai vai nàng đẩy nhẹ nàng ra, giữa hai người có một khoảng cách. Nàng nhìn anh, lòng thất vọng.

Anh tựa lưng vào lan can, hai chân xoạc ra, quay nàng lại trước mặt anh, kéo nàng lọt vào giữa hai chân, nhìn nàng chằm chằm qua ánh sao mờ mờ.

- Có còn đoạn trang đứng đắn nữa không? - Anh hỏi.

- Em không còn cảm thấy thế nữa. - Nàng đáp, hơi thở hỗn hển.

Anh đưa tay sờ áo nàng, từ từ cởi nút áo trên, rồi cởi nút thứ hai, thứ ba. Nàng nghĩ đến cái đêm ở trong lều anh. Khi ấy nàng cảm thấy quá phóng đảng, và bây giờ nàng cũng cảm thấy thế. Khoảng giữa ngực nàng lồ lộ hiện ra trong ánh sáng mờ mờ, anh nhìn nàng, hai tay nắm lấy hai tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau.

- Nếu em không thấy đoạn trang thì em thấy gì? - Anh nhẹ nhàng hỏi.

- Rất bạo gan, thế đấy. - Nàng trả lời liền và ngược mắt nhìn anh. Mặt anh khuất trong bóng tối, nhưng nàng biết anh đang nhìn nàng.

- Tại sao?

- Em phải bạo gan thôi. Em... em cảm thấy em đã hết vốn liếng vào một canh bạc. Em thường đâu có đánh bạc. Mà xem ra em thấy canh bạc này dễ thua quá.

- Canh bạc gì thế?

- Em đã nói với anh rồi, em đổi ý, em đã viết thư cho anh. Em cứ nghĩ anh chỉ là dân chăn bò lông bông nghèo nàn. Cho đến khi máy bay cất cánh vào sáng hôm nay, khi nghe bà Beverly nói em mới biết. Anh cứ hỏi bà ấy đi, nếu anh không tin em.

- Như vậy là em đến với anh mà không nghĩ là anh có tiền? - Anh vừa nói vừa lay nhẹ hai bàn tay đan chặt vào tay anh, Molly cảm thấy hai bàn tay chai cứng đang bóp mạnh tay nàng.

- Anh đã nói hãy tin anh, Tell à. Sau khi anh bỏ đi rồi, em chẳng nghĩ đến cái gì gì nữa. Đời em đã khốn khổ, cho nên em quyết định tin vào anh. Em tin anh sẽ hết sức lo lắng cho em, cho chúng ta. Và em đã viết thư cho anh. - Nàng nói giọng bình dị.

- Tin anh? - Anh lặp lại.

- Dạ. - Nàng ngừng nói, cố nhìn anh mờ mờ trong ánh sao. Tương lai của hai người đang bị thử thách - Em tin anh, Tell à. Tại sao anh không tin em? Em yêu anh. Em đã thổ lộ hết vào trong bức thư ấy, trút hết niềm kiêu hãnh, trút hết lòng tự trọng. Nếu anh không nhận được thư ấy thì em đành chịu thôi. Em tin anh. Anh không tin em sao?

Hai bàn tay anh bóp chặt hai bàn tay nàng rồi anh từ từ kéo nàng vào lòng, anh tựa đầu lên đầu nàng, anh nói:

- Anh tin, Molly à. Chiều nay anh mới tin. Khi em xuống máy bay, em có vẻ đang mong muốn gặp ai đó, và em không may mắn ngay khi thấy anh, anh nghĩ là em đã biết anh giàu có. Em có vẻ... sung sướng lắm, như là em sắp được vàng vậy. Anh nghĩ là chính tiền bạc đã làm cho em đổi ý. Trước đây anh cũng đã một lần yêu một người, anh cứ nghĩ cô ta tuyệt diệu lắm, nhưng rồi mấy tháng sau khi sắp làm đám cưới, anh mới thấy cô ta chỉ quan tâm đến tiền bạc và tương lai của anh mà thôi. Chứ cô ta không hề quan tâm gì đến anh.

Molly ôm chặt lấy anh. Thật quái đản khi chỉ biết yêu tiền bạc của anh thôi. Tại sao lại có người không yêu anh nhỉ?

- Vì thế mà khi ở Acapulco anh rất thận trọng. Anh nói tiếp, anh muốn biết cho chắc là chính anh chứ không phải cái gì khác đã hấp dẫn em. Và anh chỉ thấy em muốn người nào có tiền thôi.

- Nhưng chính là anh, em mới cần mà, Tell! Em không lưu tâm đến tiền. Không cần nữa. Em chỉ muốn sống với anh, ở với anh, yêu anh.

- Thì cứ ở với anh mãi mãi, anh sẽ vô cùng sung sướng. Hãy lấy anh, ở lại Texas này với anh, ở mãi. - Anh hôn mạnh lên môi nàng, tự tin, và Molly thích thú. Tim nàng rộn ràng,

nàng cảm thấy niềm hạnh phúc như chực vỡ òa ra. Nàng nhìn sao trên trời Texas, hay đó là tình yêu của Tell Hardin? Mạch máu như tăng nhịp, vì máu chảy rần rần trong người. Tim nàng đập thình thịch, hay là tim anh đập? Nàng đang ở nơi nàng mong mãi, đó là trong vòng tay anh.

Khi Tell nhích người lui, Molly run lấy bầy. Nàng mong anh cứ hôn nữa, cứ phân trần nữa đi, mong được nghe Tell nói yêu nàng.

Nhưng khi nắm cánh tay nàng, kéo nàng đi nhanh ra cửa, bước xuống bậc cửa rồi đi bằng qua sân.

- Chúng ta đi đâu? - Nàng hỏi, mò mẫm bước trong sân trại với ánh sáng lơ mờ.

- Đến nhà anh. Anh không đợi được đến ngày đám cưới, và anh cũng không thể yêu em trước dưới mái nhà của mẹ anh được. - Giọng anh trầm trầm, nhát gừng vì xúc động.

- Nhưng rồi mọi người sẽ nghĩ sao? - Nàng chống chế.

- Mọi người nghĩ em đã đi ngủ rồi, và sáng mai anh sẽ mang em về lại đây trước khi họ ngủ dậy.

- Áo quần đâu em mặc? - Nàng viện cớ để nói.

- Anh có mấy cái quần jean chắc em mặc vừa. Anh tiếc là em không mặc bộ đồ tắm trên người. Anh thích em mặc bộ ấy lắm.

Cứ nhớ lại buổi đi cưới ngựa trên bãi bể hôm nào là lòng anh ấm lại. Hôm ấy quả là một ngày hạnh phúc thật sự.

- Ngày mai chúng ta bàn chuyện làm đám cưới. - Anh nói.

- Còn quyền sách của bà Beverly nữa mà. Em phải giúp bà làm cho xong nữa chứ.

- Dĩ ắt có thể làm ở Texas được mà. Em giúp dì làm chừng nào dì còn ở đây.

Molly mỉm cười, anh mở cửa xe và giúp nàng leo lên, anh lại vui vẻ hăng hái như trước.

Còn nàng, nàng không nghĩ ngợi đắn đo gì nữa.

Nàng ngồi sát bên anh, anh lái xe đi trong bầu trời Texass. Anh để một bàn tay lên đầu gối nàng, vuốt ve nhẹ trên da thịt nàng. Molly hồi hộp, nàng tự hỏi không biết làm sao anh lái được khi tâm trí cứ nghĩ đến chuyện đầu đầu như thế này!

- Lạy Chúa, em yêu, hôm nay anh thật đau khổ. Anh cứ nghĩ là em chỉ đến với anh vì em thấy anh có tiền.

- Anh không nghĩ như thế nữa chứ? - Nàng hỏi, lo lắng làm sao đánh tan được ý nghĩ ấy trong óc anh. Nàng không muốn ý nghĩ ấy còn tồn tại giữa hai người nữa.

- Không. Anh tin những gì em đã nói với anh. Anh ước chi em đã nói với anh như thế trước ngày anh rời khỏi Mexico. Em có biết mấy tuần vừa qua anh đã sống như thế nào không?

- Kinh khủng lắm! Em biết chứ, vì chính em đã trải qua tâm trạng như anh mà. Nàng nói, vừa ép sát người anh hơn, cứ sợ Tell không yêu nàng, nên nàng muốn dựa vào người anh để anh cảm thấy được chắc là anh đang thực sự ngồi bên nàng.

- Quá khủng khiếp, còn hơn em nhiều. Em có muốn ta làm đám cưới lớn không?

- Không. Em không có gia đình, bạn bè lại ít. Em chỉ muốn ta lặng lẽ cưới nhau thôi. - Nàng chân thật nói - Mà phải cưới thật nhanh.

Chiếc xe tiếp tục chạy nhanh trong đêm tối. Tell lại nói:

- Anh cứ hy vọng em đến trại với anh, hay là em đến tìm anh ở phi trường. Anh phải về nhà nhưng anh lại không muốn để em ở đây. Thế nhưng, anh phải biết em có yêu anh không đã. Vì em cứ luôn luôn nói em cần tiền thôi.

- Em đã hy vọng anh đến với em ở khách sạn thêm một lần nữa - Nàng thú thực - Cứ mỗi lần em ra sân sau là em lại nhìn khắp để tìm anh. Đến khi em tìm gặp Miguel, em không tin nổi là anh đã ra về mà không đến gặp em.

- Nếu thế thì chắc câu hỏi của em đã khác rồi phải không? - Anh hỏi.

- Em chắc thế, nếu anh đến nói chuyện với em. Nhiều lý do khiến em đổi ý là vì những chuyện anh đã nói.

- Em đợi anh một lát. - Anh rẽ vào một con đường dài khác, dừng lại ở một thùng thư. Lấy chồng thư từ giấy má trong thùng ra đưa cho Molly, anh lại cho xe chạy đi.

- Em nhớ anh kinh khủng. Làm cái gì, thấy cái gì, em cũng nhớ đến anh hết - Nàng nói dịu dàng, đặt một bàn tay lên chiếc quần jean bó sát chân anh - Anh đi rồi, Acapulco không còn hấp dẫn em nữa.

- Thoạt tiên anh rất giận em vì em không chịu đi với anh.

- Anh có đề nghị cưới em đâu? - Nàng nhắc cho anh nhớ.

- Anh quên là không nghĩ đến điều đó trước, mà anh chỉ muốn có em cùng đi với anh thôi. Khi về đến nhà rồi anh mới nhớ ra là anh muốn em sống hết đời với anh. Anh đã muốn quay trở lại ngay vào chuyến bay tiếp theo đấy.

- Nếu em không đến với bà Beverly thì chuyện sẽ ra sao nhỉ? - Molly hỏi, lòng chột hoảng hốt lo sợ khi nghĩ rằng suýt nữa thì hai người phải chia lìa nhau, suýt nữa thì họ đã giết chết mối tình của mình.

Anh không ngờ di ấy lại đến, mãi đến hôm qua mẹ anh mới nói cho anh biết. Anh đã định đi L.A. để tìm em, để xem thử anh có làm sống lại ngọn lửa tình anh đã nhen nhúm lên không.

Nàng mỉm cười, tựa đầu lên vai anh. Ngọn lửa tình luôn luôn thiêu đốt nàng; nàng khỏi cần phải đốt lên lần nữa.

Tell cho xe dừng lại trước một ngôi nhà trong trang trại, ngôi nhà khá bề thế, tân tiến hơn ngôi nhà của bố mẹ anh. Hai bên nhà đều có hành lang rộng, có cửa sổ rộng, khung cửa sổ nào cũng chỉ có một tấm kính lớn để đứng ngắm cảnh.

- Bây giờ thì em trở tài làm duyên cho váy lạt lên khi xuống xe để anh xem nào. - Anh nói, ánh tinh nghịch lại hiện lên trên cặp mắt xám.

Nàng bật cười. Nàng làm theo lời anh bảo, không còn cảm thấy mình là cô thiếu nữ đoan trang đứng đắn như khi nàng gặp Tell lần đầu tiên nữa.

Anh khẽ kêu lên nho nhỏ trong họng, rồi đưa tay nắm lấy tay nàng. Molly bèn nhào vào vòng tay anh, nhưng chột nàng dừng lại vì khóe mắt xanh của nàng vừa lóe lên tia sáng vui như vừa trông thấy cái gì quan trọng.

Nàng nhìn vào chồng thư từ. Kìa, lòi ra dưới chồng tạp chí nông nghiệp là lá thư của nàng.

- Tell, lá thư của em đây này! - Nàng lôi lá thư ra khỏi chồng thư từ, nàng đưa cho anh xem. Anh cứ nhìn vào đầu bưu điện thì rõ - Anh sẽ thấy em đã đổi ý trước khi em biết anh có tiền, và em đến với anh là chỉ vì anh mà thôi.

Anh nắm lấy bức thư còn niêm phong kín, nhét vào túi, rồi đưa tay nắm lấy tay Molly.

- Cám ơn cực cùng của anh, anh đã biết được điều này rồi. Molly. Chào mừng em đã về nhà.

Anh kéo nàng ôm vào lòng, bế nàng đi vào ngôi nhà tối om.